

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA 34. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜNDE ANILIYOR	 GAZETECİLİĞİN KIRMIZI ÇİZGİSİ ORDUYA İLİŞKİN HABER YAPMAKTIR	KARDELEN YAYIMCILIK'TAN ÜÇ YENİ KİTAP DAHA
 Kömünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 34. yıldönümü dolayısıyla İstanbul, Almanya, İngiltere ve diğer bölgelerde düzenlenecek anma etkinlikleri ile anılacak. 14 GÜNCEL	Orduya ilişkin, vazifelerinin dışında çıkan girişimleri haber yapmak ve kamuoyunun gözünün önüne sermek sadece ordu tarafından değil, bizzat gazetecilik mesleğinin içindkilerde de rahatsızlık yaratıyor. 11 RÖPORTAJ	 Yaynevimiz Kardelen Yayımcılık'tan 'Zemheride Yüreklere Geçti' ve 'Şiir Çocukları' adlı iki roman ve 'Şiir Çocukları' adlı bir de şiir kitabı çıktı. Kitapları yaynevimizden, bürolarımızdan ve kitapçılardan temin edebilirsiniz. 12 TANITIM

Demokrasi Devrimle Gelecek

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 5 • Sayı: 110 • 5-16 Mayıs 2007 • Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

Köşk Kemalistini arıyor!

Klikler arası dalaşın bir koordinasyon merkezi olarak Cumhurbaşkanı arayışlarına karşı, halk kitlelerinin asgari stratejik alternatifi, bütün iktidar halka perspektifidir

TC tarihinde her zaman cumhura (halka) rağmen cumhurbaşkanlığı atamaları geleneksel bir anlayış ve tarzdır. Şimdi yaşanan da budur. 12 Eylül faşist diktatörlüğü, sistemin karakteristik özelliği olan ekonomik-siyasal krizde; hakim sınıfları yönetir kılmayı, hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar paylaşımı dengelerinin, ordu komandalı paylaşımını garantiye alma gayreti olarak, 1982 Anayasası ile Cumhurbaşkanlığı'ni yeni yetkililerle tahkim etmişti. Cumhurbaşkanlığı üzerine egemen klikler tepişirken, hiçbir 12 Eylül Anayasası üzerine tartışıyor

mu? Hiçbiri halkın da dahil olacağı bir tartışma öneriyor mu? Hayır, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına düşmanlıkta, gerici-faşist devletin bekasının korunmasında tümü hemfikirlerdir. "Tartışma", klik menfaatleri temelinde cereyan etmektedir. İktidarda hakim sınıf kliklerinden hangisinin daha çok söz sahibi olacağı gerici çatışmasında, halklarımızın zerrece çıkarı yoktur. Oysa, onlarca yıldır egemen sınıflar arası fırtınalı tartışmalara sahne olmaya devam edegelmiş bu yaşananlar, onlar tarafından halklarımıza "demokrasi" diye yutturulagelmıştır.

***Maoist Komünist
Partisi militanları
24 Nisan'ı selamladı***

Maoist Komünist Partisi (MKP) militanları MKP'nin kuruluş tarihi olan 24 Nisan 1972'nin yıldönümü olması dolayısıyla Dersim-Pülümür, İstanbul Beyoğlu ilçesine bağlı Örnektepe semtinde Maoist Parti'nin kuruluşunu yaptıkları yazılama larla selamladılar. MKP militanlarının, "24 Nisan'dan 15 Eylül'e, selam olsun Maoist öncü ye", "TKP(ML)'den MKP'ye bu tarih bizim", "Yaşasın partimiz Maoist Komünist Partisi", "Genç ler dağlara MKP iktidara", "MKP'nin hedefi pat ron ağa devleti" şeklinde yazılamlar yaptığı öğrenildi.

Cumhurbaşkanlığı 'seçimi' tartışmalarının sefaleti

FİKRET BAŞKAYA

Epey zamandır 'yükselerde' Cumhurbaşkanlığı seçimi tartışılıyor! Yapılan tartışmaların tuhafılığı ve saçmalığı nedense insanları rahatlatmıyor. Normal koşullarda tartışmanın, 'kim Cumhurbaşkanı olsun veya olmalıdır' şeklinde yürümesi gerekirken, bizde 'kim olmasın, olmamalıdır' biçimini alıyor. Siz hiç başka yerde böyle bir saçmalık gördünüz mü? Vasat bir 'burjuva demokrasisinde' Başbakan olmuş birine "sen Cumhurbaşkanını olamazsın" denebilir mi? Birileri böyle birşeyi söylemeye hakkı olduğunu düşünebilir mi? Sen kendi adayını çıkarırsın, başkaları da kendi adayını çıkarır ve sen başkasının adayına karışamazsın. Kaldı ki, bildik 'parlamentar burjuva demokrasislerinde' Başbakan Cumhurbaşkanlığından daha büyük yetkilere sahiptir, besbelli ki, icranın başıdır, Cumhurbaşkanlığı ise daha ziyade 'semboliktir', bir imza ve onay makamıdır. Öyleyse sorun nedir? Aslında sorun Türkiye'deki rejimin niteliğini angaje eden birşeydir ve "demokratik, laik bir sosyal hukuk devleti" olduğu söylenenin çapıyla ilgilidir. Esasen Cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili "istemezük cephesinin" dili ve üslubu rejimin niteliğini ve yönetim zihniyetini ele veriyor. Osmanlı İmparatorluğu'nda köklü bir devlet/halk yabancılığı geçerliydi ve bu durum imparatorluk mantığının bir gereğiydi. Halk kitlelerinin haraç vermek ve 'gerektiğinde' şiddete maruz kalmak dışında devletle teması olmazdı. İlişkinin yönü de devletten halka doğrudur. 1923'de devletin adı cumhuriyet olarak değiştirilse de, devlet/halk yabancılığı kaldığı yerden devam etti. Zira, devletin adının değiştirilmesinden halk kitlelerinin -emekçi sınıfların densen- bir dahli olmamıştır.

SAYFA 13

1 Mayıs'ta barikatlar tutuştı

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yurtdışı ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da coşkulu eylemler, mitingler ve 1 Mayıs ile ilgili çeşitli yasaklara yönelik, özellikle İstanbul'daki Taksim yaşasınaya yönelik yapılan protestolar eşliğinde kutlandı. 1977'de Taksim Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümü olması ve İstanbul'da Taksim Meydanı'nda yapılmak istenen kutlamalara polislin müdahale etmesi, diğer illerde de mitinglere damgasını vurdu. Hemen hemen her ilde saldırılar ve 1977 katliamı protesto edildi. Bazı bölgelerde yaşanan engellemeler ve hakem-lara rağmen 1 Mayıs'ın coşkulu ruhu kaybedilmedi.

S A Y F A 15-16

ABD ve RUSYA GERGİNİLİĞİ

ABD ve Rusya arasındaki füze kalkanı krizi her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor. ABD'nin Çek Cumhuriyeti ile Polonya'ya füze kalkanı yerleştirme ısrarına karşılık, Rusya geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamayla gerekli görüldükleri durumda füze kalkanlarını vurma hakkını saklı tutacağını belirtti. "Küresel Krizler ve Küresel Sorumluluk" başlığı ile toplanan 43. Münih Güvenlik Konferansı'nda iyice su yüzüne çıkan dalaş, Rusya'nın ABD'yi yayılım ateşine tuttuğu bu konferans ardından iyice kızıştı. Münih Konferansı'nda Putin'in ABD'yi uluslararası güvenliğin önündeki asli engel olarak gösterdiği bu konuşma, Rusya'ya dönük esas tehdidın ABD ve NATO kaynaklı olduğunu belirten yeni askeri doktrinin bir dışavurumuydu. S A Y F A 10

EKONOMİDE ADI KONMAMIŞ KRİZ

Uzun süredir gizlenmeye çalışılan ekonomideki kötü gidişat, Cumhurbaşkanlığı çevresinde yaşanan hükümet-ordu ve muhalefet arasındaki dağışla birlikte adı konmamış yeni bir krize girmiş durumda. AKP hükümetinin Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanını aday olarak göstermesi, Genelkurmay tarafından yayınlanan 'muh'tara', İstanbul'da yapılan AKP karşıtı miting, CHP'nin Cumhurbaşkanlığı oylamasına ilişkin Anayasa Mahkemesi'ne yaptığı itiraz başvurusu ile gerilen borsa ve ekonomi, Dolar ile Euro'nun fiyatlarında hissedilir bir artışa yol açtı. İki gün içinde serbest piyasada Dolar'ın satış fiyatı 1.382 YTL'ye çıkarken, Euro'nun satış fiyatı ise 1.860 YTL'ye çıktı.

S A Y F A 6

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

Kaypakkaya ve Gençlik

Gençlik, geleceği yaratanların ölüm-
süz önderi genç ihtilalciyi iyi tanımalıdır.
Kaypakkaya'yı anlamak geleceğe (tarih,
kök) sahip çıkmaktır. Onu anlamak, dış
müdahalelerle iç gelişim dinamiklerinin
tarumar edildiği... S A Y F A 9

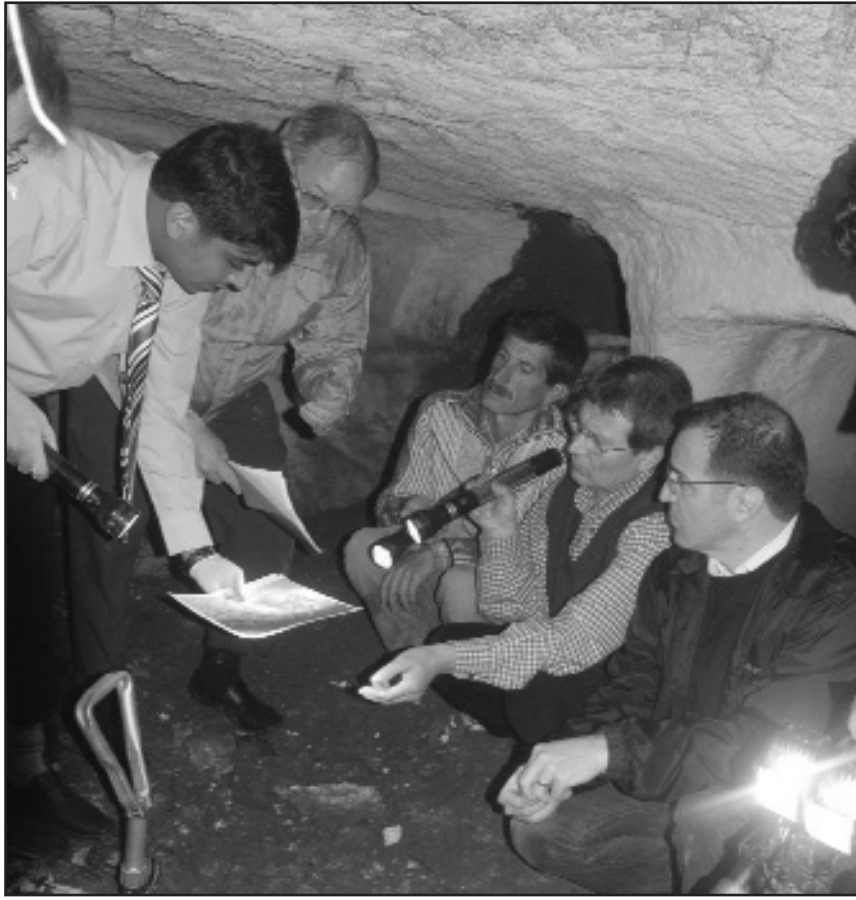
Kemikler kuş olup uçtu

Mardin'in Nusaybin İlçesi'nde ortaya çıkan ve öldürülen Ermenilere ait olduğu tahmin edilen toplu mezarda inceleme yapmak için İsveç'ten gelen Prof. Davit Gaunt'un inceleme yapacağı mezarlardaki kemikler 'kuş olup uçtu'

Nusaybin İlçesi'ne bağlı Kuruköy'de 16 Ekim 2006'da eski muhtar Abdülaziz Tunç'un gömülmesi için kazılan yerde ortaya çıkan ve 1915'te katledilen 300 Ermeni'ye ait olduğu tahmin edilen toplu mezardaki kemikler 'birileri' tarafından boşaltıldı. İlk olarak Dicle Haber Ajansı'nın gündeme getirdiği, mezara ilişkin fotoğrafların da yer aldığı haberin Gündem Gazetesi ve Nokta Dergisi'nde yayımlanmasının ardından İsveç'in Södertörns Üniversitesi'nden Prof. David Gaunt mezarda inceleme yapma talebinde bulunmuştu. Yurt dışında Ermeni Soykırımı'na ilişkin yasaların gündeme geldiği dönemde Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Dr. Yusuf Halaçoğlu'nun 'gelin birlikte inceleyelim' demesinin ardından gelen heyet 23 Nisan'da mezarda inceleme yaptı.

Kemikler kuş olup uçtu

Prof. Dr. Gaunt, Nokta dergisi ve Gündem Gazetesi'nde yer alan fotoğraflar üzerine buraya geldiğini fakat mezarda kemiklerin olmadığını ve mezarın tahrip edildiğini söyleyerek, inceleme için örnek almadı. Beraberlerindeki tarihçi ve arkeologlarla köye gelen

heyet, mezarın ağzının toprakla kapatılmış olduğunu gördü. Köylülerin de yardımıyla mezarın girişinin açılmasının ardından Prof. Halaçoğlu, Prof. Gaunt'a, "İşte mezar bu, buradan örnek alalım"

dedi. Halaçoğlu, mezarın Roma dönemine ait tipik bir mezar olduğunu da ileri sürerek, mezar içindeki küçük odacıkların bunu gösterdiğini savundu. Duruma itiraz eden Prof. Gaunt ise, daha

önce çekilen ve kafatasları ile kemiklerin üst üste yığılı bulunduğu fotoğraflarını göstererek, "Bizim araştıracağımız mezar bu değil" diyerek örnek almayı reddetti. Yaşanan tartışmaların ardından Türk Tarih Kurumu yetkilileri mezardan kemik ve toprak örnekleri alarak, mezardan çıktı.

İnceleme yapmak isteyenleri askerler engellemiştir

Mezarın ortaya çıkmasının ardından köylüler Akarsu Beldesi Jandarma Karakolu'na durumu bildirmiş ve inceleme yapılmasını istemişlerdi. Olay yerine gelen askerler, kamera çekimlerini yaptıktan sonra mezarlığı tekrar kapatarak köylülerin açmamasını söylemiş ve olayın duyulmasının ardından köye gitmek isteyen basın mensupları ve vatandaşlar karakol tarafından engellenmişti. Ayrıca askerler köye giderek, köylülere, köyde ne zaman çekim yapıldığını ve buna neden izin verildiğini sormuş, mezar yerinin kapatılarak, kimseye gösterilmemesini istemiştir.

Savcılık Dink katliamına ilişkin iddianamesini tamamladı

Katliam örtbas ediliyor

Hrant Dink'in katledilmesinin üzerinden geçen 3 aylık zaman sonrasında savcılık, iddianamesini tamamlayıp görevli mahkemeye gönderdi. Hazırlanan iddianame ile cinayetin arkasındaki gerçek azmettiricilerin bulunması 'umudu' da böylece ortadan kalkmış oldu.

Gazeteci Hrant Dink'in katledilmesi soruşturması üçüncü ayını doldururken, soruşturmayı yürüten Savcı Selim Berna Altay ve Fikret Seçen, 73 sayfalık iddianameyi tamamlayarak Beşiktaş 14'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'ne sundular. Hazırlanan savcılık iddianamesinde tutuklu bulunan 18 kişi hakkında 'terör örgütü lideri ve üyesi' olmak iddiasıyla dava açılması, O.S'nin 18 yaşından küçük olduğu gerekçesiyle 14 ila 20 yıl arasında, 'azmettirici' Yasin Hayal ile polis muhbiri Erhan Tuncel'in ise ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla yargılanmaları istendi. Beşiktaş 14'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nin, savcılığın hazırladığı iddianameyi, suçlamanın yeterince delillendirilmediği gerekçesiyle iade etmesinin ardından savcılar da itirazda bulundular. Savcıların itirazını görüşen 9. Ağır Ceza Mahkemesi de savcılığın 'Kanunlara göre, terör örgütü adı belirtilmeden terör örgütü olduğu ifade edilebilir' gerekçesini haklı bularak itirazın kabulüne karar

verdi ve iddianameyi aynı haliyle İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderdi. Böylece Hrant Dink'in katledilmesinden 3 ay sonra cinayetin gerçek azmettiricilerine ulaşma noktasında hiçbir çaba harcanmadan ve gerçek azmettiricilerin kararlıkta kalmaya devam etmelerinin ilk adımı olan dava açılmış oldu.

'100 gün değil

100 yıl geçse unutmayacağız'

Hrant Dink Cinayetini İzleme Koordinasyonu üyeleri, Dink'in katledilmesinin 100. gününde, Agos Gazetesi önünde Dink'i andı. Dink'in vurulduğu yere çiçekler bırakan ve Ermenice ve Türkçe yazılı "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" dövizleri taşıyan grup adına konuşan Zeynep Tanbay, hazırlanan savcılık iddianamesine değinerek, "Bu cinayetin soruşturulmasını ve bugün hazırlanarak mahkemeye gönderildiği kamuoyuna açıklanan iddianamesini, Pelitli'de birbiriyle ev arkadaşları 8-10 genç ile sınırlı tutabilir misiniz? Hayır tutamazsınız! 24 Şubat 2004'den başlamalısınız. Hrant Dink'in İstanbul Vali Yardımcısı'nın makamına çağırılıp usulünce tehdit edildiği günden. O

odada vali yardımcısının yanında bulunan 2 kişiden başlamlısınız" şeklinde konuştu. Bugüne dek süren soruşturmaları yeterli bulmadıklarını belirten Tanbay, Susurluk sürecinde sorgulanmamış Veli Küçük'ün iddianamede yer almasını, Küçük'ün 19 Ocak gününe kadar kurduğu bütün bağlantıların incelenmesi ve İstanbul Emniyet Müdürü'nün yargılanmasını istedi. Hrant Dink'i 100 gün değil, 100 yıl geçse de unutmayacaklarını vurgulayan Tanbay, 7 Ağustos 2007'de Dink'in ölümünün 200. gününde de Agos Gazetesi önünde bir araya geleceklerini söyledi.

İHD İstanbul Şubesi de 21 Nisan'da Dink'i anmak için 'Aynı göğün eğilimi' gecesi düzenledi. Beyoğlu Pub Borsada düzenlenen gecede, İHD İstanbul Şubesi eski Başkanı Eren Keskin ve yazar Vedat Türkali, yaptıkları konuşmalarla cinayetin arkasındaki gerçek azmettiricilerin ortaya çıkarılmaması halinde Malatya'da olduğu gibi katliamların devam edeceğine işaret ettiler. Gecede Kardeş Türküler, Sayat Nova, Metin Kemal Kahraman ve Hakan Yeşilyurt'un da aralarında bulunduğu birçok sanatçı sahne aldı.

Dersim'de yozlaşmaya karşı kampanya

Dersim'de Belediye Konferans Salonu'nda halkla birlikte söyleşi düzenleyen Dersim Kültür Derneği, "Gerici Yoz Kültüre Karşı Yaşasın Halk Kültürü" adıyla yozlaşma karşıtı bir kampanya başlattığını duyurdu.

21 Nisan Cumartesi günü Belediye Konferans Salonu'nda yapılan toplantıya çok sayıda Dersimlinin yanı sıra çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi parti temsilcileri de katılarak görüşlerini belirttiler. Toplantıya katılanlardan divan oluşturulmasıyla başlayan toplantıda, Dersim Kültür Derneği adına yapılan konuşmada, çalışmalarını yeni başlayan yozlaşma karşıtı kampanyalarını diğer siyasi partiler, sendikalar, meslek kuruluşları ve derneklerle birlikte yapmak için çabalarının sürecini belirtti.

Kültür Derneği'nin temsilcisi, yaptığı konuşmada, hem bu tip bir toplantıyı, hem de yozlaşma karşıtı kampanyalarını diğer siyasi partiler, sendikalar, meslek kuruluşları ve derneklerle birlikte yapmak için çabalarının sürecini belirtti.

Toplantıda söz alanlar, Dersim'de yaşanan çeşitli sorunlardan ve bunların yozlaşma üzerindeki etkilerinden örnekler vererek bahsettiler.

MKP militanları 24 Nisan'ı selamladı

Dersim'in Pülümür ilçesinin merkezinde MKP militanları tarafından 24 Nisan 1972'de kurulan Maoist Parti'nin kuruluş yıldönümü olması dolayısıyla Pülümür sokaklarına yazılmalar yapıldı ve MKP'nin kuruluş yıldönümünü selamlayan imzalı bir pankart da asıldı. Üç saat boyunca asılı kalan pankart daha sonra jan-

darma ve polis ablukası altında indirilirken, olay nedeniyle Pülümür'de üç gün boyunca yoğun bir abluka gözlemlendi.

İstanbul'da da Beyoğlu ilçesine bağlı Örnek-tepe semtinde, Maoist Komünist Partisi militanları Maoist Parti'nin kuruluşunu selamlamak için yazılmalar yapıldı. MKP militanlarının, "24

Nisan'dan 15 Eylül'e, selam olsun Maoist öncüye", "TKP(ML)den MKP'ye bu tarih bizim", "Yaşasın partimiz Maoist Komünist Partisi", "Gençler dağlara MKP iktidara", "Biji partiya gelan MKP", "MKP'nin hedefi patron ağa devleti" şeklinde yazılmalar yapıldığı öğrenildi.

Tilki yuvasına döndü

Tunceli Valisi MHP'den milletvekili adayı

Dersim'de 2000 yılından bu yana Tunceli Valisi olarak görev yapan Vali Mustafa Erkal, Temmuz ayında yapılacak olan milletvekili seçimleri dolayısıyla bu görevinden istifa ederek memleketi olan Kirşehir'de MHP'den milletvekili olacağını açıkladı.

Görevinden istifa ettiği için bir 'veda mesajı' yayınlayan Vali Erkal, "Huzur ve güven ortamının sürekliliğini sağlamanın vicdani rahatlığı içindeyim" dedi.

Dersim'e geldiğinde, "300 yıldır devletin giremediği Tunceli'ye devleti

ben sokacağım" diyen Vali Erkal, 2001 yılında, 2. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde de yakınlık duyduğu MHP'nin, "Başbakan Yardımcısı sayın Devlet Bahçeli'ye katkılarından dolayı teşekkür ederiz" yazılı pankartını astırarak festivali provoke etmişti.

Bu tip özelliklerinin yanı sıra Der-

sim gibi bir ilde Valilik yapıyor olması itibarıyla, devletin buradaki yönelimi için kilit noktalardan birinde görev yapıyor olması, onu sadece gerilla katliamlarından değil, doğada yaratılan tahribatlardan da sorumlu kılıyor. 2000 yılından bu yana meydana gelen 'faili meçhul' cinayetlerin sorumlusu da yi-

ne kendisidir. Zira bu uygulamalar, 300 yıldır giremediğini belirttiği ve kendisinin Dersim'e getireceğini iddia ettiği devletin uygulamalarıdır.

Vali Erkal yayınladığı veda mesajında şu ifadelerde bulunmuş; "22 Temmuz 2007'de yapılacak milletvekili genel seçimlerinde MHP aday adayı olmak üzere görevimden ayrılırken, seçtiğim taktirde Tuncelililerin üçüncü bir milletvekili olarak beni kabul etmeleri beni mutlu edecek". Dersimlilerin onu nasıl hatırlayacağı bütün çıplaklığıyla ortadadır.

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL OKU - OKUT

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

ÇAĞLAYAN KRİZ

İlki Ankara Tandoğan'da, cumhurbaşkanlığı seçimi arifesinde "Cumhuriyetine Sahip Çık" adıyla düzenlenen mitingin ikinci 'büyük buluşması' İstanbul'da gerçekleşti.

Hakim sınıflar arasındaki da-laşın resmi olarak gündem-de geniş yer bulan ilk mitin-gin ardından yapılan Cum-hurbaşkanlığı seçiminin ilk turu, sonrasında yapılan seçimin mahkemelik olması ve aynı günün gecesi Genel-kurmay'ın yayınladığı 'açıklama' ya da di-ğere bir deyişle verdiği muhtıranın da etki-siyle 29 Nisan günü Çağlayan Meydanı'nda daha kalabalık bir insan topluluğu, bu de-fa daha açık bir şekilde ordu ve temsil et-tiği kligin savunuculuğu ve destekçiliğini yaptı.

Mitinge katılanlar ne birilerinin dediği gibi AKP hükümetinin yaptığı 'icraatlar' ve özellikle cumhurbaşkanlığı seçiminde ta-kındığı tutum ve tavırlarından rahatsız olan 'orta sınıf', ne de gerçekten emperya-lizm, AB ve ABD karşıtı, attıkları 'tam ba-ğımsız Türkiye' sloganının arkasında dura-bilecek bir topluluktu. Özellikle son dö-nemde estirilen ırkçı-şoven havanın etki-siyle, klikler arası dalaşta kullanılmaya ha-zır hale getirilen, içerisinde halktan emek-çi kesimleri, 'laik düzenin bel kemiği' ola-rak görülen Alevileri, kısacası halkın her ta-bakasından insanı o meydana görmek mümkündü. Ancak bu kesimlerin biraz da kendiliğindenci AB ve ABD karşıtlığı, yine bu emperyalist güçlerin temsilcisi olan ke-simlerin potasına çekilerek tüketilmeye çalışıldı. Meydanda toplanan bu kalabalı-ğın emperyalizm, AB ve ABD karşıtlığı, ne miting sırasında kürsüden yapılan konuş-malar, ne de atılan (attırılan) sloganlarla öl-çülebilir. Bu karşıtlık durumunun en ber-ak halini, emperyalistlere uşaklıkta sınır tanımayan, efendilerinin emriyle darbeler

yapan, ABD'ciliği ve emperyalist uşaklığı gün gibi ortada olan ordunun şakşakçılığı-nın yapılmasında görmek mümkündür.

Kendisi ile ilgili haber yapan Nokta Der-gisi'ni askeri savcılık talimatıyla bastıran ordu kanadı, AKP hükümeti döneminde zayıflamış gözükene iktidarı tekrar kitleler gözünde tesis etmek, bunu da eskiden ol-duğu gibi tankı, topu, askeriyle sokağa çı-karak değil de yayınladığı 'bildiri', içerisin-de halktan geniş kesimlerin de yer aldığı yığınları 'sokağa dökerek' yapma çabasına girdi. Nokta Dergisi'nin kapatılmasına vesi-le olan ve belgeleriyle ortaya çıkarılmış haberde de olduğu gibi ordu sözde sivil kurum ve kuruluşlarla işbirliği yapıp onla-ra öncülük ederek halkı gerçek gündemin-den kopartıp vatan elden gidiyor söylem-leriyle taraf olmaya zorlamıştır. Tando-ğan'ın ardından 29 Nisan'da çağlayan'da yapılan mitinglerin ordu tarafından yön-lenendirildiği apaçık ortadadır.

Mitingden notlar

Atatürkçü Düşünce Derneği ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin de arala-rında bulunduğu çeşitli 'sivil toplum' örgüt-lerince düzenlenen 'Cumhuriyet İçin Çağla-yan Mitingi'nde, Nokta Dergisi'nde yayınlan-an günlüklerde adı geçen ve ne kadar darbe sevdalı olduğu ortada olan genel başkanının yerine konuşan Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Nur Serter, kendilerine 'bindirilmiş kitalar' diyenleri eleştirdiğini belirterek, "Genelkurmay Başkanı'na memur diyen bir zihniyete karşı, Türk ordusunun önün-de saygıyla eğildiklerini" söyledi. Serter, verilen muhtıraya da sırtını dayayarak, "Türk ordusu 27 Nisan'da bizim sesimizi duymuş, sesimize sahip çıkmış, demokra-siye sahip çıkmıştır. Türk ordusu, 27 Ni-san'da laik cumhuriyete, Türk milletinin

gerçek iradesine sahip çıkmıştır. Türk or-dusunun karalanmasına izin vermeyece-ğiz" diyerek 'paşasının' orduya dizdiği met-hiyelerini kürsüden haykırdı.

Mitingde göze çarpan bir diğer nokta da, bir dönem ilerici demokrat kesimlerin dillerinde olan türkülerin alandaki ordu sevicileri tarafından söylenmesiydi. Slo-ganlar gibi parçaların da devşirildiği mit-ingde, bir zamanlar 'ilerici demokrat' kim-likleri ile yine ilerici demokrat kurumların etkinliklerine çıkan, Sadık Gürbüz, Ayten Alpman, Tolga Çandar, Edip Akbayram, Ha-san Karayol gibi kişiler sahne alarak, 'Omuzdan tutun beni, halaya katın beni, düşersem kavgada dostu anlatın beni', 'Güzel günler göreceğiz çocuklar' gibi tür-küleri seslendirdiler. Düşünceleri ve yazdı-ğı şiirler nedeniyle yıllarca hapiste tutulan ve son olarak vatandaşlıktan çıkartılarak 'vatansızlaştırılan' Nazım Hikmet'e de alan-da yer verildi. Vatandaşları sahip çıkmak için alanlara çıktıklarını iddia edenler, mi-tinglerini hala 'vatan hainliğine' devam eden ve bu yüzden mezarı getirilemeyen Nazım'ın, 'Memleketim' şiiriyle sonlandırdılar.

Cumhuriyetlerine sahip çıkmaya devam edecekler!

Cumhuriyet ve laikliği sahip çıktıkları-nı söyleyenler mitinglerine, Ege Bölge-si'ndeki illerde devam edecekler. 14 Ni-san'da Ankara'da, 29 Mayıs'ta İstanbul'da düzenlenen mitingler, İzmir, Manisa, Çanakkale ve Denizli'de düzenlenecek mi-tinglerle devam edecek.

BAŞYAZI Cumhursuz başkan arayışı oyunları

TC tarihinde her zaman cumhura rağmen cumhurbaşkanlığı atamaları geleneksel bir anlayış ve tarzıdır. Şimdi yaşanan da budur. 12 Eylül faşist diktatörlüğü, sistemin karakteristik özelliği olan ekonomik-siyasal kriz de; hakim sınıfları yönetir kılmayı, hakim sınıf klikleri arasındaki iktidar paylaşımı dengele-rinin, ordu kumandalı paylaşımını garantiye alma gayreti olarak, 1982 Anayasası ile cum-hurbaşkanlığını yeni yetkilerle tahkim et-miştii. Cumhurbaşkanlığı üzerine egemen klikler tepişirken, hiçbir 12 Eylül Anayasası üzerine tartışıyor mu? Hiçbiri halkın da dahil olacağı bir tartışma öneriyor mu? Hayır, Tür-kiye-Kuzey Kürdistan halklarına düşmanlık-ta, gerici-faşist devletin bekasının korunma-sında tümü hemfikirdirler. Tepişme, klik menfaatleri temelinde cereyan etmektedir.

Cumhurbaşkanlığı üzerine egemen klikler tepişirken, hiçbir 12 Eylül Anayasası üzerine tartışıyor mu? Hiçbiri halkın da dahil olacağı bir tartışma öneriyor mu? Hayır, Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarına düşmanlıkta, gerici-faşist devletin bekasının korunmasında tümü hemfikirdirler. Tepişme, klik menfaatleri temelinde cereyan etmektedir

İktidarda hakim sınıf kliklerinden hangisi-nin daha çok söz sahibi olacağı gerici çatış-masında, halklarımızın zerrece çıkarı yoktur. Oysa, onlarca yıldır egemen sınıflar arası fırtı-nalı tartışmalara sahne olmaya devam ede-gelmiş bu tartışmalar, onlar tarafından halk-larımıza "demokrasi" diye yutturulagelmıştır.

Klikler arası iktidar savaşının bir koordinasyon merkezi olarak Cumhurbaşkanlığı arayışlarına karşı, ezilen ve emekçilerin asga-ri stratejik alternatifi, bütün iktidar halka perspektifidir. Söz konusu tartışmalar halkla-rımızın Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yara-tacak Demokratik Halk Devrimi silahından uzaklaştırma ve gerici klik çıkarlarına bağla-ma operasyonudur!

"İstikrarlı ekonomi" diye takdim edilen dış borç batağındaki, gelir dağılımının tarihin en derin eşitsizliğini ifade eden, siyasal olarak da halka, Kürt ulusu ve azınlıklara en perva-sız saldırıların yoğunlaştığı bu durumdan halkların memnuniyeti için ne sebep olabilir ki?

Güney Kürdistan gibi bölge halklarına sal-dırı ve işgal planlarından, ABD'nin genel stra-

tejik saldırı planının bölgedeki özel savaş makinesi olma gayretinden halkların ne menfaati olabilir? Ya da TC'nin halk düşmanı statükosunun korunmasından, ırkçı-inkarçı-imhacı-asimilasyoncu geleneksel siyasetten ezilenler ne tür medet umabilir? Bu çerçe-vede mevzilenmiş AKP ve diğer taraftan da or-du-CHP-Cumhurbaşkanlığı eksenli odaklaş-malar, 2. ve 1. cumhuriyetçilikleriyle, "laik-çağdaş"çı ve şeraitçilikleriyle tümnden kahre-diilmelidirler.

TC sisteminin kaçınılmaz sonucu olmuş darbelerden şikayet etme durumunda da değiller.

Darbeler döneminin "artık tarihte kaldığı-nı" söyleyerek şimdi de MGK kumandalı TC gerçekliğini "demokratik Türkiye realitesi" olarak adlandırmalarına ne demeli? On yıl önceki balans ayarı postmodern 28 Şubat darbesinden sonra TC tarihi on yılda bir te-kerrür misali 27 Nisan 2007 TSK muhtırasına ne diyecekler? Ortada olan, özü aynı, biçim-sel farklılıklar gösteren yeni bir 12 Mart muhtı-rasıdır. Cuntalar, Türk egemenlik sistemi açısından dünya-bölge ve ülke konjonktürü-nün bir gereği olacak biçimsel farklılıklar şek-linde de gelse devam etmiştir. Sistemin ürü-nü olarak devam da edecektir.

"Mağdur" ve "demokrat" rolü oynayan ta-kiyecipragmatizm şampiyonu emperyalizm uşağı "ılımlı İslam" vizyonlu, Recep Tayyip Er-doğan adlı halklara düşman özel savaş hükü-meti mi darbeciliğe karşıdır? Diğer kliklere ve esasta halklara karşı bir "sivil darbe" tezgahçı-sı bu karargahın yaptıklarının darbelerden geri kalan ne yanı var?

Hükümetinin, parlamento grubunun, tari-katlarının, kendisine oy vermiş herkesin ira-desini yetki ve tekeline olarak aylarca oyala-ma operasyonu sürdürmüş Recep Tayyip Er-doğan, "köşk"e kapıkulu atama misali Gül'ün adaylığına işaret etti. "Fedakarlık" değil çok yönlü tepkiler karşısında korkusunun geri

çekilme halini bir "demokrasi fazileti" biçi-minde pazarladı. Oysa durum açık. Genel Kurmay, cumhurbaşkanlığı tehditleri ve Tan-doğan gibi tepkiler bildiği yolda gitmesinin zor olduğunu gösteriyordu.

Bu zor karşısındaki "yüzüne" geçirdiği "demokratik" örtü aldatıcı olmamalıdır. Yüz-de 10'luk seçim barajıyla iktidarı esasta ken-disi ve orducu klik arasında paylaşma proje-sinin bu kahramanının (!) özde darbeci ve or-du kumandalı sistem karşısındaki zorunlu diz çöküşü şimdi müthiş bir direnme edebiyatı-yla seçimlerde rant olarak pazarlanacaktır. Ta-mamıyla gerici çıkarları için Cumhurbaşka-nı'nı halka seçtirme oyunu da anlaşılmalıdır. Cumhurbaşkanı adayı parlamento yetkisinde yine kendisi ve diğer hakim sınıf partilerinin tartışılmaz "hakı" olarak sunulmuyor mu? Halklar her zamanki seçim oyunlarındaki gi-bi yine "kırk katır mı, kırk satır mı" ikilemin-de, yine "Majestelerinin iktidarı yerine ma-jestelerinin iktidarı" oyununda tercihe zorla-nyor. Halkların yanıtı, biz bu oyunu yırtıp, kendi alternatifimiz olan devrimle sahnede-yiz olmalıdır. Bu sahnede oluş, stratejik alter-natifi (halklarımızın) destekleyecek her taktik siyaseti yadsıma tutumu içinde de olmaya-caktır.

Recep Tayyip Erdoğan'ın "Kabe" markalı şeriat ordusu, TC ve müttefikleri Kızıl Elma'cı-ların silahlı kuvvetleri değil, halklar devrimle kendi kaderlerini ellerine almalıdır. Burjuva seçimlerde kendilerine dayatılmış şu veya bu hakim sınıflar hükümetini onaylama de-mokrasi tacırlığını tarihi olarak da halk bil-mek durumundadır. Dolayısıyla Halkın Dev-rimci Birleşik İnisiyatifli ile TC ve onun tüm kliklerinin karşısına çıkmaları vazgeçilmezdir.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Taksim kazanıldı mı?

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs dünya genelinde yapılan kitlesel eylem, etkinlik ve direnişlerle karşılandı.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da çalışmalar günler öncesinden başlatılan 1 Mayıs faaliyetlerinin son yıllara kıyasla daha geniş kesimler içerisinde yürütülmesi, değişik emekçi sentmelerinde kitle toplanları yapılması, hatta birbiri 1 Mayıs çalışmalarına ileri kitlelerin katılması, toplu bildiri dağıtımlarının, afiş çalışmalarının yapılması gözardı edilmemesi gereken olumlu gelişmelerdi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu yılki 1 Mayıs eylem ve tartışmaları 1977 1 Mayıs'ının 30. yıldönümü dolayısıyla kabul etmek gerekir ki Taksim, dolayısıyla İstanbul merkezli gelişmelere daha çok öne çıktı. Bu tartışmalar vesilesiyle kısaca mev-cut tabloyu özetlemeye çalışalım...

1977 1 Mayıs'ının 30. yıldönümünde Taksim bir kez daha parça parça kitlele-rin 1 Mayıs kutlamalarına ve bu kutlamalara dönük polisin azgın saldırısına sahne oldu. Kitlelerin gruplar halinde ve çatışmalı bir şekilde Taksim'de 1 Mayıs kutlama-larını gerçekleştirmeleri birçok kesim tarafından "Taksim kazanıldı", "Taksim öz-gürleştirildi", "Taksim zaptedildi" şeklinde değerlendirilerek karşılandı ve "zafer kutlamaları" yapıldı. Peki işin aslı böyle midir? Bu sorunun yanıtı verebilmek için öncelikle bu süreç nasıl hazırlandı, önüne hangi somut hedeflerin konduğu ve belirlenen bu hedeflere ne denli ulaşıldığı, belirlenen araçların ne denli etkin bir biçimde kullanıldığı, bu süreç işçilerin ve diğer halk kitlelerinin ne denli katılabil-diği irdelenmelidir.

Öncelikle devrimci kurumların son yıllarda 1 Mayıs kutlamalarındaki sarı sen-dikalarn egemenliğini yıkarak, devrimci bir içerik kazandırmaya dönük çabaları-nın bir ürünü olarak Devrimci 1 Mayıs Platformu'nu kurmuş olmaları anlamlı ve önemli bir adımdır. Yine bu adımı takiben alevlenen Taksim'deki 1 Mayıs yasağı-nın kaldırılması ve bu alanın yeniden 1 Mayıs kutlamalarına adres olarak gösteril-mesine dönük çabalar, bu yıl Taksim'in zorlanmasında tetikleyici bir rol oynadı. Ancak kabul etmek gerekir ki, bu yıl 1 Mayıs'ta Taksim'in kutlama alanı olarak ilan edilmesinde esas olarak DİSK'in "kararlı" çıkışı etkin olmuştur.

Kuruluşunun 40. yılı, 1977 1 Mayıs'ının 30. yıldönümü ile kesişen DİSK'in Tak-sim çıkışının perde arkasında yatan nedenlerin irdelenmesi, sürecin doğru bir şe-kilde analiz edilmesi ve 1 Mayıs'ın ne denli bir kazanım olduğunun anlaşılması ba-kımdan önemlidir.

Bilindiği gibi ülkemizde son yıllarda KESK'in de fiili mücadele anlayışından ay-rılması, işçi-memur sendikaları içerisindeki reformist sarı sedikal bürokrat eğilimin güçlenmesi, sendikaların sınıftan ve emekçilerden kopmasına, onlara ve onların ihtiyaç ve gerçekliklerine yabancılaşmasını daha da hızlandırarak derinleştirdi. Bu da doğaldır işçi-emekçileri sendikalara olan güvenlerinin tükenişe doğru gitmesi-ne ve kopuşmanın derinleşmesine yol açtı. Bu koşullar içerisinde militan bir imaj çizerek, '77 1 Mayıs'ının mirası üzerine basarak yeniden yükselmek ve işçi-emekçi-ler için yeniden bir çekim merkezi olmak isteyen DİSK, bu doğrultuda 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını açıkladı. Bu noktada devrimci güçlerin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama hedeflerinin farkında olan ve 1 Mayıs'ta Taksim'i zorlamanın bir adımı ola-rak devrimci kurumların da desteğini alması gerektiğinin bilincinde olan DİSK, dev-rimcileri de bu süreçte 'kontrollü' ortak olmalarını istedi.

Bir yandan devrimci güçleri zorunlu olarak bu süreçte dahil etmek durumun-da kalan DİSK, öte yandan devrimci güçleri maksimum kontrolü altında tutabilece-ği ve fakat bununla birlikte devrimcileri devlete karşı bir koz olarak kullanabilece-ği bir alanı toplamaya noktası olarak tercih ederek kendisi açısından tutarlı bir adım attı ve darbeci bir tarzda, 1 Mayıs'ı birlikte örgütlediği devrimci kurumların irade-sini çığneyerek toplama yeri olarak Dolmabahçe'yi açıkladı. Çünkü Mecidiyeköy ve diğer olası toplama alanları -Beşiktaş, Şişhane vs- bir çatışma durumunda dev-rimcilerin kontrol altında tutulması için uygun alanlar değillerdi ve çalışmaların kontrol altında tutulamaması durumunda faturanın DİSK'e kesilmesi, bir başka ifa-de ile DİSK'in devlette "karşı karşıya gelmesi" anlamına gelecekti ki, bu DİSK için kabul edilemez bir durumdu.

Öte yandan DİSK, Taksim'i üyesi işçilerin, devrimcilerin ve halk kitlelerinin yoğun-militan katılımıyla kazanma çabasından ziyade, devlette-bürorsiyle pazarlık-lar yaparak ve bu pazarlıklarda elinde tuttuğu kozlar üzerinden tatlı sert açıklamalar yaparak Taksim için icazet almayı hedefliyordu. Ki Taksim'deki kutlamalara sal-dırılması ve Dolmabahçe'de toplanmaya izin verilmemesi üzerine emekçi sentler-de çıkan mesru çalışmaların DİSK tarafından dil ucuyula da olsa sahiplenilmesi bunun bariz göstergesiydi.

Kabul edilmesi gereken bir gerçek daha var ki o da; devrimci güçlerin kendi güçlerine dayanarak Taksim'i işaret edememeleri ve deyim yerindeyse DİSK'in pe-sinden sürüklenmeleri idi. Zira son gün DİSK tarafından kaleme alınan ve Devrim-ci 1 Mayıs Platformu'nun kabul edilemez bulunduğu için mitinge yönelik ortak açıkla-madan imzasını çekmesine karşın kendi alternatifini gerek toplama alanı, gerek eylem güzergahı ve içeriği, gerekse de güçlü bir teşhir biçiminde ortaya koyma-maları da bu nesnel gerçeklikten ötürüdür. Elbette sürecin buraya gelmesinde Dev-rimci 1 Mayıs Platformu içindeki çatlaqların ve yek vücut olamamanın DİSK karşı-sında devrimcilerin elini zayıflatması da önemli rol oynamıştır.

Tüm bu eksikliklere karşın 1 Mayıs günü parça parça ve ısrarlı bir şekilde Tak-sim'e çıkan binlerce emekçi, aydın, öğrenci, memurun sergilediği militan du-ruş ve kararlılık mevcut gerçeklik içerisinde dikkatlerin odaklanması gereken bir husustur. Keza polisin onlarca kez saldırmasına karşın kitlelerin her seferinde ısrar-la Taksim'e çıkma çabaları kitlelerin aslında bu tarihsel günde öne çıkmaktan ce-kinmediklerinin ve sisteme çelişkilerinin derinleşmesini de göstermektedir. Yine başta Ökmeydanı, 1 Mayıs Mahallesi ve Kurtköy olmak üzere birçok emekçi sent-te ve noktada sergilenen militan, mesru tavır da yine aynı gerçekliğe işaretir.

1 Mayıs kutlamalarına azgınca saldıran polisin, onların başındaki İstanbul Em-niyet Müdürü Cellalettin Cerrah'in ve İstanbul'da OHAL'i aratmayan uygulamaları hayata geçirecek halk büyük sıkıntılarla karşı karşıya bırakan İstanbul Valisi Mu-ammer Güler'in gerek basından, gerekse de halktan yoğun bir tepki alması ise 1 Mayıs kutlamalarındaki bir diğer dikkat çekici husus oldu.

Tüm bu değinilerden sonra toparlayacak olursak; Taksim'in kazanılması an-cak ve ancak devrimcilerin işçi-emekçi halk kitlelerinde önderlik ederek onlara bir-likte bu alana akması ile mümkündür. Tersine devrimci kurumların aktivistlerinin Taksim Meydanı'na çıkarak militan bir duruş, destansı bir çatışma sergilemeleri mümkün olmakla birlikte bu, Taksim'in kazanılmasını ifade etmeyecektir. Tak-sim'in kazanılması o alanın işçi ve emekçi halk kitleleri ile devrimciler tarafından zaptedilmesi ile mümkündür. Dolayısıyla bugünün verili koşullarında Taksim'in kazanıldığını, zaptedildiğini, özgürleştirildiğini söylemek subjektif ve kendi kendi-mizi motive eden söylemler olmaktan öte bir anlam ifade etmeyecektir. Oysa halk kitlelerinin motine edimeye değil, gerçeklere göre biçimlendirilerek siyasi iktidar perspektifi konumlandırılmaya ve harekete geçirilmeye ihtiyacı vardır. Böylesi bir realite içerisinde Taksim'in 1 Mayıs alanına dönüştürülmesi kaçınılmazdır, görev bu doğrultuda bugünden 2008 1 Mayıs'ına hazırlanmaktır. Bunun yolu da bugün kitle faaliyetimizi her alanda daha da yoğunlaştırmaktan geçmektedir...

Tek dil, tek din, tek bayrak dayatması sürüyor

Rahip Santoro ve Hrant Dink cinayetleri ile toplumsal belleğimizi tazeleyen azınlık milliyet ve çeşitli inançlara dönük tahammülsüzlük örneklerine Malatya'da bir yenisi daha eklendi

Malatya'da İncil ve diğer Hristiyan yayınlarının dağıtıldığı Zirve Yayınevi basılarak, yayınevi çalışanlarından 4 kişi vahşice katledildi.

Rahip Santoro ve Hrant Dink cinayetleri ile toplumsal belleğimizi tazeleyen azın-

lık milliyet ve çeşitli inançlara dönük tahammülsüzlük örneklerine Malatya'da bir yenisi daha eklendi.

Türk devleti bugüne kadar ezen ve ezilen sınıflar arasındaki çelişkilerin derinleştiği her seferinde, halk arasında Alevi-Sün-

ni, Kürt-Türk vb sallaşmalar yaratarak halkı birbirine düşmanlaştırmaya çalışarak olmuştur. Sistem sadık kalemşörleri aracılığıyla yarattığı bu gibi suni gündemlerini halkın gündemi haline getirerek bu amacını pekiştirmiştir. Tek kimlik, tek dil, tek ulus şovenizminden beslenen resmi ideolojinin sahipleri, dini inançlar konusunda resmileştirdikleri Sünnilik'ten farklı inanç sahiplerine de aynı baskıcı, dayatmacı zihniyetle yaklaşmış, on yıllardır baskı altında tuttukları bu inançları yok sayarak görmezden gelmiştir. Dönem dönem ise kendi çıkarlarını daha rahat hayata geçirebilmek için, açıktan katliamlara başvurmaktan geri durmamıştır. Maraş, Sivas, Gazi katliamları bu zihniyetin en yakın örneklerindendir.

Geçtiğimiz günlerde Malatya'da bulunan Zirve Yayınevi'ne yapılan baskında, biri Alman uyruklu 4 kişi, elleri, kolları bağlanıp, boğazları kesilerek öldürüldü. Dinci, gerici saldırılara karşı hoşgörülü olan hatta bununla da yetinmeyerek ihtiyaç duyulmuş bu gibi örgütlenmelerin oluşumunu sağlayan devlet güçleri, vahşice işlenen bu cinayetin ardından 'milli heves' gibi değerlendirmelerde bulunarak, cinayetin arkasındaki anlayış ve odaklara arka çıkmıştır. Keza uzun zamandır tehdit aldıklarını bildi-

ren Zirve Yayınevi çalışanlarına hiçbir koruma olanağının sağlanmaması da yaşanması muhtemel olan saldırılardan palazlanma hevesinden başka bir şey değildir. Sorumluları yakaladık çığırkanlığı yapabilmek adına katil zanlıları yakalanıp tutuklanmış, böylelikle farklı milliyet, din ve inançlardan halkımızı birbirine düşmanlaştıran egemen güçler yine kendini aklamış görüntüsünü vermiştir.

Erken seçim tartışmalarının yapıldığı bugünlerde, gerçek yüzlerini gizlemek için halk arasında parçalanma yaratacak ve hangi dil, din ve inançtan olursa olsun halkın sınıf düşmanlarına karşı hep birlikte yürüteceği mücadelesini baltalayacak gündemler yaratma peşinde. Ezilen sınıfların sistemin artık alışlageldik bu oyunlarına gelmemesi ancak halkın gerçek düşman ya da dostlarını ayırtebilmesiyle sağlanabilecektir.

Katliamı protesto edenler gözaltına alındı

Malatya'da 3 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan katliamı protesto etmek için Erzincan'da 23 Nisan günü bir araya gelen Gençlik Federasyonu ve Partizan üyeleri ortaklaşa bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasının sona ermesi ile birlikte dağılan kitleden bir grup, üst araması bahanesiyle polis tarafından durduruldu. Arama izninin sorulmasıyla başlayan tartışmanın ardından 6 kişilik grup polis tarafından gözaltına alındı.

Gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen devrimci ve demokratlardan oluşan bir grup, karakol önünde sloganlar atarak eylem yaptı. Gözaltına alınan gençler ise hastaneye götürüldükleri sırada dayağa ve işkenceye maruz kaldıklarını bildirdiler.

Yaşanan bu gelişmelerin ardından 24 Nisan günü bir basın açıklaması yapan DHP, Partizan ve Gençlik Federasyonu yapılan saldırıyı kınadı.

Çevreciler “başka bir dünya mümkün” dediler

Küresel ısınmanın, nükleer santral yapımlarının durdurulmasını ve Türk devletinin Kyoto Protokolü'nü imzalamasını isteyen Küresel Eylem Grubu, 28 Nisan günü Kadıköy İskele Meydanı'nda “Başka bir enerji mümkün” adıyla bir miting düzenledi.

İstanbul Kadıköy'de Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanan ve aralarında Greenpeace, Yeşiller, 78'li-ler Girişimi, TUDEF, Fındıklı Derelerini Koruma Platformu gibi 70'e yakın kurum ve örgütten oluşan Küresel Eylem Grubu, mitinge “Başka bir enerji mümkün” yazılı pankartıyla katıldı. Yürüyüş boyunca “Kyoto'yu imzala”, “Munzur özgür olacak” gibi sloganlar atan kitle, çalınan tulum, taşınan flamlar, dövizler ve ayçiçekleriyle renkli bir görüntü sergiledi.

Küresel Eylem Grubu adına açıklama yapan Görkem Yeldan, Türk devletinin Kyoto Protokolü'nü imzalaması için Meclis'e 170 bin imza gönderdiklerini belirterek, “Bilim adamları enerji tüketiminde kısıntıya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Küresel bir yıkımın yaşanmaması için alternatif enerjiye dayalı bir enerji sisteminin ilk adımının atılmasını talep ediyoruz” dedi. Ayrıca Karadeniz'deki Fındıklı'dan, Kahramaraş'taki Pazarcık ve Narlı'dan, Sinop ve Dersim'den mitinge katılan temsilciler de yaptıkları konuşmalarla kendi bölgelerindeki nükleer santral ve barajların, çimento ve çöp fabrikalarının durdurulmasını istediler.

Konuşmacıların sözlerini bitirmelerinin ardından miting, Grup Marsis ve Zeynep Casalini'nin sahne almasıyla sona erdi.

Dünya'ya ulaşan güneş ışınlarının atmosferde tutulmasını sağlayan ve ağırlıklı olarak karbondioksitten oluşan sera gazlarının salınımının azaltılarak, küresel iklim değişikliklerinin önlenmesi ve doğal dengenin korunmasını amaçlayan Kyoto Protokolü'ne bugüne kadar aralarında Rusya ve Çin'in de bulunduğu 140'dan fazla ülke imza atarken, atmosfere salınan ve sera etkisine yol açan gaz salınımının yüzde 36.1'inden tek başına sorumlu olan ABD ile yüzde 2.1'inden sorumlu Avustralya ise protokole hala taraf olmayı reddediyor. Türk devleti de henüz bu protokolün altına imzasını atmış değil.

‘Burjuva feodal yoz kültüre karşı halk kültürü’ etkinliği düzenlendi

“Burjuva feodal yoz kültüre karşı yaşasın halk kültürü” şiarıyla yola çıkan İzmir Halk Kültür ve Dayanışma Derneği, Tepekule Kongre Merkezi'nde açılış etkinliği düzenledi.

22 Nisan tarihinde düzenlenen etkinlik, insanlığın özgürlük mücadelesinde yaşamını yitiren tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Dernek adına yapılan açılış konuşmasında, derneğin amacı ve ilkeleri anlatılarak, “Emperyalizm tarafından her türlü saldırıya maruz kaldığımız coğrafyamızda, egemen sınıflar emperyalistlerin her türlü taleplerini büyük bir titizlikle yerine getirirken biz emekçi halkları da suni gündemlerle aldatıp, her türlü baskı, sömürü, kültürel yozlaşmayı, asimilasyonu dayatmaktadır. Bizler İzmir Halk Kültür ve Dayanışma Derneği olarak egemenlerin tüm saldırılarına karşı halkların kardeşliği şiarıyla hareket edeceğimizi belirtiyoruz” denildi.

Etkinlikte sahne alan Grup Lizge adına yapılan konuşmada, grubun müzikal çalışmalarını bir süredir İzmir'de sürdürdükleri, bundan böyle de bu çalışmalarını Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'nde sürdürecekleri belirtildi. Seslendirdiği türkü ve marşlarla olumlu tepkiler alan Grup Lizge'nin ardından

sahneye Uşak Yeni Demokrasi Kültür ve Sanat Derneği'nin tiyatro grubu çıktı. Kadın sorununa vurgu yapan tiyatro gösteriminin ardından Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Dünya halklarının her türden baskıya, sömürüye ve zulme karşı sergiledikleri direnişleri ve bu direnişlerin yükselttiği kurtuluş umudunu anlatan sinevizyon, kitle tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı.

Daha sonra sahne alan halk oyunları ekibi de Bitlis yöresine ait olan ve her karesi başka bir güzellik taşıyan oyunlarıyla beğeni topladılar.

Manisa'nın Salihli ilçesine bağlı Kabazlı köyünden süpürgeleriyle ve “köyümüzde çöp istemiyoruz” yazılı dövizleriyle gelen bir grup köylü de gecede yaptıkları konuşmada Salihli Belediyesi'nin köylerini kent çöplüğüne dönüştürerek kirleteceğini belirterek, “Elbetteki çöp sorunu önemli bir sorundur, biz de bunu biliyoruz ama çöprü geliş güzel dökersen çok büyük, telafisi mümkün olmayan çevre kirliliğine yol açar. Bizler Kabazlı köylüleri olarak köyümüzün çöplüğe dönüştürülmesine karşıyız” dediler ve köyleri için yazdıkları bir şiiri okudular.

Etkinliğin sunucusu son olarak, “Hiçbir

set Munzur'u özgür akışından alıkoyamayacak. İçine sevdamızı aktıttığımız Munzur'un coşkunluğunda ve asiliğinde hep birlikte ortak türküler söylemeye var mısınız” sözleriyle Grup Munzur'u sahneye davet etti. Söylediği marşlar ve türkülerle coşkuyu yükselten Grup Munzur'un ardından etkinlik sona erdi.

Fransa'da gazetemizle dayanışma etkinliği düzenlendi

Fransa'da okurlarımız, gazetemiz Devrimci Demokrasi ile dayanışma amacıyla “Baharın Coşkusuyla Özgür Bir Dünyaya” adını verdikleri bir etkinlik düzenlediler.

Fransa'nın güney bölgesi Montpellier'de, 15 Nisan tarihinde yapılan ve bir ilk olan bu dayanışma etkinliğinin, yozlaşmanın ve yabancılaşmanın yoğun olduğu bölgelerden biri olan güney bölgesinde yapılması oldukça anlamlı değerlendirildi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlik, bazı küçük eksikliklerine rağmen coşkulu ve güzel geçti.

Devrim ve demokrasi mücadelesinde şehit düzenler için yapılan saygı duruşunun ardından gecenin açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında güncelliğinden dolayı 24 Nisan 1972'de kurulan Maoist Parti'ye, Gazi, Beyazıt, Halepçe ve Kızıldere katliamlarına, 8 Mart ve Newroz'a değinildi.

Yerel grupların sahne almasıyla başlayan etkinlikte, Ozan Diren, Hıdır Kutan ve Volkan Yağan'ın ardından Servet Kocakaya sahne aldı.

ADA Kültür Sanat Merkezi basıldı

İzmir'de 'terörle mücadele' şubesi polisleri ellerinde arama kararı olmasına rağmen 22 Nisan Pazar günü akşam saatlerinde ADA Kültür Sanat Merkezi'ni basarak uzun bir süre Kültür Merkezi içerisinde arama yaptı. Arama sırasında bazı evraklara el koyan polisler, burada bulunan 21 kişiyi de gözaltına aldı.

Konuyla ilgili protesto eylemi düzenleyen İzmir Acil Eylem Hattı, yaptığı basın açıklamasında şunları

belirtti; “TMY'nin yasallaşmasının ardından demokratik kurumlari basarak, buralarda çalışanları keyfi bir şekilde gözaltına alarak ve polis felekelerine dayanarak tutukluyorlar. Devlet terörüne karşı her saldırı sonrasında alanlara çıkarak, baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizleri yıldırılmaz diye gür bir şekilde haykırdığımız şiarımızı bugün ber kez daha haykırıyoruz. Bedellerle dolu mücadele tarihimiz de göstermiştir ki bu-

güne kadar hiçbir saldırı meşru mücadelemizden bizleri alıkoyamamıştır, bundan sonra da koyamayacaktır”.

Eyleme katılan kitle, “ADA Kültür

Sanat Merkezi yalnız değildir”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Yaşasın devrimci dayanışma” şeklinde sloganlar atarak ADA Kültür Sanat Merkezi'nin yalnız olmadığını ifade ettiler.

Ermeni Soykırımı protesto edildi

Ermeni Soykırımı'nı protesto eden DHP aktivistleri, çok uluslu ülke gerçekliğinin egemenlerin inkar, imha politikaları ve katliamlarına rağmen orta yerde durduğunu vurguladı

Ermeni Soykırımı'nı protesto eden Demokratik Haklar Platformu aktivistleri, çok uluslu ülke gerçekliğinin egemenlerin inkar, imha politikaları ve katliamlarına rağmen orta yerde durduğunu vurguladı.

1915 Ermeni Soykırımı'nı protesto için 24 Nisan günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen Demokratik Haklar Platformu (DHP) aktivistleri bir basın açıklaması düzenlediler. "Soykırım insanlık suçudur. Yaşasın ulusların hak eşitliği!" yazılı pankart açan DHP aktivistleri eylem boyunca, "Kürt-Türk-Ermeni, Yaşasın halkların kardeşliği", "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak", "Soykırım insanlık suçudur" sloganlarını attılar.

DHP adına yapılan açıklamada, emperyalist paylaşım savaşlarına dikkat çekilerek, "Dünyanın yeniden bölüşümü

için halkların kanı üzerinden planlar yapanlar, aynı zamanda tarihte eşine az rastlanır katliamların da altına imza atmışlardır. Bu nesnellik üzerinden palazlanan ırkçı, gerici Pan-Türkizm planları doğrultusunda bir bütün olarak Anadolu coğrafyası Türk olmayan milliyetlerden arındırılmaya ve geri kalanlar da Türkleştirilme-ye çalışılırken, 1915'te bunun adına 'tehcir' dediler ve bugün bu resmi tarih yazınına karşı çıkanlar vatan haini ilan ediliyor" denildi. Ayrıca, Ermeni Soykırımı'nın devletlerin çıkar çatışması haline getirildiği vurgulanarak, "Soykırım tartışmalarına ne emperyalist tekellerin safında ne Türk hakim sınıflarının yanında ne de Ermeni Diasporası'nın yanında katılıyoruz. Halklar arasına nefret ve kin tohumları serpmeyi görev bilen gericiliğe karşı mücadele-

mizden asla vazgeçmeyeceğiz. Biz, bütün ulusların tam hak eşitliğine sahip olduğu yeni bir dünyanın mücadelesini veren Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Arap ve Ermeni'yiz" ifadelerine yer verildi. Açıklamanın ardından eylem olaysız bir şekilde sona erdi.

Aynı gün yine Ermeni Soykırımı'nı protesto etmek için Adana'da İnönü Parkı'nda bir araya gelen Adana DHP aktivistleri basın açıklaması yaptılar. "Kürt, Türk, Ermeni, Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazılı pankart açılan eylem, "Kürt, Türk, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği" ve "Faşizme karşı omuz omuza", "Hrant'ın katili patron ağa devleti" sloganlarıyla sona erdi. Eyleme Partizan ve SDP de destek verdi.

Adana ve İstanbul'daki eylemlerde DHP'liler; "Kürt, Türk, Ermeni, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını attılar

Sincan'da devrimci tutsaklara saldırı

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Cengiz Kahraman ve Kenan Özyürek adlı tutsaklar revire götürülürlerken başka bir tutuklu-ya selam verdikleri gerekçesi ile hapishane personelinin saldırısına uğradılar

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) üyeleri, 10 Nisan günü Sincan'da yaşanan saldırının ardından yaptıkları basın açıklamasında, F Tipi hapishanelerde kalan tutuklu ve hükümlülerin can güvenliklerinin olmadığını belirterek, yaşanan saldırıyı protesto ettiler.

Galatasaray Lisesi önünde 23 Nisan günü yapılan basın açıklamasında TUYAB adına konuşan Emriye Demirkır, Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Cen-

giz Kahraman ve Kenan Özyürek'in revire götürülürlerken, 'başka bir tutuklu-ya selam verdikleri' gerekçesi ile görevliler tarafından saldırıya uğradıklarını belirterek, saldırı esnasında kasık ve testislerinden darbe alan Cengiz Kahraman'ın hayatı tehlike ile karşı karşıya kaldığını söyledi. Saldırının ardından götürüldüğü revirde iğne yapıldıktan sonra hücrelerine geri getirilen Kahraman'ın diğer tutsakların kapıları dövmesi ve 'Doktor istiyoruz' şeklinde slogan at-

maları sonrasında Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldığını belirten Demirkır, "Saldırının ardından, 20 Nisan'da müvekkili Cengiz Kahraman ile görüşen Avukat Fatmagül Yolcu, müvekkilinin ayakta durmakta güçlük çektiğini gözlemlemiştir" şeklinde konuştu.

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan saldırının Kahraman olayı ile sınırlı olmadığına dikkat çeken Demirkır, 6 Nisan'da mahkemeye çıkarılacak olan tutuklu Yaşar İnce, Cengiz Kahraman, Sedat Ot ve Tayyar Eroğlu'nun da askerler tarafından darp edildiğini, Ceyhan Hapishanesi'nden Sincan'a sevk edilen kadın tutuklu Resmiye Vatansever'e de hapishane girişinde 'çırılçıplak arama' dayatılarak darp edildiğini söyledi. Demirkır, açıklamada son olarak, yaşanacak tüm olumsuzluklardan Adalet Bakanlığı'nın sorumluluğunu söyledi.

Saldırı Ankara'da da protesto edildi

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu ve hükümlülere yönelik uygulamalar ve yaşanan son saldırı, DHP, Partizan, BDSP, ESP ve Alinteri tarafından Yüksel Caddesi'nde 27 Nisan günü yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamada kurumlar adına konuşan Bahar Gül, son dönemde hapishanelerde yaşanan saldırılarla ilgili bilgiler vererek, "F tipi hapishanelerdeki saldırıların sona ermesini ve hasta tutukluların serbest bırakılmasını istiyoruz" şeklinde konuştu.

Şehit ve tutsak ailelerinden dayanışma pikniği

Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği (YDŞTAB), 29 Nisan günü düzenlediği piknikle şehit, tutsak ve aktivist ailelerini bir araya getirdi. Göktürk Köyü'ne yakın bir piknik alanında bir araya gelen aileler piknik vesilesiyle buluşmanın ve birlikte bir şeyleri paylaşmanın mutluluğunu yaşadılar.

Bu yıl ikincisi düzenlenen piknik için İstanbul'un iki yakası, Gebze ve Ankara'dan gelen şehit, tutsak ve aktivist aileleri, Okmeydanı'nda buluşarak buradan araçlarla toplu olarak piknik alanına doğru yola çıktılar. Araçlar piknik alanına vardktan sonra ilk olarak toplu kahvaltı yapıldı. Program, tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından ise aile birliği adına bir konuşma yapıldı. Aile birliğinin

temel taşları olan şehit, tutsak ve aktivist ailelerinin mücadeledeki rolüne gerekli özenin gösterilmediği ve bu üç olgunun devrimci mücadeleye katkılarının yeterince kavranmadığına dikkat çekilen konuşmada, "Yaşanılan eksikliklerin ve hataların bilincine varmışsak, bunları gidermek için mücadele etmememiz gerekiyor. Bu tespitten hareketle şimdi üzerimize düşen görevi sahiplenmek ve yoldaşlarımızın yarattıkları değerlere her yönüyle sahip çıkmak için daha çok çalışmalıyız" denildi.

Etkinliğin güzel yanlarından biri de ailelerle yapılan söyleşiydi. Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği üyeleriyle aileler arasında yapılan sohbette, karşılıklı yaşanan sorunlar ve eksiklikler dillendirilerek, bu sorunların çözümünü için düşünceler dile getirildi.

Bu söyleşinin ardından, ölümsüzleşen şehitlerin ismini alan çocuklara aile birliği tarafından hediyeler verildi. Etkinlikte Tuncelliler Derneği Avcılar Şubesinin halk oyunları ekibinin gösterisi, YÇKM'nin tiyatro grubu olan Babil Halk Sahnesi ve Gazi Demokratik Haklar ve Kültür Derneği'nin tiyatro grubunun oyunları ilgiyle izlendi.

Program son olarak Grup Munzur üyelerinin seslendirdiği parçalar ve okunan şiirlerle sona erdi.

Bahar 'Nisan Güneşi' ile selamlandı

Anadolu Demokratik Haklar Platformu 22 Nisan Pazar günü 'Nisan Güneşi' ile "Bahara Merhaba" pikniği gerçekleştirdi. Çok sayıda müzik grubu, sanatçı ve konuşmacının katıldığı piknik'te bahara ve Nisan kızılığına yakışır bir coşku hakimdi.

Şile Sazakçeşme Piknik alanında gerçekleştirilen piknik, devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı ve Anadolu DHP örgütülüğü adına yapılan konuşma ile devam etti. Açılış konuşması sonrası Vardiya müzik grubu, PSAKD müzik grubu, Nurettin Güleç, Metin Kahraman ve Erdal Bayrakoğlu sahne alarak seslendirdikleri ezgilerle kitleye coşkulu anlar yaşattılar. Genç bir katılımının okuduğu Gula Sor şiiri ile duygusal anların yaşandığı piknikte DHP, Tuzla Deri-İş Sendikası, Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği ve TUDEF temsilcileri de birer konuşma gerçekleştirek, kitleyi ülkede yaşanan sorunlara karşı duyarlı olmaya ve bunlarla mücadele etmeye çağıldılar.

Polisin düzenlediği veli toplantısı ters tepti

Erzincan'da polis, özellikle devrimci-demokrat kesimin yoğun olduğu emekçi semtlerde bulunan lise-lerde, veli toplantısı bahanesiyle bir toplantı düzenledi.

Terör bahanesiyle aileleri yasal kurumlara karşı kışkırtan ve devrimci-demokrat öğrencilere karşı tepki vermeye yönelten konuşmalara ve sinevizyon gösterisine karşılık veliler tepki gösterdiler. Daha önce kendilerine bu yönde bir toplantı yapılacağına bilgisi verilmediğini belirten aileler, polisin ve okul yönetiminin bu tutumunu eleştirdi.

Gerillaların ailelerine ve Hozatlılara baskı uygulandı

Dersim'de katledilen HPG gerillalarının Hozat'ta defnedilmesinin ardından buraya gelerek cenazelerini almak isteyen gerillaların ailelerine birçok keyfi uygulama dayatılarak baskı uygulanırken, cenazeleri

için gelen ailelere destek veren Hozatlılar da polis ve istihbaratçıların baskılarına maruz kaldılar. Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak'ın da bu nedenle hakaretle-remaruz kaldığı öğrenildi.

Cenazelerini almak için gelen 6 gerillanın aileleri, cenazelerini götürürken Hozat Belediyesinin önünde Belediye'ye, Hozatlılar ve şehitleri savunan herkese teşekkürlerini sundular. Bu sırada aileleri alkışlayan 7 belediye işçisi ve halktan bir kişi gözaltına alındı. 4-5 saat boyunca gözaltında tutulan bu kişiler daha sonra serbest bırakıldılar.

Ekonomide adı konmamış kriz

Hakim sınıflar arasında cumhurbaşkanlığı seçimleri merkezli yaşanan tartışmalar, Dolar ile Euro’nun fiyatlarında hissedilir bir artışa yol açtı. Serbest piyasada Dolar’ın satış fiyatı 1.382 YTL’ye çıkarken, Euro’nun satış fiyatı ise 1.860 YTL’ye çıktı.

Uzun süredir gizlenmeye çalışılan ekonomideki kötü gidişat, Cumhurbaşkanlığı çevresinde yaşanan hükümet-ordu ve muhalefet arasındaki dalaşla birlikte adı konmamış yeni bir krize girmiş durumda.

Euro çıktı, borsa düştü

AKP hükümetinin Abdullah Gül’ü cumhurbaşkanı adayı olarak göstermesi, Genelkurmay tarafından yayınlanan ‘muhtıra’, İstanbul’da yapılan AKP karşıtı miting, CHP’nin cumhurbaşkanlığı oylamasına ilişkin Anayasa Mahkemesi’ne yaptığı itiraz başvurusu ile gerilen borsa ve ekonomi, Dolar ile Euro’nun fiyatlarında hissedilir bir artışa yol açtı. İki gün içinde serbest piyasada Dolar’ın satış fiyatı 1.382 YTL’ye çıkarken, Euro’nun satış fiyatı ise 1.860 YTL’ye çıktı.

45 bin seviyelerinde olan İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB) Bileşik Endeksi 1.876 puan düşerek, yaklaşık 1 aylık aradan sonra ilk kez 44.000 puanın al-

tına gerilerken, tahvil faizleri yüzde 5 oranında artarak yüzde 19.27’ye, gecelik repo oranları ise yüzde 17.55’e ulaştı.

Yabancı şirketlerin pastayı

kapma yarışı

Siyasi arenadaki gerginlik sonucu İstanbul Borsası’nda yaşanan düşüş nedeni ile birçok yerli şirket, küçük hisse sahibi zarardan korunmak için satış yaparak, bunu fırsat bilen yabancı şirketler büyük oranda hisse senedi ve Hazine Bonosu alımı yaptılar. Hazine Bonosu faizlerinin yükseldiği böylesi bir süreçte yabancı tekellerin yaptıkları alımlar onlara büyük karlar sağlarken, halkın cebinden ise trilyonlarca liranın uçması na yol açtı. Zira Ankara Sanayi Odası Başkanı Zafer Çağlayan’ın deyişiyle, “Bir puanlık faiz artışının katrilyonluk faturası var”.

Cari açık 115 milyar doları aştı

Hükümetin bir numaralı borazancısı Aydın Doğan’ın sahibi olduğu medya “2007 Nisan ayında ihracatta umut verici büyüme yaşandı; ihracat yüzde 28 arttı ve 8.2 milyar dolara ulaştı” diyerek ekonomiyi yutan cari açığı gizlemeye çalışsa da; rakamlar bu gerçekliği haykırmaya devam ediyor. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası (İSMMMO) tarafından yapılan araştırma, TC’nin dış ticaret açığının 115 milyar doları aştığını ortaya koyuyor. Yine aynı araştırma, AKP’nin 4 yıllık hükümeti döneminde cari açığın (dış ülkelere mal alımı için yapılan ödemenin, dış ülkelere yapılan mal satışı sonucu elde edilen paradan fazla olan kısmı) 81.4 milyar dolar arttığını gözler önüne sererek, AKP döneminde TL’de yaşanan düşüşü ve ekonomideki balon büyümeyi teşhir eder nitelikte!

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan ek ders yönetmeliği ile öğretmenlerin herhangi bir nedenle okula gelmedikleri güne ait o günkü ders saati sayısı ve ona karşılık gelen hazırlık ücretlerinin kesilmesi alanlarda protesto edildi

‘Masa(l)lar onların, alanlar bizimdir’

Eğitim-Sen Milli Eğitim Bakanlığı’nın ek ders ücretlerinde kesintiyi getiren genelgenin iptal edilmesi, Yönetici Atama Yönetmeliği’nin geri çekilmesi ve AKP’nin politika ve uygulamalarına “dur” demek için, ülke genelinde bir günlük iş bıraktı. Bir günlük sevk alan eğitim emekçileri, başta İstanbul, Ankara, İzmir olmak üzere ülkenin birçok yerinde alanlara çıkarak protesto gösterileri düzenledi.

İstanbul

Genelgenin geri çekilmesi için Sultanahmet Ayasofya Cami önünde bir araya gelen binlerce Eğitim-Sen üyesi buradan İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü önüne kadar yürüyüş yaptı.

İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde Eğitim-Sen şubeleri adına açıklama yapan Nizamettin Aktepe, AKP hükümetinin yıllardır yaptığı uygulamalarda olduğu gibi bugün de mağduriyetler yaratmaya devam ettiğini söyledi. Aktepe, “Yayınlanan ek ders yö-

netmeliği ile öğretmenlerin herhangi bir nedenle okula gelmedikleri güne ait o günkü ders saati sayısı ve ona karşılık gelen hazırlık ücretleri de kesilecektir” dedi

KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul da bir açıklama yaparak, Millî Eğitim Bakanlığı’nın eğitim ve bilim emekçisi düşmanı olduğunu söyledi ve konuşmasını şu ifadelerle noktaladı: “Bu genelge derhal geri çekilmelidir. Kazanılmış haklarımızı elimizden alamazsınız. Demokratik, bilimsel, ana dilde eğitim mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz”. Eylem atılan sloganlarla son buldu.

Ankara

Hükümetin kadrolaşma politikalarına ve genelgeye karşı çıkan Eğitim-Sen üyeleri Millî Eğitim Bakanlığı önünde bir araya gelerek, AKP hükümetini ve MEB’i protesto etti.

MEB önünde toplanan kitle adına açıklamaya yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Ala-

attin Dinçer, ülke genelinde on binlerce eğitim emekçisinin iş bırakarak alanlara çıktığını, bazı yayın organlarının Eğitim-Sen’in iş bırakma eylemini diğer sendikaların eylemi olarak da gösterdiğini belirterek; “Bu eylem Eğitim-Sen’indir ve Eğitim-Sen kurulduğu günden beri bilimsel, demokratik ve anadilde eğitimin devamlı savunucusu olmuştur, olmaya da devam edecektir” dedi.

AKP’nin 4.5 yıldır eğitimde sürekli kadrolaştığını kamuoyuna anlatmaya çalıştıklarını hatırlatan Dinçer; yönetici atama yönetmeliğinin değiştirilmesiyle AKP il ve ilçe örgütlerinde listelerin hazırlandığını ve atamaların yapıldığını, listelerde yer alan isimlerin İmam Hatip mezunu ile din kültürü ve ahlak bilgisi dersi öğretmenlerinden oluştuğunu ifade ederek, atamaların takipçisi olacaklarını söyledi.

Genelgenin geri çekilmesini isteyen Dinçer, “Buradan uyarıyoruz, ek ders ücretlerini kazanarak ilan eden Türkiye öğret-

menler Sendikası’nın 4 günlük boykotu gibi boykot yaparız” dedi. Eylem atılan sloganlarla son buldu.

İzmir

Eğitim-Sen İzmir 5 No’lu şube üyeleri ek ders ücretlerinin kesilmesini protesto etti. Konak YKM önünde toplanan eğitim emekçileri sloganlar atarak Büyükşehir Belediyesi önüne kadar yürüdü.

Burada Eğitim-Sen İzmir şubeleri adına açıklama yapan 3 No’lu Şube Başkanı Mehmet Şenol, AKP hükümetinin bugüne kadar yaptığı tüm uygulamalarda eğitim emekçilerini mağdur ettiğini söyleyerek; “Son bir kaç ay içinde yapılan hukuksal değişikliklerin eğitim emekçilerine yarar vermemektedir tam tersine zarar vermektedir” dedi. Şenol, “AKP hükümeti gerici, ırkçı, şoven politikalarına derhal son vererek genelgeyi geri çekmelidir” şeklinde konuştu.

İzmir Limanı da özelleştirildi

Özelleştirilme ihalesi defalarca ertelenen İzmir Limanı’nı, 1 milyar 275 milyon dolar karşılığında 49 yıllığına Global-Hutchison-Elb ortaklığına kiralandı.

3 Mayıs günü gerçekleştirilen ihaleye; Al-sancak Ortak Girişim Grubu, Babcock and Brown-PSA-Akfen Ortak Girişim Grubu, Çelebi Holding A.Ş. ve Global-Hutchison-Elb katıldı.

Bölge ihracatının yüzde 90’ını, ülke ihracatının da yaklaşık üçte birini gerçekleştiren İzmir Limanı, devlet tarafından herhangi bir yatırım yapılmamasına karşın devletin sırtında bir yük olmaktan ziyade ciddi bir gelir kaynağı durumundaydı. Yıllık kazancı yaklaşık 100 milyon dolar, günlük cirosu ise 1.5 milyon dolar olan İzmir Limanı, 2006 yılında 103 milyon dolar gelir elde ederken, bunun 75 milyon dolarını net karı oluşturmaktaydı. Bu rakamlar göz önünde tutulduğunda limanın 49 yıllığına özelleştirilmesi için ödenen 1 milyar 275 milyon doların, limanın 13 yıllık kazancına eşit olduğu görülecektir!

Yoksulluk sınırı 2 bin 56 YTL!

Türk-İş, bu ay itibarıyla açlık sınırını 631 YTL 24 YKr, yoksulluk sınırını ise 2 bin 56 YTL 15 YKr olarak hesapladı.

Türk-İş’in hesaplamalarına göre, dört kişilik ailenin dengeli ve sağlıklı beslenmesi için gerekli olan ve ‘açlık sınırı’ olarak da adlandırılan asgari gıda harcaması tutarı, Nisan 2007’de bir önceki aya göre yüzde

0.28 oranında artarak 629 YTL 48 YKr’den 631 YTL 24 YKr’ye çıktı.

Aynı ailenin gıda harcamalarının yanı sıra ulaşım, kira, giyim, yakacak ve kültür gibi ihtiyaçları için gerekli olan ve ‘yoksulluk sınırı’ olarak nitelendirilen tutar da aynı dönemde 2 bin 50 YTL 42 YKr’den 2 bin 56 YTL 15 YKr’ye yükseldi.

Hesaplama göre ‘açlık sınırı’ bir yılda yüzde 12.37, bu yılın ilk 4 ayında ise yüzde 2.60 oranında arttı. Hesaplama ilişkin değerlendirmede, asgari ücretli bir çalışanın 1 kilo ekmek için 1 saat, 1 kilo et için de 1 gün çalışmak zorunda olduğuna dikkat çekildi.

Arçelik’te sendikalı 5 işçi işten çıkartıldı

Arçelik’in İstanbul Tuzla Tesisleri bünyesinde faaliyet yürüten Yıldırım Taşeron Şirketi’nde çalışan Nail Günbatı, Mansur Karataş, Yunus Bayındır, Fuat Oral ve Kenan Erdem adlı 5 işçi, Nakliyat-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atıldı.

‘Sendikalı işçiler istifaya zorlanıyor’

Atılan işçilerden Nail Günbatı, taşeron işçilerin 470 ile 600 YTL arası ücret aldıklarını ve sigortasız çalıştıklarını ifade ederek, “Talebimiz sadece 100 YTL

zam, yılda 2 ikramiye ve bir ton yakacak yardımıydı. Sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık. İşimizi alana kadar kararlı bir şekilde mücadele edeceğiz” diye konuştu. Günbatı, “Arçelik BM sözleşmesine aykırı davranıyor, sendikalı işçileri kovuyor, sendika üyesi arkadaşlarımızı istifa etmeleri için tehdit ediyor” dedi.

İşçilerden Mansur Karataş da, fabrikadaki arkadaşlarının kendilerine destek olduklarını dile getirerek, “İşveren bizim buradan gitmemizi istiyor, eğer

biz buradan gidersek, işveren birçok arkadaşımı işten çıkarır” dedi.

‘İşe iade davası açacağız’

Nakliyat-İş Genel Merkez Yöneticisi Hakan Arslan ise Yıldırım Şirketi’ndeki yaklaşık 300 işçiden 200’ünü sendikaya üye yaptıklarını ve sendikal yetki için başvuruda bulunduklarını belirterek, işverenin sendikal örgütülüğü engellemek için işçi çıkarıldığını söyledi ve işe iade davası açacaklarını dile getirdi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

Başarının kendisi devrimci dinamizmedir

Hakim güçlerin yarattığı tahribatlara karşı, örgütlülüğünün kuruluş nedenleri itibarıyla sorumluluk duymaları aynı derecede olmasa da, kimi sorunlar vardır ki, demokratik yönü ağır basan tüm örgütlülükleri kapsamaktadır. Bu sorunlara karşı verilen mücadelede bir başarı aranacak ise, bu sorunlara kimin nereden baktığı önemlidir. Kimilerine göre başarı olarak ifade edilen şeyin, bir başkasına göre başarısızlık olarak değerlendirilmesi oldukça doğaldır. İşte tamda burada başarı olarak ifade edilenden ziyade, hedefe konanın ne olduğu ve bunun ne derece başarıyla başarılmadığına bakmak, iktidar mücadelesinde demokratik hakların kazanılması açısından oldukça önem arz ediyor.

Tasfiyenin geliştiği dönemlerde daha barışçıl eylemlerle, genel rüzgarın seyrine göre şekillenip, mevcut durumu görmezlikten gelmek, emekçilerin gerçek ihtiyaçlarını gideremeyeceği bir durum üzerinden başarı hayalleriyle avunmak, reformist ve revizyonistlerin düştüğü noktayı paylaşmaya götürür. Bundandır ki, başarı olarak ileriye sürülen olguları değerlendirirken, hedeflenenin ne olduğuna bakmanın, sınıf açısından oldukça önemli olduğunu düşünmek gerekir.

Birliğin, beraberliğin ve dayanışmanın, sınıf açısından ne ifade ettiğinin önemini, eğer bizler anlamış ve buna göre tutumumuzu belirlemiş değilssek, yapılmak istenen kimi medyatık çıkışlara yedeklenip sürüklenmekten kendimizi alkoyamayız. Bu durum geniş kesimlerde bir ilgi yaratsa da, uzun vadede bir tasfiyenin gelişimine zemin sunacaktır.

Nasıl ki 14 Nisan’da Tandoğan’da başlatılan ve çoğu emek örgütlerinin utangaçlık gösterdiği, ama 29 Nisan’da Çağlayan da tekrarlandığında, bu utangaçlığı açığa vurarak mitingde yer aldılarsa, bugün açısından bir çok çalışma da, ilk etapta kitlelere ve kimi devrimci kesimlere hoş gelebilir. Fakat uzun süreye vurulduğunda kendilerini alkoyamayacakları bir şekillenişe girecekleri görülecektir. Gelişebilecek klik çatışmalarında emekçilerin safları gayet netken, kimi reformist çevrelerin kendilerini taraf ederek, emekçileri, herhangi bir çıkarı olmayan maceracı ortamlara sürüklemeleri oldukça tehlikelidir.

Düşününki, bir tarafta beyazlar, diğer tarafta yeşiller vardır. Her ikisi de özel mülkiyetin sömürücü temsilcileridir. Ama sizlerin rengi ise kırmızıdır. Ve sizler ise özel mülkiyete karşısınız. Bu ortamda sizlerin göreviniz bunlardan birine taraf olmak mı? Yoksa bunların tabanlarında emeğiyle geçinen kesimlere bu işten çıkarılmaları olmadığını anlatmak mıdır? İktidar perspektifiyle hareket eden komünistlerin ezen, ezilen saflaşması dışın, her hangi bir saflaşması yoktur. Bundandır ki yaşanan bu klik çatışmasında emekçi halkın yanında olmak sınıf mücadelesi açısından olması gerekendir. Fakat kitlelerde bilinç bulanıklığı yaratan, kendilerini kızıl olarak ifade edip, gerçek renkleri sarı olan reformist, revizyonistlerdir. İşte kitlelerin çıkarları olmadığı halde bu klik çatışmasına dahil edilmenin başında bu anlayışlar durmaktadır.

Bu tartışmaların sürdüğü bir dönemde, emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ta, sendikal bürokrasinin yaklaşımları tamamen popülist bir noktada durmaktadır. İçeriğinden ziyade mekanların konuşulduğu bu dönemde, öncesinden yaşanan klik çatışmasına taraf olmanın etkileri 1 Mayıs’a da yansıtılarak, emekçiler de taraf edilmeye çalışıldı. Genel sendikal bürokrasinin ve kimi reformist çevrelerin eğilimleri belli olmasına karşın, kimi devrimci örgütlerin sendikal bürokrasinin tavrına karşı direngensiz durmaları ve her koşulda sendikal bürokrasiyle 1 mayıs alanına çıkma istemi, uzun sürede getireceği tasfiyenin işaretidir.

Özellikle de 13 milyon insanın yaşadığı İstanbul’daki 1 Mayıs kutlamaları ülke gündemindeki yerini hem öncesinden, hem de 1 Mayıs günü aldı. 77 1 Mayıs katliamının 30. yılında Taksim’e çıkmanın önemi üzerinden ve iktidar mücadelesinde yasakları kaldırmanın bir hak olduğu düşünüldüğünde, Taksim’e çıkma istemi diğer alanlara göre daha önemlidir. Fakat bu çıkışın, 77 1 Mayıs’ının anlamına ve ruhuna uygun yapılması önde gelen istemdir. Taksim’e çıkılm da nasıl olursa olsun anlayışı içerikten ziyade mekansal tartışmalara götürür ki, bu da sınıf mücadelesi açısından, özü kaçırmak anlamına gelir. Sınıfın ihtiyaçlarını belirleyecek ihtiyacın kendisi, yapılacak eylemin niteliğidir. Mekanların önemi vardır. Ama bu mekanlar politik duruşumuzdan tavizler vereceğimiz anlamına gelmemelidir. Eylemi organize eden tüm kesimlerin ortak noktasını bulmak ve buradan birleştirmek önemli olduğu kadar, bu noktanın eylemin amacına uygun olup olmadığına da bakmak gerekir. Varılan aşamada sivil itaatsizliği ifade edecek boyuta varınılmış ve devrimci içeriği zayıflatılmışsa, hedeflenenin ne olduğu tartışıla gelir.

Bu açıdan önceden belirlenen içeriğe kaygılı yaklaşmak doğal bir reflektir. Bu refleks gösterilmediğinde kendimizi reformizmin ve revizyonizmin peşine takılmaktan alkoyamayız mümkün olmayacaktır. Ancak gelineen aşamada uygulanan yasaklara karşı çıkmak ve belirlenen hedefe doğru yürümenin bir başarı olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü, gerek valinin, gerekse emniyet müdürünün ortamı terörize ederek 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmasının önüne geçme istemleri boşa düşmüştür. Kitlelerin İstanbul’un dört bir yanında, barikatlara yüklenerek, her yer taksim, her yer 1 Mayıs alanı olarak dillendirdikleri slogan, sendikal bürokrasiden bağımsız bir anlam ifade ediyor.

Rengimizi deęişim dinamięimizden alarak ilerleyeceğiz

Her geçen gün rengimizi yitirerek tek tipleşiyor, dünyayı da kendi yarattığımız griliğe hapsediyor, onun griliğinde boğuluyoruz.

Kendimizi doğanın bir parçası olarak görmekten uzaklaşarak onun sahibi olarak belirleyen sınıflı toplumlar dünyasında bizler, bencilleşen varlığımızın hüznünü ve çaresizliğini yaşıyoruz.

Toplulumun hemen her kesimini içerisine dahil eden umutsuzluk dalgası çığ gibi büyüyor, yaşamımızın her alanına yayılıyor.

Günümüzde tüm dünyayı kasıp kavuran emperyalizm dalgası, önüne ne çıkarsa ezip geçiyor ve geride açlık, yoksulluk, umutsuzluk ile duyulan, düşünceleri, yaşamı mekanikleşen insan kitleleri bırakıyor. Bir güç olarak kendini dayatan ve alternatif olarak kendini var etmeye çalışan her türlü dinamiğe farklı yöntemlerle saldıran emperyalizm karşısında insan, kendisine yabancılaşarak edilgen bir kimliğe bürünüyor.

Bu yabancılaşma o kadar derin ki, bugünü hiç sorgulamadan, yarından umut duymadan yaşamının sancısını, günübirlik duymamıza karşın onu tanımlamaktan ölesiyeye korkuyoruz. Çünkü gerçeklerle bir kez yüzleşirsek artık 'o mutlu köleliğimize' geri dönemeyeceğimizi, bilinclere çıkaramamış olsak bile, en derinlerde hissediyor, ürperiyoruz. Başkalarının belirlediği kurallara dayanan ve o kuralları aşmadığı sürece görece rahat ve güvenli olan yaşamı, kendi yaşamlarımızın belirleyicisi olmanın tehlikeli ve iniş çıkışlarla dolu sonsuz yolculuğuna tercih ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki kendimizde yaratacağımız her değişim, kendimizi, kendimizle birlikte her şeyi yıkararak yeniden üretmekle mümkün olacaktır.

Evdeki karakolu yıkmadan zihnimizdeki karakolları yıkamayız!

Egemen sistemlerin yarattığı aile ve onun kendi içerisinde oluşturduğu hiyerarşı, tüm topluma ve devletlerin en üst yönetim kademelerine kadar birbirine kopmaz zincirlerle bağlanarak uzanıyor.

Bugün eşimiz, ailemiz ve çocuklarımız dışında kendimizi tanımlayamayamızın, her gün şiddetin her türüyle; dayakla, tacizle, aşışılamayla karşılaşıp dahi bu mevcut tabloyu "mutluluk tablosu" olarak görmemizin çok güçlü bir nedeni var: Kapıdan dışarı adım attığımız an tamamen yabancı olduğumuz bir dünyada kaybolma korkusu. Bu korku, o kapının gerisinde yaşanan tüm acıları, hiçliği ve şiddeti bizim için zorunluluğa dönüştürüyor. Bize kurulan karakolun içerisinde bir yaşamı o kadar kanıksamışız ki o karakolu hala "bizi güvenli koruyan yuvarımız" olarak görmeye devam ediyoruz. Bugün her gün dayak yiyen bir kadının "ne olursa olsun başımda bir erkek var" demesinin altında yatan şey, kadının tek başına kaldığında kendini tanımlayamaması, yaşamını tek başına kurmakta güçlük çekmesidir. Evden dışarı çıktığımızda dahi her yer bizim için bir karakola dönüşmekte, kendimizi güçsüz ve savunmasız hissettiğimiz için emeğimize yönelik hak gasplarına sessizce boyun eğmekteyiz. Vasıfsız işçiler olarak en düşük ücretlerle, sigortasız, her türlü güvenceden yoksun, çok ağır koşullarda 12-13 saat çalışmaya mecbur hissediyoruz. Daha doğrusu başka bir alternatifimizin olmadığını düşünüyoruz.

Bu kısır döngüden kurtulmak için mücadele ettiğimizde ise bireysel mücadelenin çözümsüzlüğünü görerek yıpranıyor, yorgun düşüyor ve teslim oluyoruz. Çünkü bu isyanımız toplum tarafından desteklenmiyor, tam tersine kadınlığımızla örtüşmeyen, bize yakışmayan bir durum olarak değerlendiriliyor.

Tüm bu kuşatılmışlığı parçalamanın yolu, bu kendini teslim edişe son vererek yaşamı bilinçli iradenin ürünü olan müdahalelerle değiştirebilme gücüne sahip olmaktır. Bunun için de

egemenlerin iktidarına karşı koymak yeterli değildir. Egemenlerin yarattığı iktidar anlayışına ve onun yarattığı kültüre karşı çıkmak, alternatif bir güç ve iktidar tanımlı geliştirerek alternatif bir yaşam kültürünü oluşturmak gerekir.

Adım attığımızda hissettiğimiz duygunun korku ya da utanç değil, umut olması için somut bir araca, örgütlülüğe ihtiyacımız var

Ezilen, sömürülen milyonlarca kadın olarak yüzyıllardır devam eden acı tecrübelerimiz sonucu, ne istemediğimizi bilince çıkartacak kadar öğrendik. Hala her gün ezilen cins olmanın yarattığı sonuçları birebir yaşıyoruz. Bu nedenle bizim bize mağduriyetimizi anlatacak bir kadın örgütlülüğüne ihtiyacımız yok. Artık ne istemediğimizi değil, ne istediğimizi anlatabilmek, bunun mücadelesini yürütmek istiyoruz. Çünkü ancak bu yolla özgür kadınlara dönüşebileceğimizi açıkça görüyoruz.

Örgütlenmeliyiz. Kendimizin tanımlayacağı, kendimizi keşfederek yeniden ve yeniden üretebileceğimiz, geliştirebileceğimiz, canlılığını değişkenliğinden alan bir örgüt olmalı bizimki. Aynı sorunu yaşadığımız kadınlarla buluşmalı, tek başına çözüm bulamadığımız sorunlara birlikte müdahale ederek çözümünü zorlamanın coşkusunu paylaşmalıyız.

Bir kadın örgütlülüğü, kadın sorununu besleyen her şeye karşı mücadele etmeli, ancak savaşırken sorunlara mahkum olmadan, niçin savaşıldığını unutturmadan amacına kilitlenerek, hiç durmadan yeni değerler üretmenin somut araçlarını yaratmaya öncelik vermelidir.

Kadın sorununa ilişkin doğru çözümler geliştirmek ve somut araçlar yaratmak bağımsız politika üretmekle mümkün olacaktır. Bu ihtiyaçla kendi özgün duruşunu yaratan politik, bağımsız kadın örgütlenmelerinin hassasiyet göstermesi gereken iki nokta bulunuyor. Bunlardan birincisi; kadın sorununu geleceğe ertelemeyerek bugünden çözüm için direten kadının özgün, bağımsız mücadelesinden edindiğı özgün politik duruşu iken, bir diğeri de kadın sorununu ve çözümünün toplumsal sorunlar ve toplumsal kurtuluş projeleriyle olan bağlantısı nedeni ile toplumsal mücadelenin aktif bir bileşeni olmak yoluyla bütünlüklü bir politik duruş sergilemektir. Bu iki temel kıstas üzerinde önemle durmak gerekir. Ancak bu berrak bilinçle oluşturulan kadın örgütlenmeleri, geniş kadın kitleleriyle buluşarak onlar için örgütlülüğü zorunlu bir sancı haline getirebilir, gerçek bir kitle hareketine dönüşebilir.

Bugün kadın örgütlülükleri geniş kadın kitleleriyle buluşabiliyor mu?

Geçmişin birçok deneyiminden hareketle kendisini geliştirmesini beklediğimiz kadın hareketleri, bugün çok ciddi sorunlar yaşıyor.

Yaşadığımız sorunları dar bir çerçeveye sıkıştırmak, beraberinde o soruna karşı mücadeleyi dar bir alana, sürece ve kapsama hapsedememizi de getiriyor. Örgütlü kadınlar olarak özellikle bu yanılsamayı sorgulayarak, attığımız her adımın muhasebesini yapmak, ileriye yönelik belirlediğimiz faaliyetlerimiz konusunda öngörülü davranmak zorundayız.

Devrim sorununu dar, takvimsel süreçlere ve sloganlara indirgeyen bilinç bulanıklığı, kendini kadın sorununa karşı mücadele yöntemlerinde de gösteriyor. Öyle ki bugün kadın örgütlülükleri kadın mücadelesini 8 Mart'lar, 25 Kasım'lar üzerinden tanımlayacak ve bu günleri amaçlaştıracak çalışma yöntemlerinde kilitlenip kalıyor. Örneğin; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, tüm sene boyunca kadın kitlelerine yönelik politik-pratik adımların ve çalışmaların alanlara taşınması ve yansıması için bir araç olmaktan çıkarak çalışmalarımızın ve kadın kitlelerine gitmemizin nedeni olmaya başlıyor. Bu durumun kadın kitleleriyle aramıza koyduğu mesafe, alanlarda somut olarak kendini hissettiriyor. Son dönemlerde birçok eylem ve etkinliklerde genel bir coşkusuzluğun hakim olması, yaşanan bu sorun-

dan bağımsız değildir. Böylece geniş kadın kitlelerine dayanması gereken örgütlü mücadelenin içi boşaltılarak şekilsel, takvimsel süreçlere indirgenen, amacı, kapsamı dar ve kadın sorununa çözüm üretmekten her geçen gün uzaklaşan bir noktaya doğru gidişin yarattığı tehlikeli durumu görmemiz gerekiyor.

Bağımsız kadın örgütlülüklerinin amacı, kadının bireyleşme ve toplumsallaşma sürecine hizmet edecek somut adımlar geliştirmek, bunun için de kadının sorun yaşadığı her alana müdahale ederek kadın mücadelesini yaşamın bütününe yaymak olmalıdır. Kadın örgütlülüklerinin kendi alanlarına ve pratiklerine yönelik çalışmaların eğer yaşamın kendisinden ve kadın kitlelerinden kopacak bir duruma gelmişse, örgütlü kadınlar olarak kendi ellerimizle kendi karakollarımızı yaratmaya başlamışız demektir. İşte bu durum, kadının kurtuluş hareketi önündeki en büyük engel olmaktadır.

Kadın mücadelelerinin kadın kitlelerinden koparak dar kadro örgütlenmelerine dönüşmelerinin nedenleri nelerdir?

Kadın mücadelelerinin gün geçtikçe derinliğini yitirerek şekilsel ve dar bir mücadele alanına dönüşmesinin özünde öncelikle amaçlar ve hedeflerdeki berraklığın yitirilmiş olması yatmaktadır. Bu berraklık kaybı, sadece kadın mücadelesinde yaşanmıyor. Genel anlamda günümüzde devrimciliğin ve devrim mücadelesinin belirli kalıplara hapsediğini görüyoruz. Devrimci demokratik hareketlerin, geçmişle gelecek arasında bağ kurarken bugünü ve bugünün sorunlarını yorumlamaktan uzaklaşmaları, niteliğın düşmesine, devrim mücadelesinin geliştirilerek zenginleşmesi yerine gün geçtikçe dogmatik bir tarza bürünerek tükenmesine neden olmaktadır.

Bu dogmatik bakış açısı ve onun yön verdiği politik süreç kadın örgütlülüklerinin büyük bir kısmı da dahil olmaktadır. Bunun nedenlerini sorguladığımızda en çarpıcı sorunun, kadın örgütlenmelerinin çoğunun bağımsızlık anlayışının yanlış temellerden yükselmesi olmaktadır. Kadın mücadelelerinin darlaşmasının nedenlerini sorguladığımızda egemen sistemin ideolojik hegemonyasının yol açtığı yanılsamaları ve bunun kadın üzerindeki etkilerini görmezden gelerek kadının bağımsızlığını toplumsal mücadeleden bağımsız olarak tanımlama yanlışlığı olmaktadır. Kadın sorununun egemen sistemlerle olan bağıni düşündüğümüzde ve kadın sorununun çözümünün yıkıcı ve radikal bir mücadele hattı ile mümkün olacağını ısrarla dillendirmemize karşın kadının bağımsızlığını böyleli bir anlayışa dayandırmak, kadın sorununu derinleştirerek sisteme yedekleyen bir çizgiye düşülmesine neden olur. Bu çerçeveye sıkışan kadın örgütlülüğü de ezilenlerin ezilene olan geniş kadın kitlelerinden köklü bir kopuşa neden olur.

Geçmişten bugüne, özellikle ülkemizde, toplumsal hareketlenmelerin olduğu 70'li yılların deneyimlerinden faydalanmalı ve bu dönemden doğru sonuçlar çıkartılabilmeliyiz. Devrim ve demokrasi mücadelesinin geniş halk kitleleriyle buluştuğu bu dönemlerde kadınlar da yükselen bu mücadele içerisinde bir bilinç sıçraması yakalamıştır. Ancak devrim ve demokrasi mücadelesinin 80 darbesiyle törpüldendiğı ve sindirildiğı dönemde ise kadınlar sadece devrim mücadelesinden değil, aynı zamanda yaşamdan da kopmuştur. Kadının tam da bu zamanda uzun mücadeleler sonucunda kazandığı birey kimliğini, iddiası daraltılmış bir şekilde koruma çabası içerisine girerek özgün, bağımsız kadın örgütlülüklerini oluşturduğu düşünüldüğünde 'bağımsızlık' kavramını toplumsal mücadeleyi tamamen dışılama prensibi üzerine kurulması dikkat çekicidir. Bu durumun üzerinde dikkatle durmak gerekir. Geçmişin devrimci, bugünün feminist kadınlarının değerlendirmelerine baktığımızda devrim ve demokrasi mücadelesi içerisinde kadınların kendilerini ifade edemediklerini, çünkü bu örgütlerde çok baskın bir erkek egemen anlayışın hakimiyetinin olduğunu ve bu nedenle devrim ve demokrasi mücadelesiyle kadın mücadelesini asla birlikte yürütmeyeceğine dair düşünceleri o kadar sabit bir hale gelmiştir ki, toplumsal mücadeleye dair bu korku, kınlanması güç bir ön-

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

yargıya dönüşmüştür. Bu önyargı devrimci-demokratik örgütlülüklerin bağımsız kadın mücadelelerine bakış açısında da mevcuttur. Kadının özgün mücadelesini toplumsal mücadelenin bir parçası olarak algılamaktan uzaklaşan devrimci ve demokrat kesimler, özünde kadına yabancılaşmaktadır.

Kadınların devrim ve demokrasi mücadelesi içerisinde sancılar çektiğı, bu sancılarını toplumsal hareketlerin yükseldiğı 70'li yıllarda yoğunlaştığı bir gerçektir. Devrimci-demokratik örgütlenmelerde erkek egemen bakış açısının hakim olduğu da bir gerçektir. Bu sorun günümüzde de devam etmektedir. Ancak bu sancıları gerekçe göstererek kadın sorununu devrim sorunundan ayırmanın bir politik hatta kadın sorununa çözüm aramak, biz kadınların özgürlük mücadelesini hiç gerçekleştiremeyecek bir hayale dönüştürecektir. Özgürleşmek için mücadele yürüten kadınların toplumsal mücadele alanlarına dair bu kurlarını aşmalarının tek yolu, devrim ve demokrasi mücadelesi yürüten örgütlülüklerin kadın sorununu, toplumsal sorunların çok güçlü bir parçası olarak algılanması ve kadın mücadelesiyle buluşmaları olacaktır.

Kadın örgütlenmeleri Demokratik Halk Hareketi'ni dışlayan ya da bölen bir hareket değil, tam tersine halk hareketine nitel kadın gücünü taşıyan, taşıyacak olan alanlardır. Bu özgün örgütlülük, en kötü şartlarda, toplumsal mücadelenin baskı, zor ve şiddetle abluka altına alınarak gerilediğı dönemlerde bile, kadın en azından birey olabilmek mücadelesini yitirmeden yaşama tutunabilmesinin en kalıcı, en somut yoludur. Çünkü yaşamdan kopmanın örgütsel mücadelesini yüklenen bir kadın hareketi, aynı zamanda, politikaya ve toplumsal mücadeleye aktif olarak katılmanın güvencesini oluşturmaktadır.

Bağımsız kadın örgütlülüklerinin kadın kitlelerinden koparak daralmalarının bir diğeri önemli nedeni de dar, takvimsel eylemlilikler ve pratik süreçlere hapsolarak kadının bir ahtapotun kolları gibi yaşamın tüm dallarına yayılan sorunlarına yönelik kapsamlı ve çözüme yönelik politikalar gerçekleştirememesi olmaktadır. Bu sorun genelde tüm devrimci ve demokratik örgütlenmelerin örgütlülüğün bir araç olduğunu unutarak amaçlaştırmaya dayalı anlayışların bir uzantısı olarak kadın örgütlülüklerini de etkisi altına almakta, dolayısıyla mücadelenin kapsamını ve niteliğini darlaştırarak güncel sorunlardan uzaklaşmasına, yaşamın değişken hızının çok gerisinde kalınmasına neden olmaktadır.

Bunu ispatlayacak birçok örnek vermek mümkün. Emperyalist politikaların ve emperyalist ülkelerin nükleer silahlarının yarattığı küresel ısınmanın dünyanın ekolojik dengesini bozduğu, doğal felaketlerin artarak canlı neslin tükenmesine, milyonlarca insanın ölmesine neden olduğunu hepimiz biliyoruz. Hatta bu gidişle dünyanın çok az bir ömrü olduğu da apaçık ortada. Ancak bu konuda en küçük bir adım atma gereği duymuyoruz. Emperyalizm tüm dünyada terör rüzgarları estiren emperyalizme karşı mücadelede daha aktif bir mücadele yürüterek ezilen emekçi halkların yanında yer almamız gerekirken, dilimize "militarizm ve barış" sözcüklerini dolayarak emperyalistlerle ezilen halkları aynı kefeyle koyuyor, "silahlanmazı susturun" diyoruz. Bugün yaşadığımız topraklarda yanı başımızda ezilen Kürt ulusunun yıllardır görmezden gelinmesine, onların demokratik hak ve taleplerinin "terörizm" olarak tanımlanmasına karşı çıkmaktan çekiniyoruz.

Demokratik Kadın Hareketi olarak toplumda tüm kadın hareketlerinin içerisinde geçtiğı bir sancılı dönemde iki yıl önce gerçekleştirdiğimiz kuruluş kurultayımızda kadın sorunu ile toplumsal sorunların birbirinden ayrıntılmadan kadın sorununu birçok çeşide böüren sorunlarına karşı bağımsız ve özgün mücadelesinin esas olduğunu, kadın mücadelesinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist ve anti-feodal bir çizgede enternasyonal bir nitelikte olması gerektiğini, devrimci ve halkçı bir hareket olduğumuzu, özgün mücadelemizin ezilen halklardan ve uluslardan yana mücadeleye bir bütün olduğunu, egemenlerin yozlaşmış sahte demokrasisine karşı Yeni Demokrasiyi savunduğumuzu ve kendimizi Yeni Demokrasiyi savunan Demokratik Halk Hareketi'nin bir parçası olarak gördüğümüzü deklare ettik. Bununla beraber yaşadığımız güncel ve aciliyeti olan sorunları tespit ederek buna yönelik taleplerimizin gerçekleştirilmesi için karşıma çıkan her engele karşı mücadelelerimizi aralıksız yürüteceğimizi ilan ettik. Demokratik Kadın Hareketi, bir cins örgütlülüğüdür ve kadının ezilmişliğine karşı kadının mağduriyetini değil, kadının yaşamda rol almayı başararak mücadeleyi yükselttiğı dinamikleri esas alır. Demokratik Kadın Hareketi, tüm insanlığın kurtuluşu için "kadınlık" ve "erkeklik" kimliklerine hapsolanların tümünün özgürleşmesi, cinsel kimliklerinin yükünden kurtularak özgür insanla buluşmak için en ezilenlerin en derinlerden yükselttiğı haklı direnişinin bugünden yükseltileti sesidir.

Bu sesi milyonlarca kadının sesiyle buluşturmak için örgütlülüğümüzü tekrar ve tekrar gözden geçirerek daha nitel bir güce dönüştürmek amacıyla yeni kadını ve özgür bir dünyayı yaratma cüretiyle yolumuza devam edeceğiz.

Bilim; kutsal tabular değil, gerçeği doğru yorumlama ve değiştirmenin silahıdır

Materyalist felsefenin kurucularından olan Marks ve Engels, daha önceki felsefi akımlarla girişikleri mücadelede, idealist ve kaba evrimci teorileri yerle bir etmiş ve kendi diyalektik materyalist felsefeleri karşısında hiç bir şeyin kesin, mutlak ve kutsal bir şekilde varlığını sürdüremeyeceğini özellikle belirtmişlerdi. Onların, gerçeğin mutlaklığı ve görelliliği bağlamında Hegel'e, Fuerbach'a ve Dühring'e karşı yürüttükleri mücadele, dogmatizmi ve onun geçmişten günümüze uzanan kökenlerini kavramamız açısından oldukça önemlidir.

Hegel'in idealist sistemini bütün yönleriyle eleştiren Engels, onun sistemindeki dogmatizmi şöyle ifade ediyordu:

"... Hegel'in sisteminin bütün dogmatik içeriği, mutlak gerçek olarak ilan edilmiş olur. Bu dogmatik içerik, Hegel'in dogmatik olan ne varsa hepsini geçersizleştiren diyalektik yöntemiyle çelişki halindedir. Bu yüzden Hegel'in öğretisinin devrimi yanı onun tutucu yanının ağırlığı altında ezilip boğulmuştur." (1)

Aslında, "Felsefede kabul edilmesi sözkonusu olan gerçek, Hegel'de, bir kere keşfedildikten sonra artık ezbere öğrenilmesinden başka bir şey kalmayan; bir dogmatik ilkel dermesi değildir. Artık, bundan böyle gerçek, bizzat bilgi sürecinin içinde, hiçbir zaman sözde bir mutlak gerçeğin bulunuşu ile, artık daha öteye gidilmeyen, ulaşılan mutlak gerçek karşısında kollan kavluşturup ağzı aık seyretmekten başka yapacak bir şey bulunmayan bir noktaya varmaksızın, bilginin alt basamaklarından gittikçe daha üst basamaklarına yükselen bilimin uzun tarihsel gelişmesinde yatıyordu. Ve bu, bütün öteki bilgi ve pratik eylem anında olduğu gibi felsefi bilgi alanında da böyleydi.

Bilgi kadar tarih de, insanlığın ülküsel olarak eksiksiz bir durumu içinde son ve kesin tamamlanışa varamaz; eksiksiz bir toplum, eksiksiz bir "devlet", ancak imgelemede (muhayyilede) var olabilen şeylerdir. Tam tersine, tarih içinde ard arda birbirini izleyen durumlar, insan toplumunun aşağıdan yukarıya doğru giden sonsuz gelişmesi içinde ancak geçici birer aşamadırlar. Her şama zorunludur ve bu yüzden de çağına göre ve kökenini borçlu olduğu koşullara göre meşrudur; ama bu aşamanın kendi bağında yavaş yavaş gelişen daha üst düzeydeki yeni koşulların karşısında hükümsüz ve haksız olur. Daha üst düzeyde bir aşamaya yer vermesi gerekir ki bu yeni aşama da sırası gelince gerileme ve ölme devresine girer. Nasıl burjuvazi, büyük sanayi, rekabet ve dünya pazan aracılığıyla pratik içinde bütün eski dayanaklı ve saygın kurumları bozup yok ederse, aynı şekilde, bu diyalektik felsefe de bütün en sonuncu mutlak gerçek kavramlarını ve bu gerçeğe uygun düşen insanlığın mutlak durumu kavramalarını geçersizleştirir. Bu diyalektik felsefe karşısında kesin, mutlak, kutsal hiçbir şey varlığını sürdüremez; bu felsefe her şeyin dayanıksızlığını ve her şeydeki dayanıksızlığı gösterir ve onun karşısında kesintisiz olmak ve yok olmak sürecinden daha aşağıdakinden daha yukarıdakine sonusz çıkış sürecinden başka hiç bir şey yürürlükte kalamaz, o kendisi de bu sürecin düşünen beyindeki yansımsından başka bir şey değildir." (2)

Şeyler hakkındaki bilginizin doğa ve toplumlardaki gelişmeye bağlı olarak sürekli değişikliğe uğraması, bundan dolayı da kesin ve mutlak olan bütün şeylerin hükümsüzleşmesi, materyalist diyalektiğin görecelliği indirgenmesi şeklinde anlaşılmalıdır. Şüpheler ve bilinmezler de sözüm ona mutlak gerçek kavramına karşı çıkırlar ama onlar, buradan hareketle nesnel gerçeği ve onun beynimizdeki yansıması olan bütün şeyleri inkar ederler.

Şüpheler ve bilinmezler ile arasındaki bütün ayrım çizgilerini belirleyen materyalist diyalektik dünya görüşünün bundan dolayı "bir de tutucu yanı vardır; o, bilginin ve toplumun gelişmesinin belli aşamalarının kendi çağlarına ve kendi koşullarına göre meşruluğunu kabul eder; ama daha ileri gitmez. Bu görüş tarzının tutuculuğu görelidir. Onun devrimci niteliği ise mutlaklır –zaten hüküm sürmesine izin verdiği tek mutlak olan da budur." (3)

Aynı konuda Mach, Avenarius, Boğdanov vb ile polemik yürüten Lenin ise sorunu şöyle koyuyordu:

"Marks-Engels'in diyalektik materyalizmi elbetteki görecelliği kapsar, ama ona indirgenemez; yani diyalektik materyalizm, bütün bilgilerimizin görelliliğini nesnel gerçekliğin yadsın-

Teori ve pratik arasındaki ilişki sorununda ilk etapta kavranması ya da çağa çıkartılması gereken şey, doğru fikirlerin nereden geldiğidir. Nasıl ki madde ile bilinç arasındaki ilişkide maddeyi temel alıp bilincin ancak bunun bir yansıması olarak var olabileceğini söylüyorsak, yani maddesiz bilinçten nasıl bahsedemiyorsak, teori ve pratik arasındaki ilişkide de bu böyledir

ması anlamında değil, ama bilgilerimizin bu gerçeğe yaklaşmasının sınırlarının tarihsel görelliliği anlamında kabul eder." (4)

yine Engels'in Dühring'e ve onun dogmatizmine karşı yürüttüğü mücadele oldukça önemlidir. Engels, ünlü yaptığı olan Anti-Dühring'in "Ölümsüz Doğruluklar" adlı bölümünde Dühring'in dogmatizmiyle alay etmektedir. Bu noktada Engels ile Dühring arasındaki çatışmanın ana konusu diyalektiğin mutlak gerçek ile görelî gerçek arasında uygulanıp uygulanmaması sorunuydu. Dühring bu yetenekten yoksundu ve onun dogmatizmi tam da bu noktada yakayı ele veriyordu.

Dühring'in ileri sürdüğü kesin ve ölümsüz doğruluklar savı hakkında bakın Engels ne diyor:

"Ama gene de en küçük bir kuşkunun bizde delilik gibi görünebileceği kadar sağlam doğruluklar da yok mudur? İki kere ikinin dört etmesi, bir üçgenin açısının iki dik açya eşit olması, Paris'in Fransa'da bulunması, yiyecek bir şey bulamayan adamın ölmesi vb. gibi? Yani ölümsüz doğruluklar, son çözümlemede kesin doğruluklar yok mudur? Vardır elbette. Bütün bilgi alanını, eski ünlü yöntemle göre üç büyük kesime bölebiliriz. Birincisi cansız doğa ile uğraşan ve matematik olarak işlemeye az çok elverişli bütün bilimleri kapsar: Matematik, astronomi, mekanik, fizik, kimya. Eğer biri çok yalın nesnelere büyük sözcükler uygulamakta zevk bulursa, bu bilimlerin bazı sonuçları ölümsüz doğruluklardır.

Bilimlerin ikinci sınıfı; canlı organizmaların irdelenmesini içine alan sınıftır. Bu alanda karşılıklı ilişkiler ve nedenselliklerin öylesine bir çeşitliliği gelişir ki, sadece çözülmüş her sorun, ortaya sayılmaz bir miktarda yeni sorunlar çıkartmakla kalmaz, ama her tekil sorun da, ancak çoğu kez yüz yıllar isteyen bir dizi araştırmalar aracılığıyla ve çoğu zaman parça parça çözümlenir... Kan yuvalarının kökeni üzerine ne kadar az şey biliyoruz ve bugün bile, örneğin bir hastalığın belirtileri ile nedenleri arasında ussal bir ilişki kurmak için ne kadar çok aracı halkadan yoksun bulunuyoruz. Üstelik sık sık bizi biyoloji alanında o zamana kadar yürürlükte olan tüm çözümlemedeki kesin doğrulukları tam bir gözden geçirmeye ve bunların bir çoğundan vazgeçmeye zorlayan, hücrenin bulunması gibi bulgular ortaya çıkıyor. Öyleyse, bu alanda ortaya gerçekten gerçek ve değişmez doğruluklar koymak isteyen biri, bütün insanlar ölümlüdür, bütün dişi memeli hayvanların süt bezleri vardır vb gibi yavanlıklarla yetinmek zorunda kalacaktır...

Ama ölümsüz doğruluklar için, işler, bilimlerin üçüncü grubunda, yani insanların yaşama koşullarını, toplumsal ilişkileri, hukuk ve devlet biçimlerini, felsefeden, dinden, sanattan vb. meydana gelen ideal üstyapıları ile birlikte, tarihsel ard arda gelişleri ve o günkü sonuçları içinde inceleyen tarihsel bilimlerde daha kötü gider... Demek ki, ancak belirli bir zamanda ve belirli halklar için var olan ve özü gereği geçici bir nitelik taşıyan bazı toplum ve devlet biçimlerinin bağlantı ve sonuçlarını kavramakla yetinmesi sonucu, bu alandaki bilgi esas olarak görelidir. Öyleyse bu alanda son çözümlemede kesin doğruluklar, mutlak olarak değişmez katıksız doğruluklar avına çıkan biri örneğin insanların genellikle çalışmadan yaşayamayacakları, şimdiye kadar çoğu kez yönetenler ve yönetilenler olarak bölünmüş bulundukları, Napoleon'un 5 Mayıs 1821'de öldüğü gibi, en kötü cinsten yavanlık ve beylik düşünceler dışında, çok az avla döneceklerdir." (5)

Yukarıdaki uzunca alıntıda anlaşılaçağı gibi Dühring, cansız doğa ve buradaki bazı değişmez sonuçları, canlı organizma ve toplumsal yaşamda da aramaktadır. Onun ölümsüz doğruluklar şeklindeki savı, olgular değişmez ve durağan gören metafizik bakış tarzıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Dühring, diyalektiği mutlak gerçek ve görelî gerçek arasındaki ilişkiye uygulamaz ve bu metafizik düşünce tarzı onu dogmatizme götürür.

Materyalist diyalektik felsefenin büyük ustası Lenin'e gelin-

ce: O, Marks ve Engels'ten devraldığı zengin ve sağlam miras üzerine basarak bilimi değişen yeni koşullara dahice uygulamış ve büyük ve başarılı diyalektikçi olduğunu kanıtlamıştır. Şüphesiz bu başan öyle kolaydan ve çatışmasızca kazanılmamıştır. Metafizik bakış açısına sahip olanlar, hayatın bütün dinamiklerde uğradığı değişikliği göremeyenler ve mevcut teoriyi dokunulmaz kılıp Lenin'i Marksist olmakla suçlayanlar bolca çıkmıştır. Ama, gerçek Marksist olan ve diyalektiği bilgi teorisinde de uygulamak gerektiğini bilen Lenin bunların cevabını şöyle vermiştir:

"Biz Marks'ın teorisini, bitirilmiş ve dokunulmaz bir şey olarak asla görmüyoruz; tersine bizim inanımıza göre bu teori yalnızca sosyalistlerin, yaşamın gerisinde kalmak istemiyorlarsa, her yönde daha da geliştirmek zorunda oldukları bilimin temelini atmıştır. Bizim kanımızca Marks'ın teorisini bağımsız olarak daha çok geliştirmek, özellikle Rus sosyalistleri için zorunludur. Çünkü bu teori yalnız, aynı ayrı İngiltere'de, Fransa'da olduğundan başka türlü, Almanya'da, Rusya'da olduğundan başka türlü uygulanamaz genel ilkelere verir." (6)

Marksist bilimi bütün diğer alanlarda olduğu gibi felsefi alanda da geliştirip zenginleştiren Lenin, dönemin dogmatik ve metafizikçileriyle tam da Marks ve Engels'in tartıştığı noktalarda yeniden tartışır. Onun, Materyalizm ve Ampryokritizizm adlı eserinin bilgi teorisyle ilgili bölümleri Marksist bilime kazandırılmış olunan önemli bir hazinedir.

Aynı eserinde, gerçeğin mutlaklığı ve görelliliği bağlamında Boğdanov ile polemik yürüten Lenin, onun Engels'e yönelttiği seçmeçilik suçlamasına değinir ve yine onun metafizik düşünce tarzını bütün yönleriyle ortaya koyar. Mach, Avenarius, Petzoldt, Çernov ve daha bir dizi Rus Mach'çıların mutlak gerçek kavramına karşı çıkarken, diğer yandan da nasıl nesnel gerçeği red edip bilinmezliğe düştüklerini ve bilgi teorilerini ve bilgi teorilerini görecelik üzerine kurduklarını eleştirir ve şöyle der:

"Mach, Avenarius ve Petzoldt biz göreceyiz diyorlar ve bay Çernov ve daha bazı Marksist geçinen Rus Mach'çıları, biz görecemiz diye onları yankılıyor. Evet bay Çernov ve Mah'çı yoldaşlar, sizin yanılığınız işte burada, çünkü bilgi teorisini görecelik üzerine kurmak, kendini, kaçınılmaz olarak mutlak şüpheliçliğe, bilinmezliğe ya da öznelliliğe mahkum etmek demektir. Bilgi teorisinin temeli olarak görecelik, yalnız bilgilerimizin görecelliğinin kabul edilmesinde demektir değildir, aynı zamanda her türlü ölçünün, insandan bağımsız olarak var olan ve bizim görelî bilginizin git-tikçe daha çok yaklaştığı her türlü nesnel modelin de yadsınması demektir." (7)

Çünkü materyalist bilgi teorisii açısından en önemli temel ilkesel sorun "yanstılannın, yanstandan bağımsız olarak var oluşu"dur. Daha değişik bir şekilde ifade edecek olursak bu sorun madde ile bilinç arasındaki ilişkide hangisinin esas olduğu sorunudur. Bize rağmen nesnel gerçeğin var olduğunu kabul etmeyenler idealizm kampında yer alırlar. Çünkü bunlara göre bilinci yaratan madde değil tersine maddeyi yaratan bilinçtir. Boğdanov ve benzerlerinin bilinmezlilikleri ve nesnel gerçeği reddetmeleri onları idealizm kampında konaklatmıştır.

Teori-Pratik İlişkisi ve Dogmatizm

Engels, F. Sorge'ye yazdığı 29 Kasım 1886 tarihli mektubunda teorilerinin bir dogma değil, eylem kılavuzu olduğu gerçeğini özellikle belirtiyordu. O, kendi döneminde, dogmatizme karşı mücadele yürütüp bilimsel teorisini oluştururken, bunun pratikle olan ilişkisine özel bir dikkat çekiyor ve "pratikten yalıtılmış düşüncenin gerçekliği ya da gerçeksizliği üzerine tartışmak tamamen skolastik bir sorundur" diyordu.

Lenin ise, Materyalizm ve Ampryokritizizm adlı yapıtında bilgi teorisini tartışırken bunun pratikle olan bağı üzerinde önemle duruyor ve "pratik başka bir şeydir, bilgi teorisii bundan olduk-

ça farklı başka bir şeydir" diyen Mach'ı eleştiriyordu. Lenin'e göre, teori ile pratik arasındaki ilişkide temel olan öge pratiğin öncüllüğüdür. O, "yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmalıdır" diyordu. Yine o, "pratiğin ölçütü bilgi teorisinin tabanına oturtuldu mu kanıqlmaz olarak materyalizme varnız" demektediri.

Marks, Engels ve Lenin'de, genel yönleriyle ortaya konulan bu anlayış, daha sonra Mao Zedung tarafından genişçe ele alındı. Mao'nun 1937 yılında kaleme aldığı "Pratik Üzerine" başlıklı makale, hem materyalist bilgi teorisini, hem de teori ve pratik arasındaki ilişkide dogmatizmin mantığını kavramamız açısından oldukça önemlidir. Makalenin dipnotunda aynen şöyle denmektedir:

"Bir zamanlar partimizde bazı dogmacı yoldaşlar vardı. Bunlar uzun bir zaman 'Marksizm bir dogma değil, bir eylem kılavuzu' şeklindeki gerçeği inkar ederek ve insanları Marksist eserlerden yerli yersiz aktarırdıkları sözler ve cümlelerle yıldırarak Çin devriminin tecrübesini reddettiler. Bir zamanlar bazı deneyci yoldaşlar da vardı. Bunlar uzun bir zaman kendilerini, kendi bölük pörçük tecrübeleriyle sınırladılar, teorinin devrimci pratiği için ne kadar önemli olduğunu kavrayamadılar ya da devrimi bir bütün olarak göremediler. Var güçleriyle ama önlerini görmeden çalıştılar. Bu iki türden yoldaşların, özellikle de dogmacıların hatalı fikirleri 1931-1934 yıllarında Çin devrimini ağır kayıplara uğrattı. Ama gene de Marksist kisvesine bürünen dogmacılar epeyce yoldaşın kafasını bulandırmaya devam ettiler. 'Pratik Üzerine' yazısı parti içindeki dogmacılığın ve deneycililiğin öznel hatalarını, özellikle de dogmacılık hatasını, Marksist bilgi teorisinin bakış açısından gözler önüne sermek amacıyla yazılmıştır. Bu yazıya 'Pratik Üzerine' adının verilmesinin nedeni yazıda pratiği küçümseyen öznelliliğin dogmacı türünün açığa çıkartılmasına ağırlık tanınmasıdır." (8)

Teori ve pratik arasındaki ilişki sorununda ilk etapta kavranması ya da çağa çıkartılması gereken şey, doğru fikirlerin nereden geldiğidir. Eğer madde ile bilinç arasındaki ilişkide maddeyi temel alıp bilincin ancak bunun bir yansıması olarak var olabileceğini söylüyorsak, yani maddesiz bilinçten nasıl bahsedemiyorsak, teori ve pratik arasındaki ilişkide de bu böyledir. Toplumsal pratiğin (maddi üretim, bilimsel deney ve sınıfın mücadelesi) dışında oluşmuş olan bir teoriden bahsetmek saçmadır ve idealistçe yaklaşımdır. "Bir şeyi öğrenmek isteyen bir kimse-nin, o şeyle bağ kurmaktan, yani o şeyin çevresinde yaşamaktan (uygulamada bulunmaktan) başka çaresi yoktur. Feodal toplumda kapitalist toplumun yasalarını önceden bilmek olanaksızdı, çünkü kapitalizm henüz doğmamıştı ve bununla ilgili pratik henüz yoktu. Marksizm ancak kapitalist toplumun ürünü olabildi. Marks, Laissezfaire kapitalizmi döneminde, emperyalizm çağına özgü belirli yasaları önceden somut olarak bilemezdi. Çünkü kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm henüz doğmamıştı ve bununla ilgili pratik henüz yoktu. Bu görevi ancak Lenin ve Stalin yerine getirebildirdi. Dehşanlı bir yana, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorilerini yaratabilmelerinin temel nedeni, kendi zamanlarının sınıf mücadelesine ve bilimsel deney pratiğine doğrudan doğruya katılmış olmalarıydı. Bu pratiğe katılmayan hiçbir dahi başyana ulaşamaz." (9)

Materyalist bilgi teorisini ve pratiğin bu süreçte oynadığı rolü karayamayan bazı çok teori savunucuları, Lenin'in "devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz" şeklindeki önemmesini biktıncı bir şekilde, ama ne olduğunu kavramadan tekrarlayıp dururlar. Ustaları, birbirleriyle ya da kendi kendileriyle mantığın-dan kopanp tokuşturma anlayışına sahip olsaydık, yine Lenin'e kendi sözü olan "pratik, (teorik) bilgidən daha yüksektir" ya da "yüzmeyi öğrenmek için suya atlamak gerekir" biçimindeki önermelerile cevap verir geçerdik. Peki bu durum bize Lenin'in kendi kendisiyle geliştiğini mi göstermektedir? Elbette değil, problem Lenin'de değil bizde aranmalıdır. Sözler mantığın-dan kopartılarak aktarılsa böyle durumlar haliyle ortaya çıkar.

Lenin'in devrimci hareket için teorisinin taşıdığı can alıcı önemi vurgulaması, dar deneycilerin teorije karşı gösterdikleri küçümseyici tavırdandır. Lenin, alabilirdiğine bir teorik kamaşanın olduğu dönemde Raboçeye Dyelo'nun Marks'tan yaptığı "ileriye doğru atılan her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine program daha ileridir" biçimindeki aktarması için şöyle demektedir: "Teorik kargaşalık döneminde bu sözcükleri yinelemek tıpkı bir cenazede yaslılara 'gözünüz aydın' demeye benzer." (10)

Materyalist bilgi teorisinde dikkat edilmesi gereken önemli bir diğer sorun ise, pratikle başlayan ve algısal bilgidən, akla uygun bilgiye dönüşen teorisinin buradan yeniden devrimci pratiğe dönmesi ve ona yol göstermesidir. Mao, bu sorunu şöyle izah eder.

"Gerçeği pratik içinde keşfedin ve gene pratik içinde kanıtlayıp geliştirin. Algısal bilgidən yola çıkın ve onu etkin bir biçimde ussal bilgiye vardırın; sonra ussal bilgidən yola çıkın ve hem öznəl, hem de nesnel dünyayı değiştirmek üzere devrimci pratiğe etkin bir biçimde rehberlik edin. Pratik, bilgi, gene pratik ve gene bilgi... Bu süreç sonsuz döngüler içinde tekrarlanır ve her döngüyle birlikte pratiğin ve bilginin içeriği bir üst düzeye yükselir. Bütün bir diyalektik materyalist bilgi teorisii budur." (11)

bu mantığı kavrayamayan dar deneyciler ve dogmatikler bir döngüden, diğer bir döngüye geçemezler, onlar hep alışkanlıklarının yarattığı şeyleri yapmakla yetinir ve bundan dolayı da bilgi teorisini yanda keserler. Pratiğin, kendileri için çok önemli olduğunu lafta da olsa söyleyen dogmatik baylarımız, kendi pratiğinden bile öğrenmesini bilemez. Zaten ondan öğrenip gerekli dersleri çıkartsa, teorisini ve pratiğini bir üst aşamaya ulaştırmış olacaktır.

İçinden geçtiğimiz şu karmaşık süreçte, gerek uluslararası komünist hareketin, gerekse de ülkemiz devrimci hareketinin güçleri önemli ölçüde dağınıktır. Bu bağlamda teori sorununun önemli bütün yakıcılığıyla kendisini hissettirmektedir. Var olan sorunların üstesinden gelebilmenin ve hareketi hem teoride, hem de pratikte bir üst noktaya sıçratabilmenin yolu da buradan geçmektedir. Fakat bütün bu görevler baş tehlike olan revizyonizmin, reformizmin yanı sıra dogmatizme karşı amansız bir mücadele yürütülmeden başlanamaz. Taklitçiliğe son vermeli ve MLM'nin evrensel ilkelelerini Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın somut özellikleriyle birleştirmesini bilmeliyiz. Yoksa gelişen hareket yeniden çıkmaz bir sokağa sokulacaktır.

Dipnotlar
1-Lud. Fuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu Sf:17
2-Lud. Fuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu Sf:15-16
3-Lud. Fuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu Sf:16
4-Materyalizm ve Ampryokritizizm (Lenin) Sf:145
5-Anti-Dühring (Engels) Sf:167-168-169-170
6-İşçi Sınıfı Partisi Üzerine (Marks-Engels-Lenin) Sf:144
7-Materyalizm ve Ampryokritizizm Sf:144
8-Mao Cilt 1 Sf:376-377
9-Mao Cilt 2 Sf:381-382
10-Ne Yapmalı (Lenin) Sf:34
11-Mao Cilt 1 Sf:392

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Kaypakkaya ve gençlik

Şanlı Nisan ve kanlı Mayıs... Baharın bu en güzel iki ayında hüznü ve heyecanı birlikte yaşarız biz. 'Biz' dediğin, uzaydan baktığında görülemeyen ama uzayı gerebilen, altı milyarın içinde gayet sıradan görünen ama altı milyarın varlığından her yönüyle haberdar olan ve onu anlamaya çalışan ve işte böylesi büyük ölçekler içinde tabiri caiz ise kendi küçük sevdası büyük, ufkı geniş bir kitledir. Uzaydan kendine bakmasını da bilen 'biz' dediğin bu kitle, böylece hiçbir zaman, zaman içinde kat ettiği yolun tarihsel bütünlüğünü (kendini var eden koşullar ve bilimsel bilgi), başlangıç noktasını ve geldiği son noktasını göz ardı etmeden geleceğini tayin edebilmiştir. Ancak yol doğrusal (lineer) bir biçimde kat edilirken olması gerektiği gibi dairesel bir biçimde genişletilememiş, dolayısıyla geniş halk yığınlarıyla yeterince buluşulamamıştır. Buna rağmen köklü bir gelecek var edilmiştir. Kimi zaman hızlı kimi zaman yavaşda olsa adımlarımız arasında boşluk bırakmadan yol aldığımız bu güzergahta Nisan her daim yeniden filizlenen umudumuzun, atılımlarımızın heyecanını, Mayıs ise köklerimize su verdiğimiz, yanımızdan eksik etmediğimiz hüznümüzü, anda döktüğümüz kanlarımızı sembolize eder.

Gençlik, geleneği yaratanların ölümsüz önderi genç ihtilalcıyı iyi tanımalıdır. Kaypakkaya'yı anlamak geleceğe (tarih, kök) sahip çıkmaktır. Onu anlamak, dış müdahalelerle iç gelişim dinamiklerinin tarumar edildiği bir ülkede kaçınılmaz olarak kararsız, her an savrulmaya müsait kaypak bir zeminde konumlanan yerli dinamiklerin karşısında geleneğin yegane dayanak/direnç noktası olduğunu anlamaktır. Başka bir ifadeyle, bizimkisi gibi bir ülkede kesintisiz tarihsel bir birikime sahip olmayan devrimci bir hareket her an savrulabilecek bir harekettir. Kökleri derinde olan bir hareket bir anda parlayıp sönmez. Mücadele uzun solukludur. Uzun soluklu bir mücadelenin metodini doğal olarak gençler oluşturmalıdır.

Toplumsal formasyonu oluşturan sosyal sınıf ve katmanların bilimsel olarak tanımlanmış ve sınırlanmış belli bir yaş grubu nüfusu olan gençlik, sadece kendi adıyla anılan, dar kapsamlı, özgül sorunların dışına çıktığı vakit toplumların tarihinde ciddi atılımlara vesile olmuştur. Kaypakkaya Türkiye-Kuzey Kurdistan tarihinde böylesi bir çıkışa vesile olmuş en ileri örnekler. Teorisini sadece mensubu olduğu toplumsal katmana (gençlik ya da daha özelden öğrenci gençlik) dayandırmak yerine ülkenin tüm toplumsal sınıf ve katmanlarının soysa-ekonomik tahliline dayandırdığı için de hala güçlenerek yaşayan, savaştıkça güçlenen, yüzü geleceğe dönük bir geleneğin temellerini atmayı başarmıştır. Bugünün gençliği Kaypakkaya'nın yöntemini esas almaktadır. Yöntemin özünde diyalektik düşünce vardır. Kendi toplumsal katmanının dışına taşması gereksiniminin temelinde gençliğin yaşadığı sorunların özünün politik olduğunu ve dolayısıyla politik bir çözüm arayışının zaruri olduğunu bilince çıkartmış olması yatar. Bu yöntem dün olduğu gibi bugünde geçerlidir, fakat dünyanın uygulamaları bugün geçerli değildir. Şöyle ki, altyapıya ilişkin önemli gözlem ve tahlillerinin yanı sıra Kemalizm ve ulusal sorun konularında egemen sistemle bağlarını kopartabilmiş tutarlı komünist bir hareket olmadığı için böylesi bir harekete kendisi önderlik etmek zorundaydı. Bugünse o dönemde inşa edilen Maoist öncünün varlığı gençliğe yüklenen misyonun tabii olarak farklılaşmasına sebep olmuştur. Bu önemli bir husustur. Bugünün genç aktivistleri aynı güzergah-ta farklı pratiklerle fazlasıyla birer Kaypakkaya olabilmekler. Keza bugüne kadar onlarcası kendini göstermiştir.

Geleneği yaratan gençliğin ardılları çok daha büyük bir sorumluluk yüklenmiştir bugün. Bu sorumluluk geleceği yaratmaktır. Geleneği geleceğe taşıyacak gençlik geleneğe sahip çıkan, onun önemini kavrayan, ama asla geleneğe (tutucu/muhafazakar) olmayan bir gençlik olacaktır. Bilginin cüretini kuşanmak, her zaman bir adım daha ileri atmaya hazır olmak, halkın karşılaştığı en ufak, özgül ve dar kapsamlı sorunların bile politik niteliğini açığa çıkartmak için gayret sarf etmek gençliği halkla bütünleştirecektir. Halkla bütünleşmek, güncel somut durum çerçevesinde, öğrenci gençlik içinde güç kazanırken, kabinin dışına taşarak işçi/işsiz ve köylü gençlikle buluşabilmektir. Bugünün genç Kaypakkayalarının en büyük hedefi budur. Gençlik uzun erimli savaş stratejisini benimseyen Maoist öncü için hayati önemdedir. Nisan yine döllelmıştır, yeni doğumlara gebe dir. Kendine güvenen, cüretle ihtiyatı bir bütün olarak gören gençlik umudumuza döl yatağı olacaktır.

Selam olsun Nisan'a, şan olsun Mayıs'a can verenlere!

‘Türklük Bayramı’ saldırıya bahane oldu

“Türklük Bayramı” olarak kabul edilen 3 Mayıs günü toplanan yaklaşık 40 kişilik ülkücü grup, devrimci demokrat öğrencilere saldırdı

İstanbul Üniversitesi'nde kabalık ülkücü bir grup, 'tekbir' getirerek devrimci demokrat öğrencilere saldırdı.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampusu'nda, ülkücü çevrelerce "Türklük Bayramı" olarak kabul edilen 3 Mayıs günü toplanan yaklaşık 40 kişilik ülkücü grup, devrimci, demokrat öğrencilere saldırdı. Saldırı sonucu iki öğrenci yaralanırken, devrimci demokrat öğrenciler saldırıya ilişkin merkez kampus ana kapısında basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, öğrenci olmadıkları belli olan kişilerin üniversite içeri-

sinde 'tekbir' getirerek yürüyüş yaptığı ve bahçede oturan arkadaşlarına küfür ve hakaretlerde bulunulduğunu söylediler. Ülkücü grubun "Taksim'de polis size nasıl yaptısı biz de üniversitede size aynısını yapacağız" diyerek devrimci, demokrat öğrencilere saldırdığı belirtilen açıklamada, "Okul içinde fakülteden fakülteye geçiş bile yasak iken, öğrenci olmayanlar üniversiteye girebiliyor" denildi. Açıklamanın ardından öğrenciler dağılırken, polisin üniversite çevresinde önlemlerini arttırdığı görüldü.

Öğrenci evlerine polis baskını

Dumlupınar Üniversitesi'nde kayıt zamanı 'bağış' adı altında para toplanmasına karşı haklı tepkilerini dile getiren ve sonrasında haklarında üniversite idaresi tarafından soruşturma başlatılan öğrenciler polis baskınları ile gözaltına alındılar.

Dumlupınar Üniversitesi'nde okuyan devrimci, demokrat öğrencilerin evleri ve öğrenci yur-

duna 26 Nisan günü sabah saatlerinde baskın düzenleyen polis, 16 öğrenciyi gözaltına aldı. Baskınlar sonrası evlerde buldukları kitaplar ve dergilere el koyan polislerin, "suç ve suçluyu övme, izinsiz afiş yapıştırma, suç işlemek için teşekkül oluşturma" gerekçesiyle gözaltına aldığı öğrenciler, akşam saatlerinde savcılığa çıkartıldıktan sonra serbest

bırakıldılar. Yaşananlardan sonra yaptıkları basın açıklaması ile polisin düzenlediği baskınları ve devam eden polis takiplerini protesto eden öğrenciler, yerel basında geniş yer bulan haberde gözaltına alınan öğrencilerin suçlu olarak gösterildiğini ve hedef haline getirildiğini söylediler.

Öğrenciler Demirel'i konuşturmadı

Ankara Üniversitesi'nde düzenlenen bir konferansa katılan Süleyman Demirel, öğrencilerin protestosu üzerine konuşmasını yarıda bırakarak, kürsüden inmek zorunda kaldı.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde 1 Mayıs günü 'Hukuk Devleti, Dünya ve Çağ' konulu konferans veren Süleyman Demirel, öğrencilerin yarım saat süren protestosunun ardından konuşmasını yarıda bırakarak kürsüden inmek zorunda kaldı. Genelkurmay'ın açıklamasının ardından yoğun-

laşan 'laiklik' tartışmaları ve mitinglere değinen bir konuşma yapan Demirel'e, "Biz sıkıldık. Biraz da siz bizi dinleyin" diyen öğrenciler, sloganlar atarak konuşmasına izin vermediler. "6 Mayıs 1972'de üniversite öğrencilerini öldürdünüz. Ne laikliği, ne cumhuriyeti ne de kadınları sahiplenme ehliyetiniz var. Başımızda sizi görmek istemiyoruz artık" diye seslenen öğrenciler, idam kararlarına imza atan ve halkın sırtından inmemekte direten Demirel'e, "ODTÜ'üler nerede dediniz, işte

üniversiteliler burada" diye seslendiler. Konuşmasına devam edebilmek için bekleyen Demirel'i sürekli alkış, ısıklık ve sloganlarla protesto eden öğrencilere özel güvenlik müdahale etmeye çalıştı. Protestolarına devam eden öğrencileri Hukuk Fakültesi Dekanı Metin Feyzioğlu'nda engelleyemeyince Demirel, konuşmasını keserek kürsüden inmek zorunda kaldı.

HALKIN

GÖZÜYLE

MUHTIRA

SORULAR

M. Emin ÖZDEMİR

Mehmet Emin Özdemir

1- İyi bir şey değil. Türkiye için olumlu bir netice vereceğini düşünmüyorum. Amaçları halkı birbirli ile karşı karşıya getirmek, başka bir şey değil.

2- O da kendi görüşleri. Çok da doğru bir şey, halkı yormuyor. Düşünceleri doğru. Halk seçmeli Cumhurbaşkanı'nı.

3- Olmamalı. Bu durum halk için çok sıkıntı yaratıyor.

Ömer Sipahi

1- Ben siyasetle pek içli dışlı değilim, ama gözlemlediğim kadarıyla zaten her şeyi kılıfına göre hazırlamışlar. Millet seçim bekliyor ve kılıf hazır olduğu için, minareyi çalan kılıfını hazırlamış. Zaten minareyi zamanında çalmışlar, kılıfı ister hazırlasınlar, ister hazırlamasınlar. Yani bunlar kendilerini boşuna yoruyor-

Ömer SİPAHİ

lar. Adamlar bir kez onaylamışlar: Gül, Cumhurbaşkanı olacak. "Olur" demiyor zaten, olacak diyor. Burada alternatif yok.

2- Mecliste tartışma çıkıyor. Halk zaten muhalefet olmuş, Cumhurbaşkanı'nı seçmek için. Yapılacak seçimde yine Abdullah Gül Cumhurbaşkanı seçilir.

3- Halk duyarlı olmak zorunda. Niye olmak zorunda? Çünkü herkesin menfaati var. Örnek vereyim; işçisi, ek gelirli veya asgari ücretlisi vs. herkes bu seçimden bir şey bekliyor-umuyor. Yani herkes kendi artısını düşünüyor bence.

Fatih Kara

1- Evet. Aslında halkın tepkisini ortaya koyması iyiydi. Neticede halk için yapılması gereken bir şeyler var ortada. Bu durumda halkın sözünün olması, halkın kendi terci-

Fatih KARA

hini yapması iyidir bence.

2- Halkın isteği de bu doğrultuda zaten. "Biz seçelim" diyordu vatandaş. Nitekim istediği oluyor. AKP bunu mecburiyetten yaptı bence, zorunlu kaldı. Çünkü halk böyle istiyordu.

3- Olmalı tabiri ki. Yani laikliği isteyen halksa, tepkisini göstermeli veya anti-laik olmak isteyen varsa onlar da tepkilerini göstermeliler ki bir uzlaşmaya varılsın.

Mustafa Güldüren

1- Bunun demokrasi yoluyla gitmesini istiyoruz, her defasında muhtırayla gitmesini istemiyoruz. AKP hükümetinin de tek başına, başına buyruk davranmasını istemiyoruz. Uzlaşma olmalı, yoksa bunlar her zaman olur.

2- Cumhurbaşkanı'nı halkın seç-

Hıdır UĞUR

mesi iyi olur. Ben de bunu istiyorum.

3- Laiklikten vazgeçemeyiz, laikliğin karşısında duranları da istemiyoruz. Bu memleket dinle yönetilemez.

Hakan Tiryaki

1- AKP hükümeti çok fazla başına buyruk davrandığı için ihtarı hak ediyordu. Ama muhtıranın ihtardan ileri geçmemesi gerekiyor. Yani darbeye kadar gitmemesi gerekiyor. Bunun tek çözümü de AKP'nin karşındaki partilerin de birleşerek seçime gitmeleridir. Yoksa bunlardan kurtulamayız.

2- Cumhurbaşkanı'nı halkın seçmesi uygundur. Çünkü bugüne kadar hiçbir Cumhurbaşkanı'nı halk seçmedi. Hepsi zorla seçildi.

3- Halk bu konuda taraf olmalıdır. Halk zaten bunun bir tarafıdır.

Yakınımdaki komşu devletlerdeki duruma, gidişe engel olmak için halkın sesini yükseltmesi de çok önemlidir.

Hıdır Uğur

1- Şimdi bu muhtıra halk için iyi oldu. Çünkü milyonlarca kişi miting yaptı, 'Çankaya'ya imam istemiyoruz' diye. Erdoğan da kendisi vazgeçti, yerine Abdullah Gül'ü aday gösterdi. Bunu da balıkçıları bahane ederek, balıkçıların sözünü tuttuğunu söyleyerek yaptı. Ve Tayyip Erdoğan cumhurbaşkanı adayını son güne kadar kamuoyundan saklayarak isim açıklaması yapmadı. AKP'iler olarak ağız birliği yaparak aday son güne kadar açıklamamaları adeta 72 milyon insanla alay eder gibi bir tabloyu ortaya çıkarttı. Son güne kadar beklediler, bundan dolayı da bu muhtırayı hak ettiler.

2- Cumhurbaşkanı'nı halkın seçmesi görüşüne katılıyorum. Bu iyi olur. Ama genel seçimler ister olsun, ister olmasın bizim için ne fark eder ki? Hangisi gelirse gelsin. Hepsi de birbirinin aynısı. O yüzden benim için önemli değil.

3- Halk laikliğe taraf olmalı. Çünkü anti-laikğin tarafı olmak gericilerin işine gelir. Bu da Türkiye'yi karanlığa götürür. Türkiye'nin karanlığa götürülmesini istemiyoruz.

YÖNELİM

Kazım Cihan

Öncülük sorumluluğu

Ezilenlerin, emekçilerin hareketine dışardan gazel okumalarla önderlik edilemez. Devrimci, komünist teorik-pratik-örgütsel bilinç ezilenler hareketinin en yakıcı ihtiyacıdır. Bu ihtiyaca hareketin içinde yer alarak, hareketin karşı karşıya olduğu ideolojik, politik, taktik ve örgütsel sorunlara herkesten önce cevap kararlılığıyla öne atılmak, komünist öncülüğün vazgeçilmez sorumluluğudur.

Kitleleri bizzat mücadelenin içinde kendi tecrübele-ri temelinde eğiterek seferber etme, strateji ve taktikle-rimizin doğruluklarına bu temelde inandırma yerine, dışardan ahkam kesmeler, hangi keskinlik adına sergi-lenirse sergilensin, kitle hareketini seyre dayanmış ma-hiyetleyle, sadece bir kendiliğindencilik hastalığını ifade eder. Siyasal önderlik bu sorumluluğu pratikte icra ederek, kitlelerin özdeneyimleriyle benimsetilerek tes-is edilebilir. Başka türden olsa olsa sadece bir önder-cilik gösterisine çıkılır.

Tarihi yapan kitlelerdir. Devrimi yapacak ve yöne-tecek olanlar onlardır. Öncülük bunu hazırlamaya yar-dımcı olmaktadır. Devrim bu öncü grubun, aslında boş bir beklenti olan fırsat çıktığında gerçekleştirilecek bir darbe yada komplo eylemi değildir.

Aksini düşünenler, öncüyü, kitleleri devrime sefer-ber etmede yardımcı bir araç değil, devrimin efendisi telakki edenlerdir. Böyle bir efendiler öncülüğünden devrim çok çekti, anlaşılmazsa çekeceği vardır. Tam da bunun içindir ki; tarihsel olarak bu zorunluluk ve yakı-cı bir ihtiyaç olan komünist öncülük, burjuva liberal karşı çıkışlarla gözden düşürülebilmektedir.

Devrim, ısmarlama bir eşya değil, siyasal iktidarın ele geçirilmesi için ayağa kalkmış kitlelerin bilinçli ey-lemidir. O, şu veya bu grubun keyfi bir tasarımı değil, objektif koşulların zorunlu bir ürünüdür. Şimdiki koşul-ların anlattığı gerçek de budur.

Bu gerçeğin ihtiyaç olan öncülük cevabı, “güzel, mest edici, çekici” sloganlar değil, bunları her bir ko-şuldaki temelle birleştirme yeteneğidir. Bu da teknik bir maharet değil, gerçekten kızıl bir siyaset sorunu-dur. Devrim savaşı bir devrimcilik göstergisi değildir. Bir soyut bıkırtıcı sloganlar tekrarı hiç değildir. Enerjiyi somut koşullara bilinçli müdahaleyle kitleleri seferber etmede yoğunlaştırma işidir. Öncünün, sınıfın, halkın birliğini pratikleştirme kararlılığı ve yürüyüşü içerisin-de olmayan bir devrim söylemi isminden öte bir şey-dir. Düşmanla bir düello misali kapışma değil, siyasal iktidar merkezli devrim kavgası, girişken onun manti-ğıyla devrime katılan öncü ve kitle kim olursa olsun herkesi eğitir. Kaptisleri, küçük hesapları kapı dışarı eder. İnsanı büyük bir davanın öznesi haline getirir. Böyle büyük bir okulun katılımcılarının devrim oku-luyla, hiçbir üniversite yarışamaz. Değişmek-değiştirmek, öğrenmek-öğretmek için devrim. Devrim, buyruk-lar ve kaba ders vermeler değil, gerçeklerin tahlili ve değiştirilmesinin silahı olması gereken teori-siyasetin güne ve ana hükmünü geçirmesi ve kitlelerle buluştu-rulmasıdır.

MLM, “bizzat gözlerimiz önünde cereyan eden ta-rihsel bir hareketin gerçeklerinin bilimsel ifadesidir. Kuru bir doktrin değil, canlı eylem kılavuzudur. Hayat-tan kopuk olmayan maddi kanıtlara dayanan canlı fikir-ler öğretisidir. Bunun ezilenler, emekçiler hareketiyle birleştirilmesinin aracı olması gereken öncüyü devrim sınar. Talimat değil, bilinçlilik bekler. Öncü, emir ve ku-mandalar hareketi değildir. Devrim örgütleri varlıklarını birbirlerine karşı rekabet zeminine oturturlarsa görev-lerinden kopmuş olurlar. Devrim için birlikte ısrar. Hal-kın birleştirilmesinde ısrar.

Kitle hareketinin önüne devrimci bir alternatif ola-rak çıkmada, devrimin güçlerinin birbirilerinin bağım-sız siyasi, örgütsel varlığına saygıyı yadsımadan asga-ri bir eylem platformunda biraraya gelmesi günün acil sorunlarından biridir. Devrim düşünüldüğünde bu ih-tiyaç kolaylıkla görülür. Nesnel koşullar önemli fırsat-lar sunuyor. Dar grup fırsatçılığı değil, devrim için yo-la çıkanlar görevlerini daha bilinçli ele alabilirler, al-malıdır.

Düzene karşı Halkın Birleşik Hareketi devrimin tale-bidir. Bu ihtiyaca cevap olamayanlar, kitle hareketinin egemen sınıf klikleri kuyruğunda yanlısamalar içinde dejenere edilmesinin başta gelen suçluları olmaktan kurtulamayacaklar.

ABD ve Rusya arasında soğuk savaş

“Küresel Krizler ve Küresel Sorumluluk” başlığı ile toplanan 43. Münih Güvenlik Konferansı’nın ardından Rusya’nın ABD’yi yaylım ateşine tutmasıyla birlikte iki güç aralarındaki dalaş iyice kızıştı

ABD ve Rusya arasındaki füze kalkanı krizi her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor. ABD’nin Çek Cumhuriyeti ile Polonya’ya füze kalkanı yerleştirme ısrarına karşılık, Rusya geçtiğimiz günlerde yap-tığı bir açıklamayla gerekli gördükleri durumda füze kalkanlarını vurma hakkını saklı tutacağını belirtti.

Geçtiğimiz Şubat ayında “Küresel Krizler ve Küresel Sorumluluk” başlığı ile toplanan 43. Münih Güvenlik Konferansı’nda iyice su yüzü-ne çıkan dalaş, Rusya’nın ABD’yi yaylım ateşine tuttuğu bu konfe-ransın ardından iyice kızışmış durumda.

Münih Konferansı’nda Putin’in ABD’yi uluslararası güvenliğin önündeki asil engel olarak gösterdiği bu konuşma, Rusya’ya dönük esas tehdidin ABD ve NATO kaynaklı olduğunu belirten yeni askeri doktrinin kapsamlı bir dışavurumuydu. Birçok analist bu konuşma-yı ABD’ye meydan okuma olarak yorumladılar. Bu, Sovyet sosyal emperyalizminin dağılmasından beri ABD ile esas olarak işbirliğine vurgu yapan Rusya’nın politikasında son dönemlerdeki tüm diğer hareketler gibi belli bir değişikliğe işaret etmektedir.

“Füze kalkanının esas hedefi Rusya’dır”

Konuya ilişkin bir açıklama yapan Rusya Genelkurmay Başkanı Yuri Baluyevski; “Eğer bu tesislerin, Rusya’nın güvenliğine tehdit oluşturduğunu görürsek, bu tesisler, güçlerimizin planlarındaki he-defi haline gelir. ABD’nin Avrupa’ya füze kalkanı sistemi yerleş-tirmek istemesinin altında gizli amaçları var, bunlar somut ve gerçek amaçlar. Rusya ve Çin’in nükleer füze potansiyeline karşı savunma oluşturmak” diye konuştu.

ABD, Polonya ve Çek Cumhuriyeti’ne yerleştirmeyi planladığı fü-

ze savunma sistemi ve radar üssü ile, olası bir İran ya da Kuzey Ko-re nükleer saldırısına karşı savunma sistemini güçlendirmeyi amaç-ladığını iddia etse de, İran ya da Kore’den böyle uzun menzile sahip füzelerin fırlatılmasının imkansız olduğu ve asil hedefin Rusya’nın fü-ze sistemi olduğunu açıkça görülmektedir

Rusya AKKA’dan ayrılma kararı aldı

Rusya’nın, ABD’nin füze kalkanı sistemine misilleme olarak, konvansiyonel ağır silahların konuşlandırılmasını ve ülkeler arası ha-reketini sınırlandırılmasını öngören Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Anlaşması’ndan (AKKA) ayrılma kararı, NATO’da büyük etki yarattı. Putin yaptığı açıklamada NATO’nun AKKA aracılığıyla Rusya üzerin-de baskı kurduğunu ancak, Washington’ın askeri kararlarına ses çı-karmadığını belirtti. Zira AKKA’nın hükümleri ABD için bağlayıcı de-ğil. Çünkü antlaşmanın 1999’da İstanbul’da “günün koşullarına göre” revize edilen hali Rusya tarafından onaylanmı ş olmasına rağmen, ABD ve diğer NATO ülkeleri tarafından onaylanmadı. NATO ülkeleri, İstanbul’da girilen taahhütlere uygun olarak Moskova birliklerini Gürcistan ve Moldova’dan çekmeden anlaşmayı imzalamayı redde-diyor. Rusya ise kendi sınırları yakınlarındaki ABD askeri varlığını protesto etmek amacıyla birçok kez anlaşmadan çekilme tehdidin-de bulunmuştu.

Rusya’nın askeri doktrinini değiştiriyor mu?

Görünen o ki, NATO’nun aşırı güçlenmesinin ve Rusya’yı çevre-leyecek biçimde sistemli bir genişleme seyri izlemesinin ardından Rusya ABD’yi ve onun güdümündeki NATO’yu birinci tehdit olarak al-

Yıllarca sosyalizm maskesini takarak, sosyalizmin yarattığı değerlere saldı-rıp onu tahrir eden ve esas olarak da kapitalist restorasyonun devamıncılarından Boris Yeltsin 23 Nisan günü kapı yetmezliğinden öldü.

Rusya devlet başkanı Vladimir Putin’in, ‘Rus demokrasisinin babası’ dediği Yeltsin’in; Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov gibi yaptığı en iyi icraatların başında hiç kuşkusuz “refah” ve “özgürlük” adına kapitalizmi kutsamak geliyordu.

Yeltsin’in hak ettiği tek şey halkların kini ve öfkesidir

1917 Ekim Devrimi’yle birlikte halkların ger-çek kurtuluşu ve sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya özlemi hayat bulurken, içte ve dışta bu büyük kasırganın önüne geçmek isteyenler, onu karalayanlar oldu. Fakat zincir kırılmış ve gelecek müjdelenmişti. Bu devrim dünyanın ezilen halka-rına ilham kaynağı olmakla kalmamış yeni bir ça-ğâ; proleter devrimler çağına da önyak olmuş-tur. Lenin’in ölümünden sonra görevi devrelen Stalin tali plandaki hatalarına karşın, Sovyetleri korumak ve devrimi ileletmek için büyük bir ça-ba harcamıştır. Stalin tüm kararlılığıyla devrimi korurken parti içerisindeki yeni tipteki burjuvala-ra karşı da amansız bir mücadele vermiştir. Sta-lin’in ölümünden sonra SBKP 20. Kongresiyle iş-başına gelen Kruşçev ve Brejnev modern revizyo-nistleri yeni tipteki burjuvazinin temsilcileri olarak rotayı kırmış ve SSCB kapitalizme doğru yol olarak nihayetinde sosyal-emperyalist bir niteliğe bü-rünmüştür. Sosyalizmin biçimleri (devlet mülkiye-ti vs.) belli bir süre varlıklarına devam etti ise de bu biçimlerin kar elde etmenin belirleyici hale geldiği içi boş bir görüntüden başka bir şey de-ğil-lerdi ve yeni bir sömürücü burjuvazi, devlet içeri-sinde merkezileşti ve SSCB büyük bir emperyalist süper güce dönüştü.

Yeminli bir sosyalizm düşmanı olan Boris Yeltsin ise bu süreci doruğuna çıkararak SSCB’nin

Komünizm değil, Yeltsin öldü!

feshedilmesi ve “Bağımsız Devletler Toplulu-ğu”nun kurulması anlaşmasına ön ayak olmuştur. Bu anlaşmanın ardından BDT’nin Başkanlık göre-vine getirilen Yeltsin tarihin en büyük kamu ser-veti yağmasını başlattı. Sovyet halkının yıllardır kan ve can pahasına yarattığı birikimini, “özelleş-tirme” adı altında yozlaşmış Komünist Partisi ve devlet bürokrasisinin oluşturduğu çetelere aktar-dı. 1992 yılında Rusya’da sosyalist sistemde yara-tılan tüm zenginlikler “reform” adı altında özelleş-tirilerek tam bir talana dönüştürüldü. Bu özelleş-

tirmeler Ocak 1992 yılında IMF’yle yapılan anlaş-ma çerçevesinde gerçekleştirildi. Bu talanda, ka-muya ait evler ve yapılar, eğlence ve tatil mer-kezleri, enstitü ve üniversiteler, petrol, gaz şirket-leri ve halkın yararına olan, halkın parasız yarar-landığı ya da çok az bir miktar ödeyerek kullan-dığı daha bir çok şey özelleştirildi. Ve halk çok geçmeden kapitalizmin ne demek olduğunu an-lamış ve yoksulluk artmıştı. Bu yoksulluk içerisin-de halkın sosyalizmin yarattığı değerleri arama-sı için iktidarda bulunan Yeltsin sürekli olarak

yoz kültürü pompaladı. Böylece sosyal çöküntü de beraberinde gelmiş, eski Sovyet halkının pek tanımadığı; mafya, fuhuş, uyuşturucu vb. günlük yaşamın bir parçası haline almıştı.

1991 Mart’ında Novokuznesk’teki Kusbas kö-mür havzasında direnişe geçen 100 bin işçinin temsilcisi “Yukardakilerin hepsi dolandırıcı” açık-lamasıyla işçi sınıfının önemli bir bölümünün duy-gu ve düşüncelerini yansıtmıştı.

Ünlü darbeye parladı

SSCB’nin dağılmasında başrolü oynayan isimlerden biri olan Yeltsin’in dünya ölçeğindeki ‘namı’ 19 Ağustos 1991 yılında Gorbaçov’a yöne-lik darbe girişiminde oynadığı rolle artmıştı. Boris Yeltsin, SSCB dağıldıktan sonra Mihail Gorbaçov’a karşı düzenlenen darbeye tepki göstermiş ve bir tankın üstüne çıkıp, halkı darbecilere karşı dire-nişe çağırırmıştı. Böylece Gorbaçov’un devlet baş-kanı olarak yeniden göreve dönmelerini sağlayan Yeltsin, daha sonra esas liderin kendisi olduğunu ortaya koymuştu. Onu tankların üzerine çıkaran esas neden ise hiç kuşkusuz klik çatışmasından başka bir şey değildi. Yeltsin 12 Haziran 1991’de devlet başkanı olurken, 1993’te yetkilerini kısıtla-mak isteyen Duma’ya tanklar ve askerler eşliğin-de saldıran emri verdi. Yeltsin, daha sonra anaya-sayı değiştirdi ve koltuğunu sağlama aldı. Yeltsin, 1999 yılında görev süresi dolmadan istifa etti ve “görevi” Vladimir Putin’e bıraktı. Tıpkı Kruşçev, Brejnev ve Gorbaçov gibi Yeltsin’de halkların de-ğil, emperyalistlerin gönlünde taht kurmuştu ve hak ettiği bir tek şey varsa o da halkların kini ve öfkesinden başka bir şey değildi.

yönelik misilleme amaçlı roket ve havan topu saldı-rıları düzenlemesinin ardından İsrail Başbakanı Ehud Olmert orduya nokta operasyonları düzenleme yet-kisi verdi. Saldıralara ilişkin Filistin hükümet sözcüsü Mustafa Barguti İsrail’i savaş suçu işlemekle suçlar-ken, İsrail Savunma Bakanı Amir Peretz ise, yaptığı açıklamada “yeni operasyonlar yapacaklarını” belirt-ti.

Öte yandan Hamas’ın ardından Abbas’ın ateşke-sin sürmesi yönündeki açıklamalarına rağmen El Fe-tih’in silahlı kanadı da “İsrail ile ateşkes bitmiştir” açıklaması yaptı. Hamas’ın sürgün lideri Halid Meşal ise, “Filistinliler’in kendilerini savunma hakkı vardır” açıklamasında bulunarak; İsrail’i ateşkesi bozmanın yanı sıra, esir asker müzakereleri konusunda da, Mi-sırlı arabuluculara engel olmakla suçladı. Meşal, esir müzakerelerindeki gecikmeden bizzat Olmert’in so-rumlu olduğunu da ifade etti.

ABD’nin İran’a yönelik saldırı tehditleri artarken İsrail ise boş durmuyor. Ortadoğu politikası gereği son günlerde İran’a yönelik fiili saldırı dahil, savaş ha-zırlıkları kapsamında hazır kıta bekletilen İsrail, bir yandan İran’a yönelik tehditler savururken diğer yan-dan da Kasım 2006’dan beri devam eden sözde ‘ateş-keser’ rağmen Filistin’de yeni katliamlara imza atıyor.

Filistin’e yönelik yeni yeni saldırı ve katliamlar devreye sokulurken, İsrail Başbakanı Ehud Olmert, Focus dergisine verdiği demeçte İran’ın Batı baskısı altında olan nükleer programının, 10 gün sürecek bir saldırıda 1000 Cruise füzesiyle vurulabileceğini iddia etti. Olmert ayrıca; İran’ın BM’ye meydan okumaya devam etmesi durumunda askeri bir hareketin seçe-nek olup olmadığı yönündeki soruya karşılık ise, “kimse bunu göz ardı etmiyor” yorumunda bulundu.

Ortadoğu emperyalistlerin ve onların uşaklarının yağması ve talanıyla her gün yüzlerce insanın boğaz-landığı bir arenaya dönüşürken, ABD ve işbirlikçileri pişkince ve ısrarla demokrasiden ve adaletten dem vurmaya da sürdürüyorlar. Filistin’de, Irak’ta, Afganis-tan’da vb. bir çok Ortadoğu ülkesinde emperyalistle-

ri bu denli pervasız kılan hiç kuşkusuz halkların gös-termiş olduğu direniştir. Onlar demokrasi adına kun-daktaki bebeğe dahi acımadan, oluk oluk kan döker-ken her seferinde biraz daha bataklığın içine bat-maktadır. Filistin halkı ise gelinen aşamada artık ma-sa başı sözde barış ve ateşkes anlaşmalarının göster-melik ve sorunlu çözümünden uzak olduğunu gör-müştür. Zira Filistin halkının sözde temsilcileri geçti-ğimiz bir kaç yıl içerisinde onlarca ateşkes ve barış anlaşmalarına imza atmalarna, sorunu emperyalist-lerin masasında çözüme götürmesine karşın her se-ferinde saldırıya uğrayan da kendisi olmuştur. Em-peryalistler soruna çözüm bulamayacakları gibi soru-nu çözmeye gayreti içerisinde de değildir. Çünkü ABD ve işbirlikçileri Büyük Ortadoğu’yu istemektedirler ve bunun için de direnen herkese zulmü ve katliam-ları reva görmektedirler. Bunun içinde tek tek parça-larda, mezhep çatışmalarını körüklemek, kardeşi kar-deşe kırdırmak, darbeler tezgahlamak vb bir çok yol da onlar için vazgeçilmezdir.

İsrail ordusuna nokta

operasyonu yetkisi

Hamas’ın 5 aylık ‘ateşkesi’ sona erdirip İsrail’e

Yayınladığı haberler ile kamuoyunda büyük etki yaratan Nokta Dergisi, andıç, günlüklerde ortaya çıkan darbe girişimleri ve Genelkurmay'ın sivil olarak adlandırdığı ve başında çoğunlukla emekli askerlerin bulunduğu kuruluşlarla direkt ilişkiye geçip kendi politikalarını hakim kılmaya çalıştığını ortaya koydu. Nokta Dergisi'nin bu üç önemli kapak haberi gazetecilik açısından önemli bir başarıdır.

Fakat takkenin düşüp kelin gözükməsi misali bu haberler Genelkurmay'ı zor durumda bırakmış ve gereği olarakda Nokta Dergisi Askeri Savcılığın emriyle basılmıştır. Ve ardından yoğun baskılar sonucu Nokta Dergisi kapatıldı. Bu sayımızda kapatılan Nokta Dergisi'nin Genel Yayın Yönetmeni Alper Görmüş ile hem o sürece, hem de cumhurbaşkanlığı sürecine dair bir söyleşi gerçekleştirdik.

Gazeteciliğin kırmızı çizgisi orduya ilişkin haber yapmaktır

YAVAŞ VE BASİT BİR HAYAT...

Söyleşimizin esas konusuna geçmeden önce bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Ben aşağı yukarı gazetecilik hayatıma Nokta Dergisi'nde başladığımı söyleyebilirim. 86, 87, 88 yılları Nokta Dergisi'nin en parlak olduğu dönemdi. Ve 'Meşhur bir işkenceci polisin itirafları' başlıklı kapağın olduğu hafta gimıştım Nokta'ya. Nokta'nın o parlak dönemini yaşadım ve daha sonra burdan ayrılıp başka yerlerde çalıştım. Belli bir dönem Aktüel Dergisi'nin yayın yönetmenliğini yaptım. Son olarak Bilgi Üniversitesi'nin Gazetecilik Bölümü'ünde 8 yıla yakındır öğretim görevlisi olarak çalışıyordum. Geçtiğimiz yılın yaz aylarında okuldan istifa ettim ve İstanbul'dan ayrılmaya karar verdim. Ben karakter olarak basit ve yavaş bir hayatı sevmişimdir ve onu hep özlemişimdir. 95-98 yılları arasında bu hayatı Ayvalık'ta yaşamaya çalıştım ama olmadı, mecburen geri döndüm. Okuldan ayrıldıktan sonra da yine Ayvalık'ta küçük bir ev yapıp yerleşmeyi düşünüyordum fakat Nokta çıktı karşıma. Nokta benim ilk göz ağrımıydı ve son 15 yıldır üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Bunları da gözönünde bulundurarak, Nokta teklifine evet dedim. Nokta değil de başka bir dergi olacaydı muhtemelen kabul etmeyecektim. Fakat Nokta'nın benim için nostaljik bir tarafı da olduğu için tabul ettim ve 2006 Kasım ayında yayına başladık. Nokta'nın 25. yılıydı ve 25. yılına 25 sayı sığdırabildik. Sonra bildiğiniz gibi malum gelişmeler oldu ve kapandı.

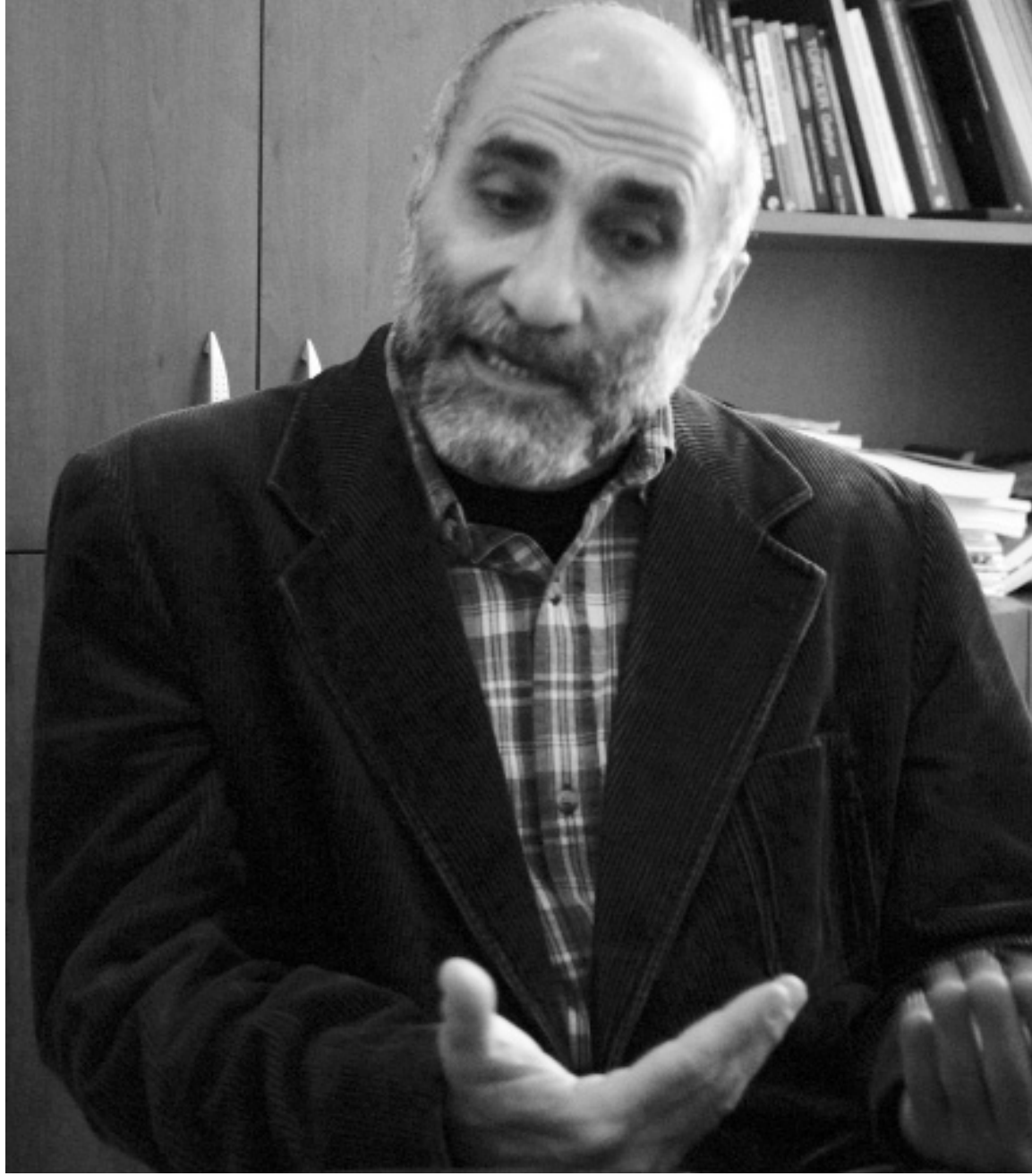
Normalde bir ülkede bu tür haberler karşısında yargı faaliyetine geçip darbe iddiaları doğru mudur, değil midirini dava konusu etmeliydi. Ve orada da söylemiştim dava açılırsa biz elimizdeki bilgi ve belgeleri veririz ve böylece olayın yalan olup olmadığı ortaya çıkar

GAZETECİLİĞİN KIRMIZI ÇİZGİLERİ...

Siz Nokta Dergisi'nin Genel yayın yönetmeniydiniz ve bundan kısa bir süre önce derginizde, kamuoyunda büyük yankı uyandıran andıç, Oramiral Özden Örnekle ait günlükler ve Genelkurmay'ın sivil toplum kuruluşlarıyla (STK) işbirliği içinde olduğunu dile getiren haberlere yer verdiniz. Ve Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın derginizdeki haberlere yönelik yaptığı yorumlardan bir gün sonra da derginizin Askeri Savcılığın kararıyla basıldı. Bu baskının sizin için anlamı nedir?

Türkiye'de demokrat olmak da rejim düşmanlığı sayılıyor. Sadece mevcut sisteme köklü bir eleştiri getirmek gerekmiyor, basitçe demokrat olmak da rejim karşıtlığı olarak algılandığı için bizim başımıza bunlar geldi. Nokta sonuçta herhangi bir demokratik ülkede, sözünü ettiğimiz ve kapağı taşıdığımız bu haberlerin sıradan bir gazetecilik sayılacağı bir iş yaptı. Fakat Türkiye'de gazeteciliğin kırmızı çizgileri var. Bu kırmızı çizgilerin en kırmızısı da orduya ilişkin haber yapmaktır. Orduya ilişkin haber yapmak Türkiye'de netameli bir işi. Yani haberlerinizin doğru olması falan önemli değildir. Ve bizim haberlerimizin doğruluğu konusunda da şu ana kadar herhangi bir şey öne sürülmedi. Ortada iki andıç haberi ve bir de zivil toplum kuruluşlarının Genelkurmay'la olan ilişkileri var.

Genelkurmay bu haberlerden birinin doğrudan, diğerini de dolaylı yoldan doğruluğunu kabul ederken, darbe girişimlerinin ortaya çıkarıldığı günlük haberleri ise yalanladı. Fakat darbe girişimlerinin ortaya çıktığı günlüklerin de doğru olup olmadığı mahkemede ortaya çıkar. Dedikğim gibi bu kırmızı çizgi Türkiye'de gazetecilerin dahi içselleştirdiği bir kırmızı çizgidir. Yani orduya ilişkin haber yapmak, ordaki yanlışlıklar, eksiklikler, vazifelerinin dışına çıkan girişimleri haber yapmak ve kamuoyunun gözünün önüne sermek sadece ordu tarafından değil, bizzat bu mesleğin içinde de rahatsızlık yaratıyor. Ve derhal orduyu yıpratmak, askerin itibarını sarımsaya çalınmak gibi suçlamalarla karşı karşıya kalıyorsunuz ve biz de kaldık. Ben Türkiye'de yapılan gazeteciliğin kırmızı çizgilerini gayet iyi biliyordum ve bu

Nokta'nın amacı ne gibi sorular soruldu. Keza bir ülkenin silahlı kuvvetlerinin o ülkenin sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliğine dair bir girişimde bulunması ve bu yönde bir çalışma yapması, demokratik bir ülkede meşru mudur? Tabiki değildir.

SIR İFŞA ETMEK...

Peki sizin kırmızı çizgileriniz var mı? Kamuoyunda size yönelik ordu karşıtı ve Fethullah Gülen cemaatine yakınlığıza ilişkin çeşitli söylemler ortaya atıldı. Nokta Dergisi nasıl bir yayını çizgisine sahiptir.

Siyaset alanındaki haberciliğin özünün sır ifşa etmek olduğuna inanan biriyim. Bu mesleğin özü, bir yerlerde kamuoyundan gizlenmiş olan bir takım bilgileri halkın gözünün önüne sermektir. Gazetecinin aslı görevi budur. Biz şeffaf bir şekilde bu ülkede ne yapılmak isteniyor, birileri ne yapıyor tüm bu olup bitenleri yurttaşların gözünün önüne sermek, bu sayede de ulaşılan bilgilerle bir tartışma alanı yaratmak istiyoruz. Bu yoksa eğer ve yapılmıyorsa kenarlarda doluşarak gazetecilik yapıyor demektir. Bunun adıda lay lay lom gazeteciliğidir. Eğer kıksaydık, devam edebileseydik bu sır ifşa etme meselesinin yelpazesinin genişleyeceği görülecekti. Özetle böyle bir gazetecilik anlayışımız var. Ve kırmızı çizgilerimiz bu anlamda yok. Kırmızı çizğimiz şu olabilir ancak; mesela özel hayatları bizi hiç bir şekilde ilgilendirmez. Bunları yayımlamayız. Mesela Oramiral Ezden Örnekle ait günlükte sadece kamusal olan yani bizi ilgilendiren kısmını yayımladık. Bu günlükte özel hayatları da ir meseleler de vardı, ama biz bunları yayımlamay doğru bulmuyoruz.

Öbür suçlamalara gelince. Biliyorsunuz Türkiye'de her dönem suçlaması vardır. Bir dönemin suçlaması komünistlik, bu dönemin modası da Fethullahçılık oldu. Ben de hayatımın belirli dönemlerinde bunlardan nasibimi aldım. Hatta Aktüel'de Yazarışeri Müdürlüğü yaparken Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesinden bölücülük ve örgüt propagandası suçlamasıyla üç-beş ay da içerde yattım. Bugün de Fethullahçılık çıktı karşıma. Ben Fethullahçılık olmak bir yana, dinle filan ilgisi olmayan bir insanım. Ben felsefi olarak Ate'yim ve hep öyle olageldim. Bir inanç ihtiyacım falan da yok, zannediyorum böyle de öleceğim.

bilir; yüz binlerce insan da mı etkilenebilir bu korku siyasetinden? Evet etkilenebilir. Bir çığ gibi bu korku siyaseti kitleleri etkisi altına alabilir. Ben reel bir şey olduğu kanaatinde değilim. Mevcut iktidarın zaten İslami köklerinden koptuğu açık. Hatta kökten piyasacı olmuş durumda. Kitleler bundan önce de komünizim tehlikesiyle korkutuluyordu. Uzun bir dönem sonra yine memleket bölünecek korkusu yaratıldı. Şimdinin korkusu ise sözde on yıllardır gelecek olan şeriat korkusu oldu. Evet İslamcılar bu melekette hükümette oldular, peki insanları hayat tarzında bir değişiklik mi var? Yok. Bunların hepsi bir bürokratik elitin kendi iktidarını sürdürülebilmek için zaman zaman başyurdu korkulardan ibaret. Şu an korku siyasetinin üzerine oturduğu zemin ise şeriatçılık.

28 Şubat sürecini de göz önüne alarak değerlendirdiğinizde İslami kesim, ordunun balans ayarına zemin hazırlamıştır diyebilir misiniz?

Diyeemem. Üzerine korku sosu dökülerek servis edilmiş bir propaganda ağı var ve bu etkili oldu. İşte Genelkurmay muhtırasında örnek gösterilen şeylere baktığımızda, başı kapalı bir kız ilahi okuyor. Bunlar tabiki ki olacak, sen kendi görüşünü, istediğini savunacaksın da başkası savunamayacak mı? Onlar neden yapmasın ki. Mesele şu; bu tür şeylerin devlet tarafından desteklenip, desteklenmediğine bakmak lazım. Laik devlette ilgilili problem odur. Yoksa toplumda elbette çeşitlilik olacak. O çocukların ana ve babaları o şekilde giydirilmelerine razıysa, gidip 'Kutlu Doğum Haftası'na katılması da doğaldır. Modernlik ve çağdaşlık herşeyden önce çeşitlilik. Belliki onlar hayatı öyle yaşamak istiyorlar. Yaşayabilirler, birşey diyemezsın.

SAVCILAR GÖREVİNİ YAPMIYOR...

Siz ortaya belgelerle birlikte önemli haberler attınız. Ama bugün itibarıyla dava bir tek size açıldı ve hakkınızda 6 yıla kadar hapis isteniyor. Neler söylemek istersiniz?

Evet dava günlük haberinden dolayı açıldı. Malesef orda da medyanın desteğini göremedik. Ben en başında itibaren bu haberleri yayımlar yayın-

çesi üzerine açılmış iftira ve hakaret davası. Özden Örnekle ben yazmadım diyor, ama o mahkemede onların hepsi ortaya çıkacak. Ama o mahkeme onları da kalmayacak. Biz o mahkemeyi Türkiye'de 2004 yılında darbe girişimi yapıldı mı, yapılmadı mı platformuna çevireceğiz. Ve o mahkemeye Dışişleri Bakanı ve o darbeyi öndediği söylenen eski Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ü de çağıracağız ve şahitliğine başvuracağız. Dava şu an Eylül'e atılmış durumda. Dava açılın orada görüşeceğiz.

GENEL KURMAYIN YENİ KONSEPTİ: STK'LAR...

Derginizin kapanmasına vesile olan haberler bugün cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ortaya çıkan tabloya ışık tutar vaziyette. Önce hükümete yönelik sivil olduğu iddia edilen kuruluşlar harekete geçirdi ve yüz binlerce insan sokakla döküldü. Ardından cumhurbaşkanlığı seçimi mahkemelik oldu ve AKP hükümeti erken seçim kararı alarak cumhurbaşkanını halkın seçmesi için anayasa değişikliğine gideceğini açıkladı. Bu gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nokta Dergisi 'günlük'lerde ortaya çıkan darbe haberlerini yayınladığında ben o sayının ilk dört sayfasında haftalık bir değerlendirmeye yazı yazdım. Ve o yazı da davalık oldu. Yazının başlığı aynen şuydu; 'Günlükleri okuduktan sonra, günümüzdeki kitlesel sivil gösterilerin sivilliğine inanmak çok zor', başlığı buydu. Neden? Çünkü günlüklerde yayınlanmayan kısimları da okuyan biri olarak, günlüklerden de anlaşıyordu ki doğrudan darbe girişimlerinin riskli olacağı, bunun meşruiyetinin olmayacağı yönünde bir görüş çıkıyor ortaya. Bir noktadan sonra darbeden vazgeçiliyor ve ondan sonra yeni bir konseptten söz ediliyor. Böyle doğrudan darbenin neden olamayacağına ilişkin çeşitli nedenler ortaya konuyor ve sivil toplumu harekete geçirmenin gerekliliğinden söz ediliyor. Dolayısıyla ben onları okuduktan sonra o yazıyı yazdım ve iki hafta sonrasında da 14 Nisan'da Tandoğan mitingi gündemdediydi. Ve Tandoğan mitingini düzenleyen kurumun başındaki Şener Eruygur adlı eski bir general bu darbe girişiminin başında gelen isimlerden biriydi. Tandoğan mitinginden bir iki gün önce de bizim sivil toplum kuruluşları ve Genelkurmay ilişkisini açıklayan yeni sayımız çıkmıştı. O sayı da da mevcut eylemlerin sivilliği kuşkulu diye bir yorum daha yazdım. Bütün bu olanlara baktığımızda bütün bu eylemlerin sivilliğinin kuşkulu olduğunu ben hala savunuyorum. Nitekim özellikle kürsüden yapılan konuşmalara baktığımızda kürsünün tamamen neredeyse organik bir bağ içinde olduğu ortaya çıkıyordu. Ama oraya katılanların tamamına ilişkin böyle bir şey söylemek mümkün değil. Orda askerin siyasete müdahale etmesine karşı çkılar da vardı.

Evet büyük kitlesel gösteriler düzenlendi. Ve çok ilginçtir ki bu kitlesel karşıtı karşıtı fikirlerin tayin edici olması gerektiği fikri savunuldu. Halbuki böyle bir şey olamaz. Demokrasielerde büyük kitlesel gösteriler yapılır, ama bunun tayin edici olması gerektiği ve neredeyse seçim sandığının yerini tutması gerektiği gibi bir takım fikirler öne sürülüyor. Bu fikirler kabul edilemez, seçimlerin olması gerekir.

Ben gelinen noktanın siyasi demokrasi açısından olumlu olduğunu düşünüyorum. Darbe girişimi şu anlık uzaklaşmış durumda. Özellikle cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi meselesi de, cumhurbaşkanlığının meşruiyeti açısından önemli bir rol oynayacak.

Genelkurmay'ın sivil toplum kuruluşları (STK) üzerinde etkinlik kurmak istemesi yeni birşey mi, STK'lar üzerinde Genelkurmay ne kadar etkili sizce?

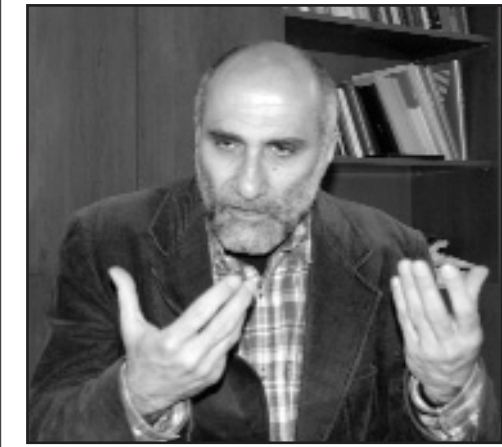
Bu konuda çok bilgi yok ve dolayısıyla böyle spekülasyon yapmak istemem. Ama üzerine basa basa söylediğim gibi STK'ların ne kadar sivil olduğu tartışmalıdır. Bunun anlamı da; kullanarak siyasete müdahale etmek tir.

Bu haberleri yayınladığınız için tehdit edildiniz mi?

Ben genel yayın yönetmeni olarak hiç bir tehdit almadım. Çizgimize yönelik eleştirel bir takım mesajlar, mektuplar geldi. Bunlar da son derece uygun dile yazılmış şeylerdi ve bunların çoğuna da cevap vermeye çalıştım. Derginizin sahibi ise direkt bir tehdit aldığı hiç bir zaman söylemedi. Ama ben bu haberler yayınladıktan sonra patronun belirli bir tedirginlik içinde olduğunu gözlemliyordum. Mali olarak dergi çok iyi bir noktaya gelmişti. Piyasadaki diğer haftalık dergilerin tır sayısını aşmıştı ve böyle bir derginin reklam potansiyeli de artacaktı. Bir sermaye sahibi böyle artık uluslararası çapta da ismi duyulmuş bir dergiyi terk ediyorsa burada düşünecek şeyler var demektir.

Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz, farklı arayış ve çabalarınız var mı?

Dergimiz kapatıldığında iyimser olmak için epey neden vardı. Çünkü kendiliğinden harekete geçen bir takım para sahibi tekil insanlar, Nokta'nın kapatılmasını kabul edemeyceklerini ve kendilerinin böyle bir şeyi üstlenebileceğini bize bildirdiler. Ben böyle girişimde bulunan insanlar varsa bu işin ucu açılır diye düşünüyordum. İlk günlerde çok umutluydum, ama daha sonra bu insanlar uzaklaştılar. Şimdi bir ihtimal daha var 40-50 kişilik bir birleşmeyle vakıf tarzında bir şeyin örgütlenmesi söz konusu. Eğer bu başarlarsa 1-2 ay sonra tekrar yayını hayatına dönmeye durumumuz var. Bu arada Nokta'nın eski patronu da bize isim hakkını ücretsiz olarak vereceğini söyledi. Başarabilirsek ne ala, olmazsa da ben kişisel planımı uygulamaya koyacağım ve yavaş ve basit bir hayatı yaşamaya başlayacağım.

Siyaset alanındaki haberciliğin özünün sır ifşa etmek olduğuna inanan biriyim. Bu mesleğin özü, bir yerlerde kamuoyundan gizlenmiş olan bir takım bilgileri halkın gözünün önüne sermektir. Gazetecinin aslı görevi budur

Bana iftira ve hakarettten dava açan Özden Örnekle o günlükleri ben yazmadım diyor ama o mahkemede onların hepsi ortaya çıkacak. Biz o mahkemeyi darbe platformuna çevireceğiz

haberleri yayımlarken sorunlarla karşılaşabileceğimizi, başımıza bir takım işlerin gelebileceğini hesaba katmıştım. Ama biz bu baskıları yaşadığımızda maalesef dediğim gibi gazetecilerimiz de içselleştirdiği için onlardan da ciddi bir direnç göremedik. Bizim haberlerimizin doğruluğunu sorgulamak herkesin hakkı, fakat burada ilginç olan şu; Genelkurmay'ın da doğruluğunu kabul ettiği haberlere rağmen meslektaşlarımız tarafından sorgulanan yine biz olduk.

Mesela gazeteci arkadaşlarımız neyi sorgulayabiliirdi? Birincisi andıç olayını sorgulayabilirlerdi. Şimdi bir ülkede Genelkurmay'ın ülkenin gazetecilerini, hem de akredite saydığı gazetecileri TSK karşıtı, TSK yandaş diye bölmesinde savunulacak bir şey var mı? Tabiki yok. O zaman bu ülkenin gazetecilerinin bunun hesabını neyin hesabını neyin gerekirdi. Fakat bu yapılmadı. Onun yerine, Nokta Dergisi'ne bu haberler nasıl sızdı, kim sızdırdı, niye sızdırdı,

Kendinizi siyasi düşünce olarak nasıl tanımlıyorsunuz?

Liberal değilim. İlledir bir tanım gerekiyorsa demokratım ve cumhuriyetçiyim. Onun da ötesinden adaletçiyim ve solcuyum. Hayatımda en çok değer verdiğim şey adalettir. Ve en adil, en iyi, en eşit bir düzene nasıl ulaşınz diye de kafa yoruyorum.

KORKU SİYASETİ...

28 Şubat sürecinin ardından ordu AKP hükümetine de muhtıra vererek balans ayarını yapmış durumda. İddia edildiği gibi irtica i faaliyetler bir rejim tehdidi olarak algılanabilir mi?

Hayır böyle bir şey yok, buna inanmıyorum. Yürütülen tamamen bir korku siyasetidir. İnsanları etkilemenin en iyi yolu korkutmaktır. Şu sorula-

lamaz televizyonlarda ve gazetelerde yani kasacası her yerde bu haberlerin doğruluğuna veya yanlışlığına karar verecek olan 'düzgün bir soruşturma ve dava'dır dedim. Normalde bir ülkede bu tür haberler karşısında yargı faaliyetine geçip darbe iddiaları doğru mudur, değil midirini dava konusu etmeliydi. Ve orada da söylemiştim dava açılırsa biz elimizdeki bilgi ve belgeleri veririz ve böylece olayın yalan olup olmadığı ortaya çıkar. Bu ülkenin Başbakanı ve Dışişleri Bakanı dava açılması için çağında bulundu, hatta Dışişleri Bakanı bu darbe girişimlerinden haberdar olduklarını ve devletin çeşitli yerlerinde bunların bilgileri ve belgelerinin mevcut olduğunu dile getirmesine rağmen savcılar harekete geçmedi. Savcılar; kim bunlar, gelin bize anlatın demesi gerekmez miydi? Evet gördük ki bu soruşturma maalesef açılmayacak. Çünkü Genelkurmay'ın izni gerekiyor.

Geldik bana aqlan davalara. Bu davalar Özden Örnekle'nin şikayet dilek-

Devrimci sanat ve sanatçı

Demokratik Halk Kültürü için verilen mücadele, devrim mücadelesinden bağımsız değildir. Devrimci bir müzisyen, devrimci bir tiyatro sanatçısı, uğruna mücadele verdiği toplumsal yapıyı, devrimin vaat ettiği insan tipini kendi benliğinde yaşayarak göstermelidir. Kitleler, programımızı, pratikte bunun savaşını ve renlerin hayatında görmek isterler

Kurumlar, ihtiyaçların bir ürünü olarak doğarlar. Devrimci kurumlar, müzik grupları gibi devrimci sanat oluşumları da bir ihtiyacın ürünü olarak var olmuşlardır. Bu kurumların halka yabancılaşmaları, kendilerini halkın üstünde tutmaları kabul edilemez bir durumdur.

Sanat, bir üstünlük aracı değildir, halka hizmette, mücadeleyi geliştirmede, deyim yerindeyse mücadelenin ruhu olma noktasında önemli bir misyona sahiptir.

Devrimci sanatçılar, devrimci kültür merkezleri, sanat yapma kadar sanata yön veren ideolojik çizginin kavranmasında bir okul görevi görmeli, devrimin teorik birikimi buralarda verilebilmelidir.

Zaafalara göz yumma, liberal kalma gibi bir görüntü söz konusu. "Sanatçılar küçük burjuva sınıftan gelmez" diyip meseleyi bu biçimiyle geçştiremeyiz. Keza, devrimci sanat uğruna bir bütün olarak hayatından vazgeçen Yılmaz Güney de küçük burjuva bir sınıfsal zeminden geliyordu. Daha genel bir ifadeyle halka mal olan birçok sanatçı bu sınıftan gelmez. Ama onlar bencil çıkarlarına ihanet ederek, işçi sınıfı ve ezilen halklardan yana tavır koyarak bu uğurda her şeylerinden feragat ettiler.

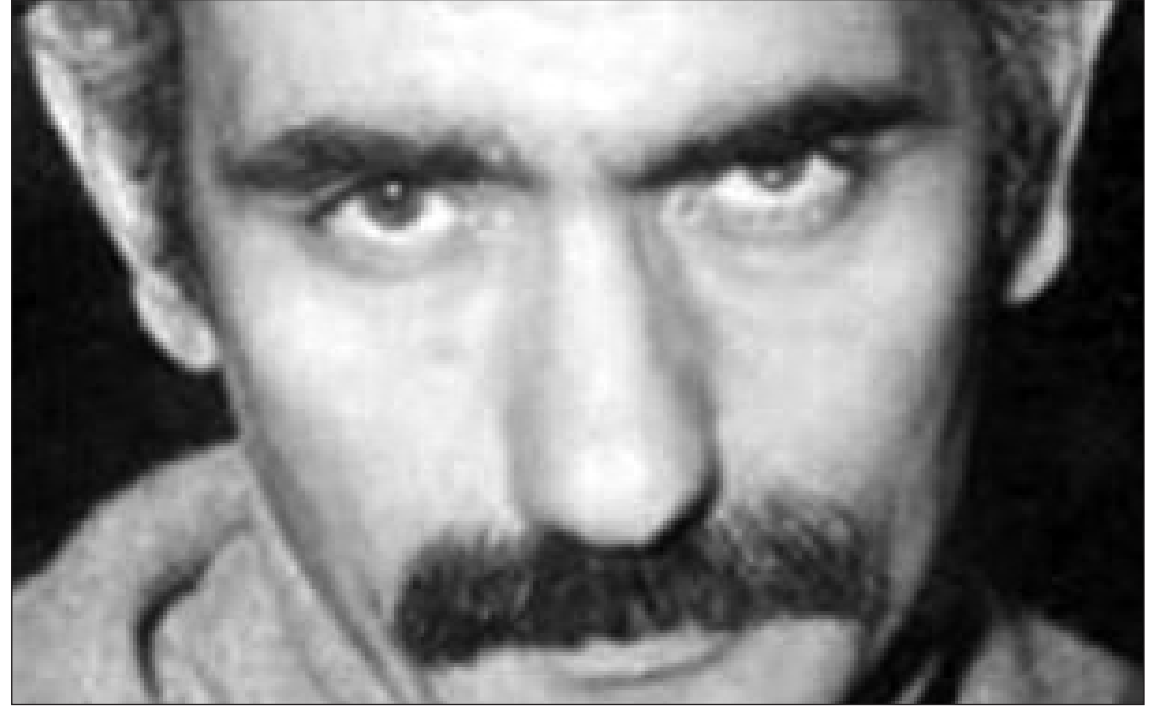
Demokratik Halk Kültürü için verilen mücadele, devrim mücadelesinden bağımsız değildir. Devrimci bir müzisyen, devrimci bir tiyatro sanatçısı, uğruna mücadele verdiği toplumsal yapıyı, devrimin vaat ettiği insan tipini kendi benliğinde yaşayarak göstermelidir. Kitleler, programımızı, pratikte bunun savaşını verenlerin hayatında görmek isterler. Devrimci sanat, sınıfın kültürü, fabrikalarda, tarlalarda kavranabi-

li. Devrimin emektarı olmaya soyunan bir müzik grubu, tiyatrocular, devrimci edebiyatçılar; maden direnişlerinde, grevlerde işçilerin sesine ses olmuyorlarsa, kavgaya sanatlarıyla ortak olma pratiği sergilemiyorlarsa, bu sanat, adına ne kadar da sınıf sanatı denilirse denilsin gerçek anlamda bu karakteri taşıyor olmayacaktır. Yakıncı anlayışlar, enstrüman vb eksiklikleri bahane etmeler, toplumsal mücadelenin soluklandığı meydanlardan, grevlerden kopuk, duvarların ardına hapsedilen sanat kabul edilebilir mi?

Halkın sanatçısı, halkın sadeliği, derinliği gibi olmalıdır. Deyim yerindeyse kitlelerin kendinden biri olarak kabul edeceği bir insandır halkın sanatını yaratmaya koyulan. Halka tepeden bakma, sanatı bir üstünlük, bir ayrıcalık olarak görme anlayışı tehlike sinyali niteliğindedir. Emperyalist gerici, dünya halklarına yönelik saldırıların bir parçası olarak ezilen halkların kültürlerine de saldırıyorlar. Her yıl Paris'te düzenledikleri moda günleriyle neler giyeceğimize, saçlarımızı nasıl tarayacağımıza karar veriyorlar. Sermayenin emrindeki büyük medya tekelleri, dinleyeceğimiz müzikten yiyeceğimiz yemeğe kadar bizim adımıza karar verici durumundadırlar.

Sanat dört duvar ardına sığdırılmamalı, gerektiğinde sokağa inmelidir.

En önemlisi halka asla ve asla yabancılaşmamalı, öz olarak devrimci bir temayı işlerken biçimi de es geçmemektir. Sanatçı emperyalistlerin kültürel saldırılarını kişiliğinde boş çıkartmalıdır. Lüks tüketim ve yaşamdan uzak, halkın yaşamı gibi bir hayat sürülmemelidir. Yaşam biçiminden ideolojik birikime kadar

hepsi bir devrimciye bütünsel olarak bulunması gereken özelliklerdir. Yaşam biçimini gözardı etmek, pasifizme ve tasfiyeciliğe ve ideolojiyi küçümsemeye götürecektir. Her devrim kendi sosyal gerçekliği üzerinde yükseliyor. Bizim devrimimiz de yoksul köylülere, işçi kitlelerine dayanmaktadır. Halkın devrimci militanlarda ve devrimci sanatçılarda kendini görmesi, onların güvenini kazanmanın da yolunu açacaktır. Devrimcilerin içinden geldikleri halkın kültürüne, gerçekliğine duyarlı olması, kitlelerin güvenini kazanmanın yolunu açacağı gibi onların devrime katılmasını da sağlayacaktır.

Devrimci sanatçıların barındığı kurumlarda ilerici halk kültürü gerçekliğini bütünlüklü olarak özümsemeye ciddi problemler yaşadığı açıkça görülmektedir. Sınıflı toplum ve onun üst kurumu olarak egemen yoz kültür bizleri şu veya bu biçimde etkilemektedir.

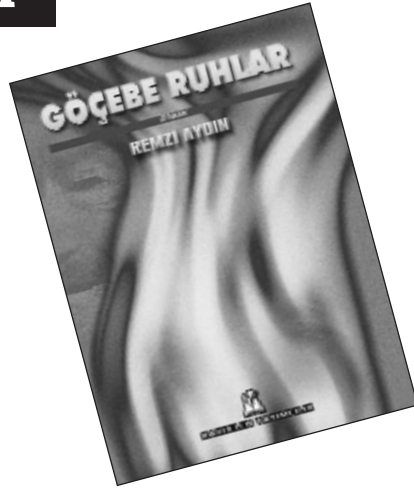
Burada önemli olan bizleri kuşatma altına alan bu saldırılara karşı amansız bir mücadele vermektir. Dahası devrimci yaşamı yeniden ve yeniden üretmek örgütlemek hepimizin önünde durmaktadır. Alternatif bir kültürü adım adım örnek, bu ideolojik zaafardan köklü bir kopuş gerektirir.

Kitleler, etkinliklerde, eylemlerde devrimci sanatçıları bir bütün olarak sınıyorlar. Bazen onlara aşırı ilgi göstererek onların küçük burjuva gururlarını kabartıyorlar. Bu sanatçılarda ayrıcalıklı oldukları yanlışlaması yaratmaktadır. Var olan bu sorunlarla mücadele edilmelidir. Aksi durumda bu hastalıklar zaten tanıdığı olduğumuz savrulmaları, kopmaları derinleştirecektir. Halkın bilincinde devrimcilere, devrimci sanatçılara karşı örülü duvarlarla karşılaşmak istemiyorsak hataların üstüne gitmeliyiz.

Yayınlarımızdan çıkan yeni kitaplar

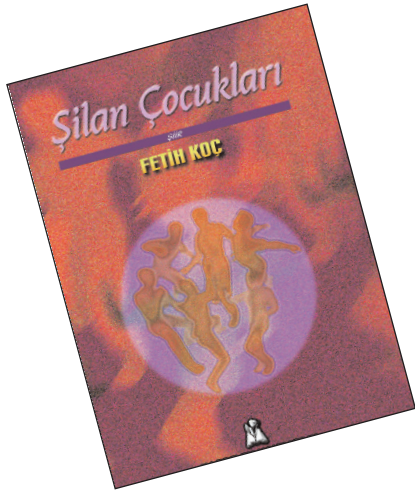

ZEMHERİDE YÜREKLER GEÇTİ
Murat Sezgin
Roman
Kardelen Yayıncılık

GÖÇEBE RUHLAR
Remzi Aydın
Roman
Kardelen Yayıncılık

ÇIKTI

ŞİLAN ÇOCUKLARI
Fethi Koç
Şiir
Kardelen Yayıncılık

Babek Yayıncılık'tan Oruçoğlu Kitapları

Gül, Demir ve Çılgılık

ÇIKTI!

Aşk ve Işık İçinde

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Devrimci ve devrim

Siyaseti çok iyi bilmek durumu kurtarıyor mu? Sanmıyorum. Siyasetin zeminini genel kültürle, felsefe ve tarihle, sanat ve edebiyatla güçlendirmeyen insanların veya kurumların yapacakları devrimler köklü olmaz. Her devrimin derinliği, onu yapanların, yani mimarlarının derinliğine bağlıdır. Yığınların devrimci enerjilerinin patlamasıyla bilgi patlamasının iç içe, birbirlerini tamamlarak, aynı anda gerçekleşmesini düşünün. Tarihin görkemli anlarıdır bu anlar. Bunun iki tipik örneği, Fransız Devrimi'yle Ekim Devrimi'dir.

Günümüzün devrimcisi, büyük devrimleri yapabilecek durumda değildir. Yenilenme ve ideolojik atılım cesaretini yitirmiştir, her şeyden önce. Genel kültürle, felsefe, tarih, sanat ve edebiyatla güçlendirememiştir siyasetinin zeminini. Geleceğe dair çizdiği proje, eskinin tekrarıdır. Projeyi okuyan yığınlar, "Biz bunu daha önce gördük," diye mırıldanıyor... Aslında projeyi çizenin de, proje konusundaki kuşkuları haylice fazladır. İnanmakla inanmamak, yenilenmekle

yenilenememek, kuşku duymakla, savunur görünmek arasında şaşkındır. Her çağın, her dönemin bir devrimci tipi vardır. Devrimci, sürekli, kesintisiz bir faaliyet içinde olmasına rağmen, tarihsel momentleri, can alıcı, kritik anları kollamaya önem verir. Günümüz devrimcisinin, kritik anları kollama güdüsü oldukça zayıflamıştır. Devrim yapma ateşinin zayıflamasıyla ilgili bir sorundur bu. Geri çekilme, güç toplama, hazırlanma seferberliğinde de beklenen enerjiyi göstermiyor, devrimci güçler.

Peki ne olacak?

Bu sorunun cevabını insanda ve onu var eden tarihsel şartların rahminde aramak gerekiyor. 1905 sonrasındaki karanlık yıllarda, çok az insan, Rusya'da bir devrimin patlayacağına inanıyordu. 1917 Şubat Devrimi, bu azınlığı çoğunluk haline getirdi ve bunu da Ekim Devrimi izledi. Devrimleri yaratan, tarihi şartlardır. Devrimler, bu şartları biçimlendirir, onlara derinlik kazandırır, ileriye doğru çekerler. Devrimleri yenen ilkin, onların izledikleri kendi politikalarıdır. İkinci ola-

rak tarihi şartlardır. Tabi bu sıralamayı mutlaklaştıramayız. Bu iki nokta, duruma göre yer değiştirebilir. Spartakus hareketinin yenilmesinde, tarihi şartlar esas rol oynadı. Ama yirminci yüzyıl devrimleri için aynı şeyi söyleyemiyoruz. Bu devrimleri esas olarak, bunların izledikleri yanlış politikalar yendi. Tabi bu politikaların ideolojide de kökleri vardı. Günümüzün devrimcilerini korkutan da işte bu köklere inme, oradaki hataları gün ışığına çıkartma sorunudur. Bu tabi ki, cesareti, bilgi enginliğini, ön görüşü, geniş prspektifi gerektiriyor.

Dünyanın durumu ortadadır. Halklar, büyük ulusların büyük propagandalarla allayıp pulladıkları "demokratik", "uygar", "özgür" işgalleri kabul etmiyorlar. Dünyanın umudu ve şansı bu kabullenmemede yatıyor. Biçimi, şiarları ne olursa olsun, zorla dayatılan ve boyun eğmeyi ahlak olarak sunan büyük ulusların işgallerine karşı yükselen direnişler öğreticidir. Hiç bir ulus, diğerinden daha akıllı değildir. Ve "sizi adam edeceğim" deme hakkına sahip değildir. Biz hep egemen

sınıfları suçlar, uluslara, halklara dokunmayız. Hitler ve avanesi suçludur ama, Alman ulusu ve halkı masumdur. Hitler'in siperlerini dolduran, bir ışıkla bir anda ordulaşan bir ulusu, eleştirir neşterinin adaletinden uzak tutamayız.

Sağlam bir devrimin temeli, uzun bir süreçte izlenen irili ufaklı doğru politikaların, bu politikalara dayanan çok yönlü bilgilenmelerin ve zorlu mücadelelerin ateşiyle inşa edilir. Çabuk ortaya çıkıp, çabuk büyüyenler, çabuk giderler. Devrimcilik sorunu, bir yaşam tarzı sorunudur. Halkın değer yargılarına dayanmaz; onun kendine özgü değer yargıları vardır. Hem sisteme, hem de halkla birlikte, halka ve kendi saflarındaki devrim statükocularına karşı yürür. Çağının en modern, en özgür hareketidir. Sistemden, geleneklerden ve inançlardan tam bir kopuşun adıdır. Kolay iş değildir. Tatlı ve çetin bir iştir.

(Bu yazı gazetemizin 16-30 Eylül 2004 tarihli sayısından alınmıştır)

Cumhurbaşkanlığı ‘seçimi’ tartışmalarının sefaleti

● Fikret BAŞKAYA

12 Eylül cuntasının dayattığı anayasa, siyaseti olabildiğince etkisizleştirme kaygısıyla hazırlandı. Her zaman kendi ‘korunmuş alanları’ saydıkları Cumhurbaşkanlığı makamını da parlamentere demokrasiyle bağdaşmaz bir şekilde aşırı yetkilerle donattılar. Bununla seçilmişlerin işlevsizleştirilmesi amaçlanmıştı. Fakat, cuntacılar ve anayasa-sayı hazırlayan profesörler taifesi, kaleye ‘istenmeyen’ birinin de tırmanabileceğini hesaba katmamışlardı, zaten katmaları mümkün de değildir. Şimdilerde “laiklik elden gidiyor” teranesinin sık sık okunmasının asıl nedeni budur. Her ne kadar kaleye tırmanması engellenmek istenen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın gündeminde, başta cunta anayasası olmak üzere, diğer tüm anti-demokratik yasaları çöpe atmak gibi bir amaç olmasa da...

Epey zamandır ‘yükseklerde’ cumhurbaşkanlığı seçimi tartışılıyor! Yapılan ‘tartışmaların’ tuhaflığı ve saçmalığı nedense insanları rahatsız etmiyor. Normal koşullarda tartışmanın, ‘kim cumhurbaşkanı olsun veya olmalıdır’ şeklinde yürümesi gerekirken, bizde ‘kim olmasın, olmamalıdır’ biçimini alıyor. Siz hiç başka yerde böyle bir saçmalık gördünüz mü? Vasat bir ‘burjuva demokrasisinde’ başbakan olmuş birine “sen cumhurbaşkanı olamazsın” denebilir mi? Birileri böyle birşeyi söylemeye hakkı olduğunu düşünebilir mi? Sen kendi adayını çıkarırsın başkanı da kendi adayını çıkarır ve sen başkasının adayına karışamazsın. Kaldı ki, bildik ‘parlamentere burjuva demokrasilerinde’ başbakan cumhurbaşkanından daha büyük yetkilere sahiptir, besbelli ki, icranın başıdır, cumhurbaşkanlığıysa daha ziyade ‘semboliktir’ bir imza ve onay makamıdır. Öyleyse sorun nedir? Aslında sorun Türkiye’deki rejimin niteliğini angaje eden birşeydir ve “demokratik, laik bir sosyal hukuk devleti” olduğu söylenenin çapıyla ilgilidir. Esasen cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili “istemezük cephesinin” dili ve üslubu rejimin niteliğini ve yönetim zihniyetini ele veriyor.

Osmanlı İmparatorluğu’nda köklü bir devlet/halk yabancılaşması geçerliydi ve bu durum imparatorluk mantığının bir gereği idi. Halk kitlelerinin haraç vermek ve ‘gerektiğinde’ şiddete maruz kalmak dışında devletle teması olmazdı. İlişkinin yönü de devletten halka doğruydı. 1923’de devletin adı cumhuriyet olarak değiştirilse de, devlet/halk yabancılaşması kaldığı yerden devam etti. Zira, devletin adının değiştirilmesinde halk kitlelerinin -emekçi sınıfların densin- bir dahili olmamıştı. Cumhuriyet, cumhurun hiçbir dahili olmadan bir ‘saray darbesi’ sonucu ilan edilmişti... Velhasıl ‘cumhursuz cumhuriyet’ söz konusuydu. Devlet-i âliyye, Türkiye Cumhuriyeti Devleti olmuştu... Bağnaz resmi tarihin ve boğucu resmi ideolojinin rahle-i tedrisinden geçmiş diplomatlar, akademik statünün gardıyanları ve diğerleri hiçbir zaman rejimin niteliğini tartışmaya yanaşmadılar, yanaşmaları da zaten mümkün değildi. Aşırı modernist retorığe rağmen eski zihniyet ve eski yönetim anlayışı kaldığı yerden devam etti. Osmanlı döneminde haraç veren halk, artık vergi verip, askere gidiyordu ve asla işe karıştırılmıyordu. Neden işe karıştırılmadığının cevabı da hazırды: Halk cahildi, henüz sürece dahil edilmeye ehil değildi, bir hukuk terimini kullanmak gerekirse, henüz “mümeyyiz” değildi, öyleyse olgunlaşmaya, mümeyyiz oluncaya kadar oyunun dışında tutulmalıydı... Bu zihniyet o kadar köklüdür ki, bugün bile “demokrasiye erken geçildiğinden” hayıflanlar eksik değil. İşte sorun tam da bununla ilgilidir. Başka türlü ifade etmek istersek, “demokrasiye geçişin” manâ ve mâhiyetiyle ilgilidir. Demokrasiye mi geçilmişti, yoksa demokrasiye geçiliyormuş gibi mi yapılmıştı? 1946’da geçildiği söylenen “çok partili sistem” ne mene birşeydi?

1923 sonrasındaki rejim, otokratik bir dikta rejimiydi. II. Dünya Savaşı erthesinde iç ve dış nedenler veri iken, otokrasinin mevcut haliyle yola devam etmesi artık mümkün görünmüyordu. Bundan sonra “devletimizin birden çok partisi” olacaktı, Türkiye “demokrasiye geçecekti”... “Çok partili sistem” denilen de devlet partilerinin sayısını artırmakla ilgiliydi. Artık birtek devlet partisi olmayacaktı... Tabi her isteyen işyasi parti kurması mümkün değildi. Hele ‘sınıf esasına’ göre parti kurmak asla... Zaten “sınıfsız kaynaşmış bir kitle” söz konusuysen, sınıf çatışmalarından âri bir toplumda tek bir siyasi parti bile gereksiz değil miydi? Öyle bir ‘çokpartili sistem’ ki, orada ifade ve örgütlenme özgürlüğünün kınıtısına

bile yer yoktu. Kurulan siyasi parti veya partiler devletin kurulmasına izin verdiği partiler, ‘devlet partileri’ olabilir. Bundan sonra ‘demokrasi oyunu’ şöyle oynanacaktı: Parti devletten, oy halktan... Fakat hesap edemedikleri birşey vardı: Sınırlı da olsa kitlelere işe karıştığında güdümlü hareketin güdümlü olmaktan çıkma riski her zaman vardır. İşte Demokrat Parti bu amaçla bir muvazaa partisi olarak kuruldu- kurduruldu [muvazaa dansıklı dövüş anlamındadır]. Bir muvazaa partisi olarak kurulduğu halde 1946 genel seçimlerinde baskı ve hileyle partinin önu kesildi, fakat 1950 seçimlerinde ezici çoğunluk sağlayıp hükümet kurmasını engelleyemediler. Halk sınırlı da olsa işe karışır ve ondan oy istemek ‘zorunluysa’, taviz vermek de kaçınılmazdır. Ve Demokrat Parti tarafından verilen tavizler ‘memleketin sahiplerini’ rahatsız etti. ‘Memleketin sahipleri’ dizginlerin elden gittiği korkusuna kapılmışlardı. Avam takımının işe fazla karıştırıldığından şikayetçiydiler... 27 Mayıs 1960 darbesiyle DP hükümetine son verdiler, partiyi kapatıp başbakanı astılar ve muvazaa partileriyle yönetme geleneğini oluşturmaya o tarihte başladılar. 1950- 1960 dönemi ‘Merkez’ ya da aynı anlama gelmek üzere ‘memleketin sahipleri’ [cumhuriyetin sahipleri] için bir ders olmuştı. Öyle bir yapı ve işleyiş oluşturmalydılar ki, muvazaa partileriyle ve uzaktan kumandayla yönetmek mümkün olsun. Bu amaçla halkın sürece katılımını sınırlandıran bir dizi kurum ve mekanizmayı [Jordanun gerektiğinde ‘koruma-kollama’ gerekçesiyle darbe yapmasının yasallaştırılması, tabii ve kontenjan senatörlüğü, MGK’nın imparatorluk-taki ‘Divan-ı Hümayun’ statüsünde etkin bir iktidar aracı haline getirilmesi, Senato, Anayasa Mahkemesi, vb.] devreye soktular. Böylece kuliste kalarak yönetebilecekleri bir yapı ve işleyiş oluşturdular ama muvazaa partileri de olsalar, partilerin halktan oy isteme ‘gereği’, uzaktan kumandayla yönetimin ‘tereyağından kıl çeker gibi’ sorunsuz yürütmesine izin vermezdi. Bu yüzden yaklaşık onar yıllık aralarla [1960, 1971, 1980, 1997] darbe yapıp aracı yeniden rayına oturtmak zorunda kaldılar.

Bütün bu zaman zarfında ‘memleketin sahiplerinin’ yegane kaygısı, kitleyi ‘oyunun dışında tutmaktır’. Eğer emekçi halk çoğunluğu işe karışır, ayrıcalıklarını, dokunulmazlıklarını velhasıl ‘devletli’ statülerini kaybetmeleri kaçınılmazdı. 1946’da başlatılan süreçte, benim “asıl devlet partisi” dediğim merkezle, çevre [merkezin kurduğu/kurdurduğu muvazaa partileri] arasında ilginç bir işbölümü oluştu. Her darbeden sonra bu iş bölümü daha da ‘netleşti’ ama, hiçbir zaman adı konup, telaffuz edilmedi. Seçimle gelip hükümet kuran parti veya partiler, nele-ri yapamayacaklarını, neleri yapmalarına ‘izin verildiğini’ daha iyi anlasalar, “asıl devlet partisinin” üslubuna daha iyi uyum sağlasalar da, oy derdi yüzünden sınırsızlıkta da merkeze öyle düşündüğünde, bir darbeyle devrilmekten kurtulamadılar. Böyle bir ‘işbölümü’ geçerliysen ve muvazaa partilerinin ‘temel sorunlarla ilgilanmesinin yasaklandığı koşullarda, siyasi partiler de birer şirket gibi işleme-ye başladılar: Kendilerini ve yakınlarını zengin etmek üzere hazineyi ve bütçeyi yağmaladılar... Velhasıl temel sorunlarla ilgilanmemenin karşılığı olarak, şirket gibi çalışmalarına izin verilmisti... Merkez [asıl devlet partisi] kendi konumunu tartışmamak şartıyla buna göz yummak, sineye çekmek zorundaydı... Zaten bu durum Memlûk devlet ve siyaset geleneğine de yabancı değildi. Bilindiği gibi Memlûk sisteminin bir versiyonu olan Osmanlı İmparatorluğu’nda iktidar [egemen sınıflar bloku], silahlı adamlar, ulema ve tacir koalisyonundan oluşuyordu... İşte Türkiye’de siyasi partilerin hükümet olduk-

ları halde iktidar olamamaları, yukarda sözünü ettiğim bu ikili yapı veya muvazaa partileriyle yönetme üslubuyla ilgilidir. Aslında Türkiye’deki durumu anlamak için KKTC denilene bakmak yeter. Orada ‘asıl iktidar’ TC askeridir, ama onların yanında bir de ‘demokrasi oyunu’ oynayan geniş bir kurumlar bütünü var [siyasi partiler, hükümet, başbakan, cumhurbaşkanı. ‘bağımsız mahkeleler’, v.b.]. Nasıl orada hükümet askerden izinsiz bir üst-geçidi bile yıkamazsa, Türkiye’de de hiçbir hükümet asıl devlet partisinin [merkezin densin] yetki alanına giren hiç birşeye burnunu sokamaz, sokarsa bedelini öder. Mesela seçimle gelmiş bir hükümet Kürt sorununa el atamaz, Ermeni faciasıyla ilgili söz edemez [zaten öyle bir kaygısı da olmaz], Kıbrıs ile ilgili açılım yapmaya kalkamaz, rejimin tabularına dokunamaz...

Yukarda kısaca özetlediğim ‘geri planı’ hatırlamak, cumhurbaşkanlığı seçimi tartışmalarının tuhaflığını ve saçmalığını anlamayı kolaylaştırıcaktır. CHP ve bir bütün olarak “istemezük cephesinin” Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın Çankaya’ya çıkması halinde laikliğin ve ‘cumhuriyetin temel ilkele-ri’ dediklerinin tehlikeye gireceğini ileri sürmesi, sözünü ettiğim ‘ikili yapıyla’ doğrudan ilgilidir. Başka türlü söylersek, Türkiye’deki ‘demokrasi oyununun’ ne mene birşey olduğunun itirafıdır. Aslında tehlikeye girdiğini söyledikleri, kendinden menkul ‘ilkeler’ midir, yoksa devletlülerin iktidarı, ayrıcalıkları ve dokunulmazlıkları mı? Dün ABD güdümlü politik İslamı sola karşı kullanmak isteyenler de kendileri değil miydi? O zaman laiklik elde mi kalyordu? Görünen o ki, ruhları çağırınlar geri yollayamamaktan sıkayetçi... Kendi koydukları kurallara uymamak için bahaneler arıyorlar... Laiklik şampiyonları Diyanet leri Başkanlığı [fiilen din işleri bakanlığı] diye bir kurumu da soru ediyorlar mı? Çokpartili sistem denilen, birden çok devlet partisi veya muvazaa partile-riyle yönetme dönemi olan 1946-50 sonrasında halk oy kullandı, ama oy verdikleri partiler onları temsil etmedi. [bunu söylerken her zaman bir seçim ve temsil mistifikasyonu olan ve gerçek demokrasinin önünü kesmek üzere tasarlanmış temsilî demokrasiyi yücelttiğim sanılmamalıdır]. Cunta anayasasını, siyasi partiler ve seçim kanunlarını hiçbir zaman sorun etmeyenlerin şimdilerde şikayet etmeye hakkı var mı? CHP kendini sol bir parti olarak takdim ediyor, üstelik öyle olduğuna inanıyor da var. CHP sol-sosyal demokrat bir parti olmak şurda dursun, tipik bir siyasi parti bile sayılamaz. O devletin bir parçasıdır. İktidar olmaya pek hevesli olmaması ve olamaması da o yüzden. Zaten sorun siyasetin önünü kesmekle, halkı işe karıştırmamakla ilgili değil mi? CHP, asıl devlet partisi dediğim gerçek iktidar odağının görünen bileşenlerinden biridir [diğerleri, cumhurbaşkanlığı, ordu, MGK, Anayasa Mahkemesi, yüksek mahkemeler. YÖK, Barolar Birliği, bir ‘kısım basın’, v.b.], dolayısıyla tipik bir siyasi parti dahî değildir. Yegane kaygısı ‘kutsal devleti’ korumaktır. Onun kitabında demokratikleşme, özgürlük diye birşey yoktur. Varlığını da zaten oldum olası demokratikleşmenin ve özgürlüklerin engellenmesine borçludur. Türkiye’de siyasetle bürokrasi arasında ilişki tersliği var. Bizdeki bürokrasi bildik bürokrasi değil, ondan fazla birşeydir. Bu da ‘Eski Rejimden’ kayda değer bir kopuş olmadığı, demokrasi denilene de ahmakları aldatmaya yarayan bir sirk oyunu olduğu anlamına gelir. Zira, Osmanlı devlet geleneğinin ‘modern’ uzantısı olan bürokrasi, siyasetin içini boşaltıp, siyasi aktörleri iğdişleştiriyor.

12 Eylül cuntasının dayattığı anayasa, siyaseti olabildiğince etkisizleştirme [demokratikleşmenin ve özgürlüklerin önünü kesme, halkın sürece katılımını engelleme olarak okuyunuz] kaygısıyla hazır-

● Böylesi bir ortamda kimin cumhurbaşkanı olacağını tartışmanın bir kıymet-i harbiyesi olamaz. Zira, böyle bir anayasa, siyasi partiler ve seçim kanunu, böyle bir devlet ve yönetim zihniyeti [ikili yapı] geçerli-lyken, gülünç demokrasi oyununda figüranlık yapmanın bir âlemi yok... O halde bir önerim var: Öncelikle başta anayasa, seçim ve siyasi partiler kanunu olmak üzere, ifade ve özgütlenme özgürlüğünü engelleyen kanunların derhal değiştirilmesi talebini de içeren ve oradan hareketle de rejimin niteliğini angaje eden yaratıcı bir tartışmayı başlatmak... Oldum olası aldatılmaya, itilip-kakılmaya, havanda su dövmeye mahkûm muyuz, elimizin armut toplamadığını göstermenin, yurttaşlığımızı kanıtlamanın, zamanı daha ne zaman gelecek?

landı. Her zaman kendi ‘korunmuş alanları’ saydıkları cumhurbaşkanlığı makamını da parlamentere demokrasiyle bağdaşmaz bir şekilde aşırı yetkilerle donattılar. Bununla seçilmişlerin işlevsizleştirilmesi amaçlanmıştı. Fakat, cuntacılar ve anayasası-ı hazırlayan profesörler taifesi, kaleye ‘istenmeyen’ birinin de tırmanabileceğini hesaba katmamışlardı, zaten katmaları mümkün de değildir. Şimdilerde “laiklik elden gidiyor” teranesinin sık sık okunmasının asıl nedeni budur. Her ne kadar kaleye tırmanması engellenmek istenen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın gündeminde, başta cunta anayasası olmak üzere, diğer tüm anti-demokratik yasaları çöpe atmak gibi bir amaç olmasa da...

Böylesi bir ortamda kimin cumhurbaşkanı olacağını tartışmanın bir kıymet-i harbiyesi olamaz. Zira, böyle bir anayasa, siyasi partiler ve seçim kanunu, böyle bir devlet ve yönetim zihniyeti [ikili yapı] geçerli-lyken, gülünç demokrasi oyununda figüranlık yapmanın bir âlemi yok... O halde bir önerim var: Öncelikle başta anayasa, seçim ve siyasi partiler kanunu olmak üzere, ifade ve özgütlenme özgürlüğünü engelleyen kanunların derhal değiştirilmesi talebini de içeren ve oradan hareketle de rejimin niteliğini angaje eden yaratıcı bir tartışmayı başlatmak... Oldum olası aldatılmaya, itilip-kakılmaya, havanda su dövmeye mahkûm muyuz, elimizin armut toplamadığını göstermenin, yurttaşlığımızı kanıtlamanın, zamanı daha ne zaman gelecek?

UFUK ÇİZGİSİ

Bakiş CAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

KONUK YAZAR

Hıdır ULUDAĞ

Bir adım öndeyiz...

Sosyalist blogun tamamen dağılışı ve o günden bugüne emperyalizmin dünya halklarına yönelik gerek fiili ve gerekse siyasi ve ideolojik olarak başlattığı topyekün saldırılar karşısında, dünya halklarının ve uluslararası komünist hareketin etkilenmemiş olduğunu söylemek elbetteki gerçeklerle örtüşen bir söylem olmayacaktır. Geçici de olsa, yaşanan çok ciddi bir yenilgiden sonra ideolojik sapmaların, moral bozukluklarının, psikolojik rahatsızlıkların yaşanmaması mümkün değildi ve nihayetinde çok ciddi bo-yutlarda da yaşandı. En basitinden ülkemiz coğrafyasındaki gelişmelere baktığımızda bu gerçeği çok daha rahat bir biçimde görürsünüz. Örneğin proleterya adına iktidarı ‘zor’ yoluyla alacakları iddiası ile yola çıkan THKO ve onun devamcısı iddiasıyla ‘partileşen’ TDKP’nin EMEP’e, Dev-Yol’un ÖDP’ye terfi etmelerini ve bir dizi irili ufaklı devrimci grupların tarihe karışmalarını neyle açıklayacağız? Sadece 12 Eylül askeri faşist cuntasıyla mı sınırlı tutulacak. Elbetteki hayır. Uluslararası gelişmelerden kopuk ele almak, doğru bir yaklaşım tarzı olmayacaktır. Ayrıca bir kısım örgütler, partiler söz konusu emperyalist saldırılar ve alınan geçici yenilgiler karşısında direnerek devrimci ve komünist duruşlarını korumakla birlikte, onlar da paylarına düşeni aldılar. Uzunca bir süre içe kapanıklığı, dogmatizmi aşamadılar. Bu geri dönüşlerin doğal olarak alınan bu yenilginin sebep-sonuç ilişkilerini değerlendirip duraksamış gibi gözükten komünizm yürüyüşünün hızlandırma noktasındaki sorumluluklarını ciddi anlamda yerine getirdiklerini söylemek doğru olmayacaktır. Zaten alınan öylesine ciddi bir yenilgiyi hiçbirşey olmamış gibi aşmalarını beklemek onların kendi gerçeklikleriyle de örtüşmezdi. Çünkü onlar da öz duruşlarını korumakla birlikte, örgütsel olarak, siyasi olarak, moral ve psikolojik olarak önemli derecede darbeler yemişlerdi. Doğal olarak bu durumda iken çok ciddi şeylerin altına imza atmalarını, öylesine büyük bir yenilgiyi kısa bir süre içinde ters-yüz etmelerini beklemek; en açık ifadeyle subjektif unsurun kendi gerçekliğini kavramaması anlamına gelirdi.

Bu çok kısa ve öz genellemeden sonra geline aşamada durum nedir? Geleceğimiz açısından iyimser olmamız için sebeplerimiz var mıdır? Şimdi bunun cevabını bulmak lazım.

Evet vardır. Hem de fazlasıyla vardır. Herşeyden önce söz konusu yenilgilerin etkisinden kurtulamamış olan ama ‘akıl vermekten’ de geri durmayan, sınıfına, kendisine yabancılaşmış dünyanın önderlerinin yerine günün ve geleceğin pırl pırl genç önderleri vardır artık. Elbetteki bu kavganın içinde olan ve yaş olarak bir hayli ilerlemiş devrimcilerin birikimleri kavgamızın teminatıdır. İyimser olmamıza neden olacak şeylerden biri gençlerimizin dogmatizmi aşmış olmaları, düne takılıp kalmamaları, bugünden yarına alternatif çözümler ararken hiç kimseyi kutsamadan ve hiçbir düşünceyi Kuran ayetleri gibi algılamadan düşüncelerini cesur ve özgürce ifade edebilmeleridir. Geriye dönüşlerin sebeplerini MLM biliminin süzgecinden geçirirken, geleceğe ışık tutmaya çalışıyorlar. Dünya halklarının komünizme doğru olan yürüyüş yolunu aydınlatacak olan Maoizm’in kavranıyor olması iyimser olmamız için en önemli neden. Ve bugün MLM rehberliğinde yükselen Nepal devriminin parlaklığı emperyalistlerin gözlerini köreltiyor. Peru, Filipinler, Hindistan, Malezya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan’da MLM önderliklerle yürütülen kavgalar da öyle. Yine dünya çapında anti-emperyalist kitle hareketlerinin çığ gibi büyüyor olması da iyimser olmamızın nedenlerindendir.

Emperyalistlerin dünya halklarına yönelik topyekün saldırılarıyla birlikte kendi aralarındaki çelişkilerin giderek keskinleşiyor olması da, dünya halklarının lehine bir gelişme olarak algılanmalıdır.

Dün ‘komünizm bitti, onu mezara gömdük’ diyen ve kapitalizmin alternatifsizliğinden dem vuran emperyalistlerin, bugün yeniden ‘komünizm tehlike’sinden öcünden korkar gibi korkuyor olmaları ve yeniden ‘en büyük tehlike’ olarak telaffuz etmeye başlamış olmaları geldiğimiz aşamayı gösteriyor. Bütün bunların toplamı, düne göre, bugün bir adım önde olduğumuzun ifadesidir. Gelişmelere bu gerçekler ışığında baktığımızda, gerek kendi özgülmüzde ve gerekse dünya genelinde karamsar olmamız için hiçbir neden yok.

Hergün katlanarak, çoğalan gençliğimiz MLM bilimi rehberliğinde dünü süzgeçten geçirip, günün ve geleceğin sorunlarına çözüm aramak için ‘günün ve geleceğin sorunlarına, dünyanın cevaplarıyla çözüm aramak en basit ifadeyle idealizmdir’ diyerek komünizm yürüyüşünde yol almaya çalışmaları, geleceğe umutla bakmamız için yeterli bir nedendir. Karanlığı aydınlığa boğacak olan bu slogan etrafında maddi bir güce dönüş gençlerimizi ve onların cüret ve cesaretlerini alkışlayarak onlarla bu yolu yürümek bize düşer.

Komünist önder Kaypakkaya’yı 34. ölünsüzlük yıldönümünde anıyoruz

Kömünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledilmiş olması, onun ideolojik ve siyasal görüşleri karşısında faşist devletin, ideolojik ve stratejik siyasal yenilgisini de ifade eder. 18 Mayıs’ın bu tarihsel anlamını asla unutmamalıyız

Enternasyonal proletaryanın dünya devrim mücadelesinin bir taburu olarak yoldaş Kaypakkaya önderliğinde kurulan Maoist partinin 35. yıldönümündeyiz. Ve yine Kaypakkaya yoldaşın 34. ölünsüzlük yıldönümündeyiz. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim tarihi açısından oldukça anlamlı olan bugünü doğru anlamalıyız.

Öncü, Kemalist resmi ideolojiye köklü meydan okuyuştur. Bu köklü meydan okuyuşa sahip olanların, düzene köklü karşı çıkmaları olanaksızdır. Burjuva ordu, devlet teorilerini aşmaları olanaksızdır. Ezilen ulus ve azınlıklar konusunda proleter halkçı bir çözüme sahip olmaları olanaksızdır. Komünizme kadar devrimi devam ettirme perspektifine sahip olmaları olanaksızdır. Öncünün, bu büyük tarihsel çıkışı Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde ileriye taşımak önemli bir görevdir. Sonsuz bir süreç olan, bilgi-pratik-bilgi gerçeği bize bunu anlatır. Rutin bir tekrar değil, savunmak-uygulamak-geliştirmek yöneliyle Kaypakkaya güzergahında ilerleyeceğiz.

18 Mayıs 1973’te önder Kaypakkaya’nın emperyalizm ve uşacı faşist diktatörlük tarafından katledilmesi, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi açısından büyük bir kayıptır. Ancak onun katledilmiş olması, onun ideolojik ve siyasal görüşleri karşısında faşist devletin, ideolojik ve stratejik siyasal yenilgisini de ifade eder. 18 Mayıs’ın bu tarihsel anlamını asla unutmamalıyız. Karşı devrim dünyasının topyekün stratejik saldırısının bugün her alanda çıkmazlarla karşı karşıya olduğu da bir gerçektir. İşgalci ABD, İngiltere ve diğer emperyalist kurumların da ifade ettiği gibi, dünya halkları karşısında bir yenilgiyle yüz yüzedirler. Irak’ta, Afganistan’da yaşanan budur. Nepal’de kızıl bayrak altında zaferi tesis eden devrimin anlattığı budur. Karşı devrim şimdi Bağdat toplanları, Güvenlik Konseyi Daimi Üyeleri, Arap Birliği, İslam Konferansı Örgütü,

Avrupa Birliği ittifakıyla sonuç alma peşindeler. Faşist Türk devleti de emperyalist savaş makinasının bir parçasıdır. Çıkmaza düşen ABD ve müttefikleri, emperyalist hegemonya için yeni işgal planları içerisinde.

Türk devlet sistemi de yürümektedir. Ağar, Evren gibi kontra çetelerinin adına “yeni açılımlar” dedikleri sistemi kurtarma operasyonlarıdır. Ne yazık ki yanılısama içerisinde olan bazı dostlar bunu “askeri deha” Evren’lerin, “çözüm” arayan Ağar’ların, “iyi niyetli” girişimleri olarak yorumlayabilmektedirler. Kürdistan’ı emperyalist sermayeye daha derinden entegre etme çabasındaki TUSİAD planlarına iştahlanabilmektedirler. Kürdistan’ın özgürlüğü, Kürt ulusunun aynı devlet kurma hakkı, tamamiyle meşru ve demokratik bir taleptir. Bu talebin karşısına faşist, işgalci saldırganlıkla dikilen gerici ordu, Newroz’da Kürt ulusuna gözdağı vermek isitedi. Ancak Kürt ulusu, demokratik taleplerini seslendirmekten vazgeçmedi,

geçmeyecektir. Çözüm “Diyarbakır”ı vermek değil, Musul’u almak için siyaset yapıyorum” diyen ve “düz ovada siyaset” tuzaklarıyla, Kürt ulusunun haklı mücadelesini boğmaya çalışan Ağar’lar da değil, proleteryanın devrimci çözüm programındadır. Ancak bu çözüm programı gerici egemenlerin Kızıl Elma’cı, dinci, sözde liberal oyunlarını deşifre edebilir. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim tarihinde nitel bir sıçramayı ifade eden Kaypakkaya’yı yeni nitel sıçramalarla daha ileriye taşıyarak geleceği kazanacağız. Görev, öncü Kaypakkaya bayrağını yükseltmek, proleter dünya devrimini ilerletmek için, Halk Savaşı görevine sahip çıkmaktır.

Bu ruhla ölünsüz önderimiz ve onun açtığı yolda ölünsüzleşen 17’ler ve tüm parti ve devrim şehitlerinin anısını yükseltelim.

Kaypakkaya’yı anma programları

İSTANBUL

Program

- ✓ Grup Munzur ✓ Vardiya
- ✓ Ozan Haydar Erdoğan
- ✓ Ferhat Tunç ✓ Birol Topaloğlu
- ✓ Nurettin Güleç ✓ Grup İzge
- ✓ Babil Halk Sahnesi

Konuşmacılar

Nihat Behram, Cafer Yıldız, Ercan Kanar

Yer: Sibel Yalçın Parkı
(Fatma Girik Parkı)
Okmeydanı
19 Mayıs Cumartesi
Saat: 17.00

ALMANYA

Program

- ✓ Grup Munzur ✓ Ferhat Tunç,
- ✓ Emekçi ✓ Beser Şahin
- ✓ Delil Dılanar ✓ Partizan Müzik Topluluğu
- ✓ Sinevizyon
- ✓ Enternasyonalist Delegasyonlar

Konuşmacılar

Haluk Gerger, Muzafer Oruçoğlu, Nihat Behram, Celalettin Can, Ercan Kanar

Yer: Leverkusen
26 Mayıs Cumartesi
Adres: Wilhelm Dopatka Halle
Bismarckstr. 123 51373

İNGİLTERE

Program

- ✓ Mehmet Özcan
- ✓ Muzafer Oruçoğlu
- ✓ Sinevizyon
- ✓ Enternasyonalist Delegasyonlar

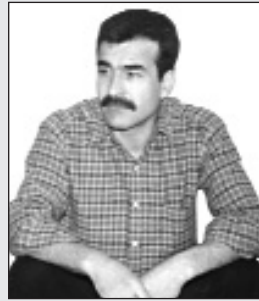
Yer: GİK-DER LOKALİ
Adres: Unit C1 3/19
Victorian Grove, London
N16 8 EN
Tarih: 19 Mayıs Cumartesi
Saat:17.00

ANMA

aşk demişti yaşamın bütün us-taları
aşk ile sevmek bir güzelliği
ve dövüşebilmek o güzellik uğ-runu.
İşte yüzünde badem çiçekleri
saçlarında gülün toprak ve ilk-bahar.
Sen misin seni sevdiğim o kavgaya,
sen o kavganın güzelliği misin yoksa...
Nice yıllar geçmişti aradan
her anı bir başka deprem.
Bir başka kırım içinde
dört bir yana haberler salınarak
öldü denildiği halde inanılmayarak.
Ve gittikçe silahlaşan türkülerde
her anı kutsal bir çılgık içinde...
Mayıs ölüm ayı değil ki Ferhat,
bu oyun bozanlık niye...

Anılarımız ve ideallerimiz dimdik ayakta.

Ailesi ve yoldaşları adına HIDIR EREN

FERHAT EREN

Ey asi kardelen Elif yoldaş

1996 ve 2000 ölüm orucu direniş-lerinin kızıl neferi Orhan yoldaş, Halk Savaşı’nın kızıl karanfilî Hasret yol-daş...Düşmanın korkusu halk savaşçıla-rı...

26 Ekim şafağında atılan kalles pusu sonucu, can bedeli girdikleri bu kavgada şehit düştüler. Sonsuzluğa isimlerini yaz-dınp bu kavgada bize meşale oldular. Üç şahidi onlar, attıkları her kurşun kızgın bir mızrak olup döne döne düşmanın ci-

ğerini dağıldı. Meral yoldaştan Ebru yol-daşa bu kavgaya sürüyor. Yeni destanlar yazılıyordu Munzur’da, Zel’de, Robaik’t... Atılan her tohum binler verdi bu kavgaya. Tohum büyüdü filiz oldu, her yeni fi-liz korku saldı düşmanına. Maoizm çizgi-sinde, Kaypakkaya önderliğinde yürü-yordu halk savaşçılar.

Bu çelik aldığı suyu unutmayacak.

Dersim’den yoldaşınız Fırtına

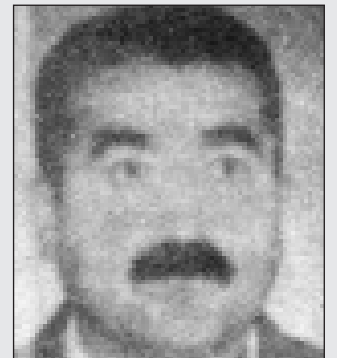
Unutmadık!

Dersim Mazgirt’te 19 Nisan 2006 tarihinde iki polis arasında faşist gericiler tarafından bıçak-lanarak katledilen Kaleli İbo’yu (İbrahim Aydın) ölünsüzlüğünün birinci yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Ne varoluşundan bu yanı

Ne de vurulduğu 19 Nisan’ı
Unutmadık, unutmayacağız!
Kaleli İbo’yu şanlı kavgamızda
yaşatacağız!

Dersim/Mazgirt
Devrimci Demokrasi okurları

ADANA

BURSA

ANTALYA

DENİZLİ

1 Mayıs coşkusu her yerde

Baş tarafı sayfa 16'da

Mersin ve Adana

Öğle saatlerine doğru Mersin Devlet Hastanesi önünden Metropol Miting Alanı'na doğru yürüyüşle başlayan mitinge sendikalar, devrimci kurumlar, siyasi partiler ve dernekler öncülük ettiler.

Metropol Miting Alanı'nda yapılan mitingde, 1977 1 Mayıs'ında şehit düşenler şahsında tüm şehitler için saygı duruşu yapıldı ve İstanbul'da yapılan saldırılar kınandı.

Devrimci Demokrasi imzalı pankartıyla alana katılan DHP üyeleri ise sık sık, "Her yer Taksim, her yer direniş", "Taksim bizimle kızıllaşacak, yaşasın Taksim direnişimiz", "Taksim kızıldır kızıl kalacak", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atarak İstanbul'da yapılan saldırıları kınadı.

Adana'da ise 1 Mayıs kutlaması Mimar Si-

nan Açık Hava Tiyatrosu önünden Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşle başladı. Kitlenin miting alanına gelmesiyle birlikte 1977 1 Mayıs'ında şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "Taksim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı miting olaysız bir şekilde bitirildi.

Dersim

Dersim'de 1 Mayıs kutlamaları Belediye önünde kortejler oluşturularak başladı. Kışla Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle sloganlarla 1977 1 Mayıs katliamını lanetlendi.

DHP'liler, "Yaşasın 1 Mayıs-Biji yek Gulan" yazılı pankart açarak sık sık, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Daha fazla Nepal, daha fazla iktidar" sloganlarıyla yürüdüler. Miting alanında DHP adına yapılan konuşmada ise, Nepal'de

yükselen halk iktidarının dünya halklarına ışık olduğu ifade edildi. Yapılan konuşma sırasında, "Vartnik'ten Mercan'a feda olsun canımız Halk Savaşı'na", "Mercan'da tek ses 17'ler ölmez", "Maoist gerilla devrim yolunda" şeklinde sloganlar atıldı. Miting müzik dinletisinin ardından olaysız bir şekilde sona erdi.

Malatya

KESK, Tek Gıda-İş, DHP, ESP, Partizan, Halk İnisiyatifi, DTP, EMEP, ÖDP ve çeşitli derneklerin katıldığı 1 Mayıs mitingi, Emeksiz Meydanı'nda gerçekleştirildi.

"Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan" pankartı ile alana giren DHP'liler, Malatya'da ikinci kez çıktıkları 1 Mayıs kutlamalarında kitlesellikleri ve coşkuları ile öne çıktılar. DHP kortejinde sık sık, "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı Halk Savaşı" sloganları atıldı. Tertip Komitesi'nin yaptığı konuşmalar ve çekilen halaylarla miting olaysız bir şekilde dağıldı.

Erzincan

Erzincan'da 1 Mayıs kutlamalarına gölge düşürmek isteyen Erzincan Valiliği, halkın ve kamu mallarının güvenliğini gerekçe göstererek bu yılki kutlamaları yasakladı.

Valiliğin, kendi acizliğini gözler önüne seren bu kararına karşılık Eğitim-Sen binası önünde basın açıklaması düzenleyen BES, SES, DTP, DHP, Partizan ve Yögeh'ten oluşan devrimci, demokrat ve yurtsever kesimler basın açıklamasının ardından oturma eylemiyle tepkilerini dile getirdiler. Oturma eylemi sonrasında grup sloganlar eşliğinde dağıldı.

Bursa

1 Mayıs KESK, TMMOB ve BATIS'in çağrısı üzerine Gökdere Bulvarı'nda kutlandı. Miting alanına Demirtaş Paşa Köprüsü ve Fomara olmak üzere iki ayrı koldan giriş yapan devrimci kurumlar, siyasi partiler ve sendikalar, miting süresince sık sık İstanbul'da yaşanan saldırıları protesto ettiler.

Alana Fomara'dan, "Emperyalizme, ırkçılığa ve sömürüye karşı sarıl güne sarıl saate" pankartı ile giriş yapan DHP üyeleri, "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak", "Yaşasın 1 Mayıs-Biji yek Gulan" ve "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganlarını attılar.

Konya ve Uşak

Konya'da 1 Mayıs, KESK, DİSK, ÖDP, DHP ve DTP üyelerinin Merkez Zafer Camlı Köşk'te bir araya gelmesiyle kutlandı. Kurumlar burada 1 Mayıs'ın önemini vurgulayan bir açıklama yaptılar. Açıklamada, 1977 1 Mayıs'ında İstanbul'da yapılan katliam ve bu sene İstanbul'da Taksim'in 1 Mayıs kutlamaları için yasaklanması kınandı.

Uşak'ta ise Tiritioğlu Parkı'ndan İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşle başlayan kutlama oldukça coşkulu geçti. Aralarında DHP, SGDF, EMEP, DTP, ÖDP ve KESK'in de bulunduğu kutlamada, kitle tarafından sık sık, "Yaşasın Taksim direnişimiz", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı ve miting akşam saatlerinde sona erdi.

Antalya

Köy Hizmetleri önünde toplanan kurumlar, buradan kortejler halinde Çarşamba Pazarı'na doğru yürüdüler. Genel katılımın önceki yıla

DERSİM

TAKSİM

göre yoğun olduğu 1 Mayıs kutlamasında, DHP üyeleri, "Emperyalizme ve Faşizme Karşı Halkların Birliği ve Kardeşliği İçin Yaşasın Devrimci 1 Mayıs" yazılı pankart taşıdılar. DHP'liler marşlar okuyarak, "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "77'ye selam mücadeleye devam", "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Mercan'da bir ses 17'ler ölmez" ve "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" şeklinde sloganlar attılar.

Denizli

DGH, DTP, SDP, EMEP, ÖGD, Tekstil-Sen, ÖDP, KESK Şubeleri, CHP ve İP'lilerin aralarında bulunduğu 1 Mayıs kutlamasına yaklaşık bin kişilik kitle katıldı. Lise Caddesi'nde oluşturulan kortejler Demokrasi Meydanı'na doğru sloganlar eşliğinde yürüdü. Alana girildikten kısa bir

süre sonra kısa bir arbede oldu ve DTP'den 5 kişi gözaltına alındı. Bunun üzerine bir araya gelen kurumlar, "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedikler. Gözaltına alınan 4 kişinin bırakılmasıyla kitle dağıldı.

MAYA

Arif BİLGİN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

Avrupa'da 1 Mayıs

BERLİN

Fransa

Mulhaus'ta MKP, TKP/ML, PKK ve DHK taraftarların bir araya gelerek organize ettiği, Altıris PSKD'nin de destek verdiği 1 Mayıs mitinginde, CGT, CFDT, PCF, SP, FO ve 'İlçi Gücü' isimli Fransız parti ve sendikalar da kitleleriyle yerlerini aldılar.

Toplanma yeri olarak belirlenen Place de Renne alanında bir araya gelen kitle, "Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek Gulan" sloganlarıyla yürüyüşle geçti ve yürüyüş boyunca megafonlarla 1 Mayıs'a ilifkin yayınlanan Fransızca ve Türkçe bildiriler okudu.

MKP ve TKP/ML taraftarları ise Kürtçe, Türkçe ve Fransızca "Yaşasın 1 Mayıs-MKP-TKP/ML" yazılı pankart arkasında yürüdü. Kitlenin Park Salvador alanında vamaşyla birlikte, 1 Mayıs ve diğer Mayıs ayı şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Konuşmaların sözlerinin bitmesinin ardından ADHK'ya bağlı Fransa Türküyelî İğçiler Derneği'nin halk oyunları ekibinin ve Mulhaus Kürt Kültür Evi'nin halk oyunları ekibinin sunduğu gösteri ile müzik dinletisinin ardından 1 Mayıs etkinliği sona erdi.

Almanya

1 Mayıs Almanya'nın başkenti Berlin'de her yıl olduğu gibi bu yıl da iki farklı yürüyüş flekline örgütlenerek kutlandı.

Sendikaların örgütlediği ve MLPD, DKP

gibi Alman örgütlerinin yanı sıra Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci ve komünist güçlerden MLKP, TKP/ML, TKP, KP-Ö ve HÖC'ün de yerlerini aldıkları yürüyüşte artan sosyal hak gaspları ve Haziran ayında yapılacak olan G8 zirvesi konuları ön plana çıktı.

İkinci yürüyüş ise, yirmi yıldır "Devrim olmadan kurtuluş olmaz" fiarıyla yapılan ve Maoist komünistlerin de katıldığı "Devrimci 1 Mayıs" yürüyüşüydü. Emperyalist iğçileri, sosyal hak gasplarının, anti terör yasalarının, Nepal'deki Halk Savaşı'nı ve dünyanın çeyitli yerlerindeki direnifleri içeren onlarca pankart ve dövizin açıldığı Devrimci 1 Mayıs yürüyüşünde yoğun olarak Mao flamaları ve kırmızı bayraklar taftındı.

Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in pankartının da taftındı yürüyüşle Maoist komünistler büyük boy MKP pankartı, kırmızı bayraklar ve dövizleriyle katıldılar. Avrupa Demokratik Haklar Konferansı (ADHK) da, "Bütün Ülkelerin İğçileri, Ezilen Halklar Birlefin" fiarının yazıldığı pankartıyla yürüyüşteki yerini aldı.

Miting, Enternasyonal marşının okunmasıyla coşkulu bir şekilde sona erdi.

Öte yandan 1 Mayıs akşamı Berlin'in Kreuzberg Semti'nde polis ile anti faşistler ve otonomcu gruplar arasında çatışmalar

Yasaklar kitleleri durdurmaya yetmedi

1 Mayıs'ta barikatlar tutuştu

'77 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümünde Taksim'e çıkmak isteyen kitleleri İstanbul Valiliği'nin OHAL uygulamaları durduramadı. 1 Mayıs'a kitlelerin mlitan duruşu damgasını vurdu

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs Türkiye-Kuzey Kürdistan'da coşkulu eylemler, mitingler ve 1 Mayıs ile ilgili çeşitli yasaklara yönelik, özellikle İstanbul'daki Taksim yasağına yönelik yapılan protestolar eşliğinde kutlandı. 1977'de Taksim Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümü olması ve İstanbul'da Taksim Meydanı'nda yapılmak istenen kutlamalara polislin müdahale etmesi, diğer illerde de mitinglere damgasını vurdu. Hemen hemen her ilde saldırılar ve 1977 katliamı protesto edildi. Bazı bölgelerde yaşanan engellemelere ve yasaklamalara rağmen 1 Mayıs'ın coşkulu ruhu kaybedilmedi.

İstanbul

Bu sene 1 Mayıs devlet terörü altında gerçekleştirildi. İstanbul'da Vali Muammer Güler, kurumların Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlama taleplerini İstanbul'da yarattığı sıkıyönetimle geri çevirdi. Buna karşın Taksim'e çıkmaya çalışan

sendikalar, devrimci, demokratik kurum üyeleri çoğu kez polisle çatıştı.

İstanbul'da OHAL uygulandı

Sendika ve çeşitli devrimci, demokratik kurumların Taksim Meydanı'nda gerçekleşen 77 kanlı 1 Mayıs'ını anmak için 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını açıklamaları üzerine İstanbul Valiliği Taksim Meydanı'na gidecek olan emekçileri engellemek amacıyla 1 Mayıs günü Taksim'e giden bütün karayollarını ulaşım kapattırırken, Taksim çevresinde polis ve jandarma karakolları oluşturdu. Bu nokta karakollarından küçük gruplar halinde gelen insanlara gaz bombalarıyla saldıran polis, uyguladığı bu vahşet tablosuyla OHAL uygulamasını İstanbul'da yaşattı.

"Taksim 1 Mayıs alanıdır"

İstanbul'da yaşanan OHAL uygulamasına rağmen emekçiler Taksim'de anma yapmaya kararlıydı ve her koldan Taksim Meydanı'na ulaşmaya çalıştı. Tertip Komitesi'nin sabahın er-

ken saatlerinde gözaltına alındığı ilk müdahalenin ardından Taksim'e çıkan birçok güzergahta çatışmalar yaşandı. Bini aşkın emekçi gözaltına alınırken birçoğu da yaralanarak hastanelere kaldırıldı.

Yaşanan olayları izleyen habercileri engelleyen polis, canlı yayın araçlarını meydana uzaklaştırarak basın bu uygulamaları yansıtmamasına izin vermedi.

Bu sıkı yönetime rağmen devrimci ve demokratik kurumlar, Taksim Meydanı'nı zorlayıp, 1 Mayıs'ı polisle çatışarak kutladılar.

Polis Okmeydanı ve

Ümraniye'de saldırdı

Okmeydanı'nda toplanan bini aşkın insan Taksim'e yürümek isteyince polis kitleye saldırıda bulundu. Yaşanan çatışmalarda birçok kişi polislin attığı gaz bombaları ve plastik mermilerle yaralanırken, olayları izleyen insanların da atılan yoğun gaz bombalarından etkilendiği görüldü.

rüldü.

Okmeydanı'nda toplanarak Taksim'e yürümek isteyen DHP, Partizan, HÖC, ESP, Kaldiraç, Direniş ve DTP üyesi yüzlerce insan polislin müdahale etmesinin ardından ara sokaklarda taş ve molotof kokteylleri kullanarak polisle çatıştı.

Uzun süren çatışmada Maoist Komünist Partisi militanları da yer alarak kitleyle birlikte çatıştılar. Militanlar, "Yaşasın partimiz MKP" şeklinde sloganlar atarak, Okmeydanı'nın duvarlarına da Maoist Parti'nin yazılmalarını yaptılar.

Anadolu Yakası'ndan Taksim'deki 1 Mayıs kutlamalarına katılmak için Avrupa Yakası'na geçmek isteyen kitlenin engellenmesi üzerine bazı gruplar Ümraniye'ye bağlı olan 1 Mayıs Mahallesi'nde toplandılar.

1 Mayıs Mahallesi'nde DHP, ESP, Partizan ve HÖC'ün aralarında bulunduğu çok sayıda kurumun üyesi yürüyüş yapmak isteyince, mahallede yoğun bir yığınak yapan polis, kitleye gaz bombası ve plastik mermiler sıkarak müdahalede bulundu.

1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan eylemde MKP militanları da MKP/HKO yazılı pankart açarak polislin saldırılarına karşı kitleyle birlikte çıktılar. MKP militanlarının, "İbrahim'in yolunda MKP'nin safında feda olsun canımız Halk Şavaşı'na", "Yaşasın MKP- Yaşasın HKO", "Faşistlerin korkusu Halk Kurtuluş Ordusu" sloganlarını attığı eylemde polis zaman zaman silah kullandı.

Kadıköy'de Türk-İş protesto edildi

Türk-İş'in Kadıköy'de düzenliği, CHP, İP ve EMEP'in de katıldığı 1 Mayıs mitinginde, Uluslararası İşçi Derneği üyeleri ile Deri-İş üyesi işçiler, Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç'ı protesto ettiler.

Kılıç'ı ısıklar ve sloganlarla protesto eden emekçiler, "Sermayenin itleri yıldıramaz bizleri", "Türk-İş uyuma, haklarımıza sahip çık" şeklinde slogan attılar. Protestolara karşı çıkan Demiryolu-İş üyeleriyle Deri-İş üyeleri arasında kısa süreli gerginlik yaşandı.

Her yer Taksim, her yer direniş

Ankara'da Türk-İş, KESK, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, üniversite öğrencileri ve demekler öncülüğünde Opera Binası önünde toplanan kitle Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. İstanbul Taksim'de yapılmak istenen kutlamanın engellenmesinin ve yapılan saldırının damgasını vurduğu miting boyunca sık sık, "Her yer Taksim, her yer direniş", "Taksim'in hesabını soracağız" sloganları atıldı.

Kitlenin miting alanına girişi esnasında ESP korteji 'terörle mücadele' şubesi polislerinin tacizine maruz kaldı ve ESP'nin müdahalesi üzerine polisle kısa bir gerginlik yaşandı. Yine alana giriş sırasında İşçi Partililer ve ESP'liler arasında tartışma ya-

şandı. Tartışma İP'lilerin ESP'ye saldırmasıyla çatışmaya dönüştü. Yarım saat süren çatışmanın ardından alana giren kitle, İP'yi miting alanına sokmazken, İşçi Partililer arama noktasında bir süre bekledikten sonra dağıldı.

"Emperyalizme, Feodalizme, Faşizme, Milli Zulme ve Her Türden Gericiliğe Karşı Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankart açarak Devrimci 1 Mayıs Platformu pankartının arkasında yerini alan Demokratik Haklar Platformu (DHP) korteji miting boyunca, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji yek Gulan", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları attı. DHP kortejinde 1976 1 Mayıs'ında şehit düşen Mehmet Kocadağ'ın fotoğrafları taşındı.

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda yapılan kutlamaya, Türk-İş, İşçi Partisi, CHP, KESK, DHP, Alınteri, Partizan, BDSP, Köz, İşçi Mücadelesi, ESP, Devrimci Hareket gibi kurumlar ile çeşitli demekler ve siyasi partiler katıldı. Yaklaşık 5 bin kişinin yer aldığı mitingde, açılış sırasında kitleye Türk-İş tarafından İstiklal Marşı'nın dinletilmesi birçok kurum ve derneğin tepkisine neden oldu ve Türk-İş ısıklarla protesto edildi.

Miting esnasında Ankara'da yaşanan gerginliğin bir benzeri İzmir'de de yaşandı. İşçi Partililer ve SDP'liler arasında İstiklal Marşı'nda yaşanan gerginlik sonrası tartışma başladı ve tartışma büyüyerek iki tarafın birbirine saldırısına dönüştü. Olaylar daha sonra diğer kurumların araya girmesiyle yatıştı.

"Biji Yek Gulan-Yaşasın Bir Mayıs" şıarlarıyla alanda tüm bileşenleriyle yerini alan DHP kortejinde, demokratik taleplere yönelik sloganların yanı sıra sık sık, "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "Taksim şe-

hitleri ölümsüzdür", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji biratiya gelan" sloganları atıldı.

"Özgür Bir Dünya, Bağımsız Bir Ülke, Yeni İnsan Yaratma Mücadelesine Katıl" pankartıyla yürüyen DGH kitleleri de, "Parasız, bilimsel, ana dilde eğitim", "İşçi köylü gençlik alanlarda birleştik", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılabacak", "YÖK'e rake zaningahe nızgarke", "Eğitim haktır satılamaz", "F tipi üniversite istemiyoruz" şeklindeki sloganlarını coşkulu bir şekilde haykurdılar.

"Yeni Kadın Ve Özgür Dünyayı Yaratma Cüretiyle Örgütü Mücadeleye" pankartıyla alanda yerini alan DKH aktivistleri ise, "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son", "Eşit işe eşit ücret", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "jin jıyan azadı", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak" sloganlarıyla taleplerini dile getirdiler.

